

အသင်းအဖွဲ့များ

အပင်းသစ်

တို့ချစ်တာကိုယုံဝေးပါ

(အချစ်လုံးချစ်ဝေ့သစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
 ၂၀၁၄ ခုလိုင်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
 ရွှေဥစာပေတိုက်
 အမှတ် (၃၃) ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပုံနှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀)
 ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်
 အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ဖြူး
 အုပ်စု - ၁၂၀၀ ကျပ်
 - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅-၈၃

အလင်းသစ်
 တို့ချစ်တာကိုယုံပေးပါ / အလင်းသစ် - ရန်ကုန်၊
 ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။
 ၂၈၀ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ စင်တီမီ
 (၁) တို့ချစ်တာကိုယုံပေးပါ

အခန်း (၁)

“ဟုတ်တယ် ဒီခြံပဲ”

စာရွက်ထဲကလိပ်စာကို ပြန်ဖွဲ့ကြည့်ပြီး တစ်ဦးတည်း ရေရွတ်
ပေးတာပဲ။ ပြီးတော့ ခြံထဲကတိုက်ကြီးကို ပြန်မော့ကြည့်ပြီး ကိုယ်နေ
အတို အိမ်လေးကို ပြန်သတ်ခြင်းနှင့်အတူ တိုက်ကြီး၏အရှိန်အင်
အား သူမခြေထောက်တွေကို တုံ့နှေးစေ၏။ လူချမ်းသာအသိုင်းအဝိုင်း
တွေကို ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ တည့်တည့်ကြီးကိုပဲ လာတိုးတော့တာပါ
ပဲ။

အမေ အမေရယ်... အမေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ မှာခဲ့တဲ့
အကားအရသာ လာခဲ့ရတာ။ အမေ့စကားကိုသာ နားမထောင်တတ်ခဲ့
ဘူး။ ဒီလိုနေရာမျိုးကို မျက်နှာအငယ်ခံပြီး လာခဲ့မှာမဟုတ်။ ကိုယ့်အား
မသိဘဲပဲ။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ချင်ပေမယ့် အမေက

ခွင့်မပြု။ မိန်းကလေးဆိုတာ အုပ်ထိန်းသူမရှိရင် မတင့်တယ်ဘူးတဲ့ လေ။ တကယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကောင်းလို့က ခေါင်း ဘယ်ရွေ့မှာလဲ။

အမေနဲ့သမီး ဒီဘားအမိနှစ်ယောက်ကလွဲပြီး အခြားအားကိုး စရာ မရှိ။ ဆွေမျိုးတွေကလည်း အင်အားတောင့်တင်းတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလေ။ ဒါကြောင့် အမေက သမီးရဲ့ပညာရေး ရှေ့ဆက်နိုင်ဖို့အတွက် ဦးချမ်းသာအိကို ရောက်အောင်သွားပါတဲ့။ ဦးချမ်းသာရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာမှ သမီးကို စိတ်ချနိုင်မယ်တဲ့လေ။

ဟူး... နိုင်ထိပ်ထားတဲ့။ နာမည်နဲ့ဆန့်ကျင်ပြီး ဘဝက အရှုံးများသာ ထိပ်မှာ အထားခံရတဲ့ကလေး။ ရှေ့ဆက် ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲ။ စိတ်ပေးစွာနှင့် ခြံထဲကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကားအောက်မှ အပေါ်ပိုင်း ခါးအထိ တိုးဝင်ကာ ကားပြင်နေဟန်ရှိသော လူတစ်ယောက်။ ခေါင်းလောင်းသံကြားရင် တစ်ယောက်ယောက် ထွက်လာမှာပဲဟု လက်က လှူခေါ်ခေါင်းလောင်းဆီသို့ ရောက်သွား၏။

ခေါင်းလောင်းကို လှုပ်လိုက်တော့ ကားအောက်ကလူ ထွက်လာပြီး ထထိုင်လိုက်တာကို မြင်သည်။ ထိုင်ပြီး ခြံရှေ့ကို လှမ်းသွားကြည့်တယ် လူက မလာ။ ဒါကြောင့် စိတ်မရှည်သလို ခေါင်းလောင်းကို ထပ်လှုပ်လိုက်တော့မှ ခြံဝဆီသို့ လျှောက်လာပြီး သူမကို မှောင်မှောင်ကြုတ်ကြုတ်ကာ ...

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ”

“ဒီအိမ်က ဦးချမ်းသာကိုအိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဇာတ်မင်းသား ဦးချမ်းသာကို မေးကာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ ဒီဇာတ်ပုံထဲက ဦးချမ်းသာကို မေးတာ

နိုင်ထိပ်ထား ဦးလေးကြီးလက်ထဲသို့ ဇာတ်ပုံကို ထည့်ပေးလိုက်တော့ ...

“မသိပါဘူး... ပွဲငှားလာသလားလို့”

“ဦးလေးကြီးက ဒီအိမ်က အလုပ်သမားလား”

“ဘာ”

ဇာမဏီ ကောင်မလေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီးမှ ပြုံးကဲ့သို့ပြစ်သွားရသည်။ ဒီလောက်ချောတဲ့ရုပ်ကို ဦးလေးကြီးဆိုလို့လေ။ ဇာတ်မှာပါ... သူ့မျက်နှာနဲ့ လက်တွေ့ အင်အားတွေအနှံ့အပြား စက်ပေါ်သွားနဲ့ကိုး။

“ကျွန်မတွေ့ချင်တဲ့ ဦးချမ်းသာရဲ့မိန်းမက ဒေါ်ထက်ထက်ကြီးပါရဲ့။ ဒီအိမ်က သူတို့အိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မ ဦးချမ်းသာနဲ့တွေ့ပါရစေ၊ ဦးလေးကြီး ကူညီပေးပါနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ... ဝင်ပါ တူမကြီး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေးကြီးရယ်”

“ကဲ လာ... လိုက်ခဲ့”

နိုင်ထိပ်ထား ဦးလေးကြီးခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့တော့
၏။ သူ့အိမ်က အလုပ်သမားနဲ့တော့ အဆင်ပြေသွားပြီ။ အိမ်ရှင်နဲ့
တွေ့ရမှာကိုတော့ ကြောက်နေမိ၏။ အမေက သွားသာသွားပါ ဆိုပေ
မယ့် အိမ်ရှင်တွေ့ရဲ့သဘောထားက ဘယ်လိုလာဦးမည် မသိ။

“တူမကြီး”

“ရှင်”

“ဟိုမှာ တွေ့လား”

ဦးလေးကြီး လက်ညှိုးထိုးပြရာကို ကြည့်လိုက်တော့ မြက်ခင်း
ပြင်ပေါ်က စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်နေတာ တစ်ယောက်တည်း။ ကျောခိုင်း
အနေအထားကို မြင်နေရတာမို့ ဘယ်လိုမှ အကဲမခတ်နိုင်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဦးချမ်းသာ”

“ဪ”

သူမ ပြုံးပြုံးပြပြ ထပ်ကြည့်ပြီးမှ ဦးလေးကြီး လှည့်ပြန်မယ်
လုပ်တာကိုမြင်ပြီး ပျာပျာသလဲနှင့် ...

“ဦးလေးကြီး”

“ဘာလဲဟ”

“ဟို”

“ဟို... ဘာဟိုလဲ ပြော”

“ကျွန်မကို ဦးလေးကြီး လိုက်ပို့ပေးပါလားဟင်”

“ကိုယ့်တာသာကိုယ် သွားစမ်းပါ။ ဦးချမ်းသာက ကိုက်မစား
ဘူး”

ပြောပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့ နိုင်ထိပ်ထား ခပ်ကြောင်
ကြောင်လေး ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။ ဘယ်လိုခွန်အားတွေ မွေးရမလဲ။
ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘယ်လိုပဲနေခဲ့ နေခဲ့၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့နေရာ
ကို ရောက်တာနှင့် စိတ်တွေက အလိုလို သိမ်ငယ်သွားရသည်လေ။
နိုင်ကို လက်ခံပါ့မလား။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ ပြေပြေ
သည်လည်ပြောပြီး ပြန်လွှတ်ရင် တော်သေးရဲ့။ မချေမငံဆက်ဆံပြီး
မောင်းထုတ်ရင် ဒုက္ခ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေ့ရဲ့မှာကြားချက်အရ ဦးချမ်းသာဆီကို
ရောက်အောင်သွားရမည်။ အမေက ဦးချမ်းသာကို ယုံကြည်အားကိုးပုံ
ရတာ ဦးချမ်းသာ အမေ့ကို ဘာတွေ ကတိကဝတ်ပြုထားလို့လဲ။
ကိုယ့်ခြံဝန်းအပြင်မှာတော့ မြွေက ဖားကိုလိုက်ပြီး ခြံဝန်းထဲလည်း
ရောက်ရော ဖားက မြွေကို ပြန်လိုက်တယ်ဆိုတာမျိုး။

သူ့ခြံအပြင်ဘက်မှာ အမေ့ကို ဘယ်လိုပဲ ကတိကဝတ်ပြုပြု
သူ့ခြံထဲရောက်လို့ စိတ်ပြောင်းသွားရင်တော့ ကိုယ့်ကုသိုလ်ပေါ့လေ။

နိုင်ထိပ်ထား၊ စိတ်ကိုတင်းပြီး ခြေလှမ်းကို စတင်ရွေ့လျား လိုက်တော့သည်။ ဒီနေရာအထိ ရောက်လာပြီးမှတော့ မီးစဉ်ကြည့် ကခုန်တော့မှာပဲပေါ့။ ခပ်ဖွတ်လှမ်းခဲ့သောခြေလှမ်းကို ဦးချမ်းသာ၏အနား သို့ ရောက်လေလျှင် ဘယ်ကစလို့ ဘာတွေပြောရမှန်းမသိ။ လှိုကြောင့်

“အဟမ်း အဟမ်း”

“ဟင်”

အသံကြားရောဆီသို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ဦးချမ်းသာ မျက်မှောင် ကြဲထွက်သွား၏။ သူ့ကို မျက်လုံးပိုင်းနှင့်ကြည့်နေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်အချိန်က သူ့အနားကို ဘယ်လိုရောက်လာသည် မသိ။

“ဟို... ဦး ဦးချမ်းသာ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ဦးချမ်းသာနဲ့တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“နိုင်ထိပ်ထားပါ”

“နိုင်ထိပ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်ခင်ခင်ထားရဲ့သမီး နိုင်ထိပ်ထားပါ”

“ဟင်”

ခင်ခင်ထားဆိုတဲ့နာမည်ကိုကြားမှ ခါးက မတ်သွား၏။ ဦး ချမ်းသာ ကလေးမလေးမျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်မိမှ မျက်လုံး

...သေးတွေက ထားအတိုင်းပဲဆိုတာ သတိထားမိ၏။ ဟုတ်မှာပါလေ။

“သမီးက ထားရဲ့သမီး... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထိုင် သမီး... ထိုင်ပါ”

ဦးချမ်းသာ လွတ်နေတဲ့ထိုင်ခုံတစ်လုံးကို ညွှန်ပြလိုက်တော့

... ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“သမီးကို ထား လွတ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... လာရင်းကိစ္စကို ပြောပါဦး၊ ဦး ဘာကူညီရမလဲ သမီး”

“အမေက ဒီစာလေး ဦးကိုပေးလိုက်ပါလို့ မှာခဲ့ပါတယ်”

နိုင် အမေမသေခင်က ရေးပြီးပေးခဲ့တဲ့ စာအိတ်ကလေးကို ဦးချမ်းသာ၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်နေ့ သေမယ်မှန်း မသိလို့ သေရာအချိန်မှာ ဒီစာနဲ့အတူ ဦးချမ်းသာဆီကို သွားပါလို့ တတွတ်တွတ်မှာခဲ့တာ။

အခု ရောက်လာခဲ့ပြီ။ တော်သေးတာပေါ့... ဦးချမ်းသာ က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံလို့ ကိုယ့်ကို ကူညီတာ မကူညီတာ ထား။ လောလောဆယ် ပြောပြလည်လည်ဆက်ဆံတဲ့အတွက် ကျေး ဇူးကန္တာ။

“အခု ထားက”

“ဆုံးသွားပါပြီ ဦး”

“ဪ... ထားတောင် ဆုံးသွားရှာပြီကိုး”

မျက်နှာမကောင်းစွာနှင့် ဦးချမ်းသာက ခပ်တိုးတိုး ဆိုလေသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည် ထင်ပါရဲ့။

“အမေက သူမသေခင်ကတည်းက သူမရှိတော့ရင် ဦးဆီကို သွားပါလို့ တဖွဖွမှာခဲ့လို့ ကျွန်မလားခဲ့တာပါ”

“သူ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ သူ့သမီးကို သူ့ကိုယ်စား စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ စာထဲမှာ ရေးထားတယ်၊ ထားက ဦးကို အားကိုးယုံကြည်လို့ လွတ်လိုက်တာဆိုတော့ ဦးဘက်က တာဝန်ကျေရမှာပေါ့”

“ရှင်”

“သမီး ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့... ထားရဲ့သမီးကို ဦး ဦးရဲ့ သမီးရင်းလို စောင့်ရှောက်ပါမယ်”

နိုင်မျက်နှာလေး ဝင်းပသွားလေ၏။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ချင်တာမှန်ပေမယ့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ လုံခြုံမှုရှိအတွက် အုပ်ထိန်းသူဆိုတာ ရှိကုန်သင့်နေတာလေ။ ပန်းတိုင်ကို ရောက်အောင်ပြေးဖို့အတွက် အဲဒီလိုတို့ တစ်နေရာတော့ လိုကိုလို အပ်နေတာပါ။

“သမီး”

“ရှင်”

“သမီးနာမည် ဘယ်သူ”

“နိုင်ထိပ်ထားပါ ဦး”

ဦးချမ်းသာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး ...

“နာမည်က အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်”

“ဒီနာမည်ကို မေမေ မှည့်ပေးခဲ့တာပါ”

“စိတ်ချ သမီး ... သမီး အရာရာကို အောင်နိုင်ခြင်းနဲ့

အဲဒီဆုံးရောက်တဲ့အထိ သမီးဘဝကို ဦး ပြုစုပျိုးထောင်သွားမှာပါ”

“အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး”

“ဒါနဲ့ သမီး အခု ကျောင်းနေသေးလား”

“ကျွန်မ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပါပြီ”

“ကောင်းပါတယ်”

စိတ်တွေက အတိတ်ဆီသို့ ပြန်လည်တူးဆွချင်လာပြီ။ ကိုယ့်အဖို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာတဲ့ ထားရဲ့သမီးလေးကို ကိုယ့်သမီးလေးလို သဘောထားပြီး ညောင်ပင်ကြီးအသီးတွေဝေအောင် ကြိုးပမ်းက ညောင်ခြေထောက်ပေးဖို့ အသင့်တော်ဆုံးလူ။

ဪ ထားရယ် ... နင့်သမီးလေးဘဝ မျိုးစေ့မှန်ပြီး အပင်

အပိုင်စေ့ဖို့အတွက် နင့်ကိုယ်စား ငါ ဥယျာဉ်မှူးလုပ်ပေးပါမယ်။ နင်

အပြန်ပါတော့။

“ကဲ သမီး”

“ရှင်”

“အိမ်ထဲ ဝင်ရအောင်”

“ဟုတ်”

ဦးချမ်းသာ နိုင်ထိပ်ထားကို အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်လုံး နိုင်ရှေ့မှာ သူ့ရဲ့ကောင်းအဖြစ် ရှိနေတော့ နိုင် စောစောကလို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသော ခြေလှမ်းပျိုးနှင့် မဟုတ်တော့။

အခန်း (၂)

“လက်မခံဘူး၊ ကျွန်မ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး ကိုချမ်းသာ”

“ငါ မင်းကို တိုင်ပင်နေတာမဟုတ်ဘူးထက်၊ အသိပေးထားတာ ဒီအိမ်မှာ ငါက အိမ်ထောင်ဦးစီး၊ ငါ့ရဲ့ကောင်းခြင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ကောင်းခြင်းဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲလုပ်လုပ် မင်းတို့အားလုံး မျှဝေပြီးခံစားရမယ်”

“မခံစားနိုင်ဘူး ကိုချမ်းသာ ... ရှင် အရက်သမားဖြစ်ဖြစ်၊ အောင်းကစားသမားဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်လာသမျှပြဿနာကို ကျွန်မ မျှဝေပြီး ဆေးရင်ဆိုင်ပေးမယ်၊ ရည်းစားဟောင်းရဲ့သမီးကို အိမ်ပေါ်တင်ထားရတာထိတော့ ကျွန်မ သဘောကောင်းမပေးနိုင်ဘူး”

“ဟ ... ရည်းစားဟောင်းဆိုတာ မယားဟောင်းမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ကွဲ၊ မင်းရော ငါရော တခြားလူတွေပါရှိကြတာပဲ”

“ရှိခဲ့ပေမယ့် သူများတွေက ပြီးခဲ့တာကို ထားခဲ့လိုက်တာရှင် ရှင်သာ အမျှင်မပြတ်ဘဲ မအေကနေ သမီးအထိ ဖြစ်လာတာ”

“ထက်”

အကြည့်ချင်း၏ဆုံမှတ်မှာ မီးပွင့်သွားသည်ထင်၏။ အမြင် မတူကြတဲ့ သဘောထားကွဲလွဲမှုတွေကြားမှာ သူ့ဘက်ကိုယ်တက်တော့ အမှန်တရားအသီးသီးနဲ့၊ တစ်ဖက်က ဇနီးမယားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျား ရည်းစားဟောင်းရဲ့သမီးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ပြီး ရေ လောင်းပေါင်းလိုက်လုပ်မှာကို မကြည်ဖြူနိုင်သလို ...

တစ်ဖက်ကလည်း ကိုယ့်ကို အားကိုးယုံကြည်လို့ အပ်ခဲ့တဲ့ သမီးမိန်းမပျိုလေးရဲ့ အနာဂတ်ကျိုးပဲ့ကြေပွဲမသွားရေးအတွက် သား သမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာစွာ ဥပေက္ခာပြုမထားလိုက်နိင်။ ယောက်ျားလေး ဆိုရင်တောင် ထောင်အပြင် တန်းမရှိဘူး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်လို့ မျက်နှာလှဲ့ ခဲပစ်ထားလိုက်လို့ရသေး၏။

“မင်း မင်း ငါ့သိက္ခာကို စော်ကားလိုက်တာလား”

“မစော်ကားစေချင်ရင် ရှင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ဆင်လိုက် ပေါ့”

“မပြင်နိုင်ဘူးကွာ”

ဒေါ်ထက်ထက်မြက် မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဘာလဲ ... ရှင်က ရည်းစားဟောင်းရဲ့သမီးကိုကြည့်ပြီး

ရည်းစားဟောင်းကို တသသ လွမ်းနေချင်သေးတာလား၊ ဒါဆိုလည်း ဘုန်းမနေနဲ့၊ သေရာကိုသာ လိုက်သွားတော့”

“မင်း မဆိုတာတွေ မပြောနဲ့”

“ကျွန်မကလည်း လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ထက် ... မင်း မင်းမှာ သမီးမရှိဘူးဆိုပြီး သမီးချင်း မကုန် မပြောနဲ့ကွာ၊ ကလေးမလေးက အားကိုးရာမဲ့နေလို့ ငါက သမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာလို့ ထိန်းပေးထားတာ၊ မင်းလည်း မိန်းမတစ် ယောက်ပဲလေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ လုံခြုံမှုအတွက် ကာ ဖြယ်ပေးဖို့ မိဘမှာတင် မဟုတ်ဘူး၊ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတဲ့သူတိုင်းမှာ တာဝန် ပိုတယ်ကွာ”

“ဒါဆို ရှင်တစ်ယောက်တည်းမှ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်လား ကိုချမ်း သားတွေမွေးထားတဲ့ မိခင်ဘစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မကတော့ သားတွေနဲ့ထိုက်တန်မယ့် မိန်းကလေးမျိုးကလွဲရင် ဒီလို အနပ်စုတ် တပ်စုတ် သူစိမ်းမိန်းကလေးအပေါ် မေတ္တာဓာတ်တွေ ပြန်ပွားမနေနိုင် ဘူးရှင်”

“မေမေပြောတာကို သားလက်ခံတယ်”

“ဟင်”

တစ်ချိန်လုံး မိဘနှစ်ပါးပြောသမျှကို ငြိမ်သက်စွာနားထောင် သွားပြီး ခုမှ ဝင်ပြောလိုက်သူက သားကြီး ဇာနည်၊ ဦးချမ်းသာဘက်မှာ

မိန်းမလက်မခံ... မရှိလည်း ဂရုမစိုက်ပေ။ ဦးချမ်းသာက မိန်းမလက်မခံ... လက်မခံနိုင်။ ပုတ်သင်ညိုလို... အရာရာ မင်းသဘောလုပ်ရအောင် ကိုယ်က ဘာတာဝန်... မရှိဘူးလေ။

ကိုယ်က အဖက်ဖက်သောဝတ္တရားတွေကို အပေါက်အပြဲ... ကျေနပ်ခဲ့သူမို့ ဘယ်သူ့ကို ကြောက်နေစရာလိုလဲ။ ကိုယ်... မဟုတ်တာလုပ်နေရင်သာ ခေါင်းငုံ့နေရမှာလေ။

“အိမ်မှာ လူတစ်ယောက်တိုးလာပြီဆိုတာနဲ့ တာဝန်တစ်ခု... အမှန်ပဲ ဖေဖေ”

“ဘာတာဝန်ရှိရာရှိလို့လဲ နိုင်ထိပ်ထားက ထမင်းဝါးခွံ... အရွယ်မဟုတ်သလို ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိုက်လိမ်းပေးရမယ့်အရွယ်... မဟုတ်တာကွ”

“ဖေဖေပြောသလို မဟုတ်ပေမယ့် သူက ပါးစပ်ပိတ်... တက်လာတာမှမဟုတ်ဘဲ ဖေဖေရဲ့ ဖေဖေ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ရှာထား... ကို ကိုယ့်အိသားစုမဟုတ်တဲ့ တခြားသူစိမ်းတစ်ယောက် ဝင်စားမယ့်... သားတို့ ကြည်ဖြူနိုင်ပါ့မလား”

- “ဇာနည် ... မင်း လူစကားပြောစမ်း”
- “ရှင် ကျွန်မသားကို ပြောစရာမလိုဘူး”
- “ပြောရမှာပဲ ... သူ ငါ့ကို ဘာမှ ဖအေထက် သားတစ်...

“ပြောစရာမလိုဘူး”

“ရှင်လုပ်တာက ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ”

“တော်စမ်း”

အော်လိုက်တော့ ခဏတော့ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ကြာ... ညီပိတ်ထားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သိသားပဲ။

“ဒီအိမ်မှာ ငါ အိမ်ထောင်ဦးစီး၊ အားလုံး ငါရွာဖွေသမျှကို... ဖြန့်နေကြတာ ငါလုပ်သမျှ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ဘာမှ ဝေဖန်... မြစ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

“ဪ... ရှင်က မိသားစုကို ရှင်လက်အောက်ခံလူသား... သတ်မှတ်လိုက်တာပေါ့လေ ... ဟုတ်လား ကိုချမ်းသာ”

“မင်းထင်ချင်သလိုထင်”

သူစိမ်းတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အခုလို အတိုက်အခံလုပ်ရတာ... မထမဆုံးအကြိမ်။ ဒေါ်ထက်ထက် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပစ်လိုက်၏။... သယ်ဆွမ်းရဲ့သမီး၊ ဘယ်သူငယ်ချင်းရဲ့သမီးဆိုရင်တောင် ဒေါ်ထက်... ကို လက်ခံနိုင်သေးသည်။ အခုထားမှာက သူငယ်ရည်းစားရဲ့သမီး... ခင်တော့ ဘယ်လိုနဲ့လုံးသားနဲ့ လက်ခံကြည်ဖြူရမလဲ။

ထားဆိုတဲ့မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူမရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေရခဲ့... အထိထပ်ပဲလေ။ သူမက ကိုချမ်းသာကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခဲ့သူ။... ကတော့ ထားမှထားဖြစ်ခဲ့တာ။ သူမနဲ့စေ့စပ်ပြီးတာတောင် ထားကို

ဦးပြေးဖို့ကြံစည်ခဲ့တဲ့လူလေ။ ထိုကားက သူ့ဦးတုံးနောက်ကို မလိုက်လိုသော ဒေါ်ထက်ထက် ဦးချမ်းသာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်သရဲခဲ့တာဖြစ်၏။

ထားမလိုချင်မှ ကိုယ်ရဲခဲ့တဲ့အဖြစ်မျိုးမှာတောင် ကိုယ်လိုချင်တဲ့အချစ်နဲ့ ကြင်နာမှုတွေ၊ ယုယမှုတွေ သူပေးခဲ့လို့လား။ သားကြီးမေးပြီးမှသာ သားကြီးပျက်နာကြောင့် အလိုက်အထိုက် ဦးစားပေးခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ တွေးကြည့်လေ ရင်နာလေလေ။

“ကောင်းပြီလေ ... ရှင်က ရှင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမပြင်ဘူးဆိုတော့”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်မလုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတာကိုလုပ်ရမှာပေါ့”

“ဘာ”

ပြောပြီး ဒေါ်ထက်ထက် ထသွားလေတော့၏။ သူ့မစကားအဓိပ္ပာယ်ကို ဦးချမ်းသာနားလည်သည်။ သူက လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသလောက် လုပ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ကာကွယ်ခွင့်ရှိသလောက် ကာကွယ်ရမှာပေါ့။

“ဖေဖေ”

သားကြီးကိုကြည့်လိုက်စဉ် ...

“သားကလည်း မေမေဆန္ဒနဲ့ထပ်တူပဲ”

“ကြော်ငြာတာလား”

“သဘောထားမှန်ကို ပြောပြတာ”

“ဇာနည်”

“ဖေဖေ သားကို အဲဒီလိုမခေါ်ပါနဲ့”

“မင်းတတ်ထားတဲ့ပညာကို ပညာအတိုင်း မထားနဲ့သားကြီး။ ဘာတန်ဆာတူ အသိပါရှိရမယ်ကွ၊ လူလူချင်း ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်းမင်း ခုလိုပြောနေတာတွေက ကိုယ်တိုင် မခံစားဘူးသေးလို့ပဲ”

“ဖေဖေကလည်း သားတို့နေရာမှာ ဝင်မခံစားဖူးလို့ ဒီစကားပြောတာ”

“သားကြီး”

“သား သိတယ်၊ အဲဒီကောင်မလေး သားတို့ဆီကနေ ဖွဲ့ယူတစ်ခု နှစ်ခု မကဘူး”

သားကြီး ဘာကို စိုးရိမ်နေတာလဲ။ နိုင်ငံထိပ်ထားက ဘဝတစ်ခု လုံခြုံမှုရှိဖို့ကလွဲရင် ထားရဲ့သမီးပဲလေ။ ထားလို မာနတွေ သစ်သန်မာနေမယ့် မိန်းကလေးဆိုတာ သူရိပ်မိနေ၏။

“မေတ္တာဆိုတာ မျှဝေလို့ မကုန်ခန်းမှန်းသိပေမယ့် အဲဒီကုန်နိုင်တဲ့မေတ္တာကိုပဲ ဖွဲ့မပေးချင်တာ”

“မင်းလည်း မင်းအမေလို သိပ်အတ္တကြီးပါလား”

“မေမေကမွေးတဲ့သား မေမေ့ကိုတူတာ မဆန်းပါဘူး”

“သားကြီး”

စကားဆက်လို့မရအောင် ထသွားတာသည်လည်း သူ့အမေ
လိုပါပဲ။ ဪ... လက်စသတ်တော့ သားကြီးက သူ့အမေလို
မအေတူသား ဖြစ်ချင်တာကိုး။

အခန်း (၃)

နိုင်ထိပ်ထား ခုမှတော့ မထူးစိတ်ကို ပိုက်ရတော့မည်။ ကံ
ကြောက်ကံ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ဖန်တီးပေးလာတော့ ဦးချမ်းသာ၏ စေတနာနှင့်
အတူတူကို စက္ကူစုတ်လို စုတ်ဖြဲမပစ်နိုင်။ ဟိုနေရာဆိုလည်း နိုင်ထိပ်
ဒီနေရာဆိုလည်း နိုင်ထိပ်ထား။ နေရာတကာ နိုင်ခြေ နိုင်လက်နဲ့
အလုပ်မဖြစ်သလောက်ရှိနေပြီး ကျန်တဲ့လူတွေက ဒီအိမ်၏
ဝန်ထမ်းဆောင်ခြင်းမှ အငြိမ်းစားယူရတော့မလိုလို။

ရှိပါစေတော့ နိုင်ထိပ်ထားဘဝက သန်းခေါင်ထက်တိုးပြီး
ပိုမိုနက်တော့ဘူးလေ။ ကျောင်းထားပေးမယ်ဆိုတာနှင့် မိန်း
ကလေး တစ်ယောက်၏ ဘဝအတွက် အလုံခြုံဆုံးနေရာမှာ ခိုလှုံခွင့်ရ
အတွက်ပဲ ကျေးဇူးတင်မဆုံးကာ နွားလိုပဲ ရှမ်းရ ရှမ်းရ။ အဝတ်
အင်္ကျီ ကြမ်းတိုက်၊ ထမင်းချက်လည်းပါ ဈေးသွားလည်းပါ။

နိုင်ကို တမင်မိခိုင်းနေတာမှန်းသိသိနဲ့ နိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ မမောနိုင် မပန်းနိုင်။ အမေ့စကားကို နားထောင်သောအားဖြင့် အနိုးပေါ်အရေတင် ဘဝရောက်ပါစေ ဒီအိမ်မှာ ဒူပေ ဒါပေ ခံယူဖို့ မယ် အမေ။

နိုင်ထိပ်ထား၊ အတွေးတွေနှင့် ကြမ်းတိုက်နေရာမှ ရှေ့မှာ ခြေတစ်စုံလာရပ်တာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်စဉ်၊ ဩော်ကိုကြီးစာနည်ကို။ သူ့အကြည့်စူးစူးတွေအောက်မှာ နိုင်ကိုယ်လေး ကျုံ့သွားသလိုပါပဲ။

“ကိုကြီး”

ခေါ်ပြီး မော့ပဲကြည့်နေဖြစ်၏။ သူဟာ ဘယ်အချိန်ပဲ ကြည့်ကြည့် ချောမောနေသော မင်းသားတစ်ပါးပါ။ အသားဖြူခြင်း၊ အရပ်ရှည်ခြင်းတွေနဲ့အတူ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နဲ့ ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့် ကြည့်ကောင်းနေသူ။

“ကိုကြီး ဘာခိုင်းစရာရှိသေးလို့”

“ရော”

“ဘာလဲဟင်”

“ယူကြည့်”

နိုင် သူ့လက်ထဲက စာရွက်ကို ယူကြည့်လိုက်တော့ ကြမ်းတိုက်ပြီးရင် နိုင် ဆက်လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေကို နံပါတ်စဉ်ရေးပြီး

စာတမ်းပြုစုထားတာဖြစ်၏။

- ၁။ အဝတ်လျှော်
- ၂။ အိုးခွက်ပန်းကန်ဆေး
- ၃။ ပန်းပင်ရေလောင်း
- ၄။ ခြံသန့်ရှင်းရေး
- ၅။ အခန်းရှင်း

တဲ့။ အလုပ်တွေကို တန်းစီပြီးရေးထားတာ နိုင်အတွက် အားပေးမှုမရှိအောင် တမင်အစီအစဉ် ဆွဲထားတာပဲဖြစ်မှာပေါ့။ သူ့ဆန်စားမှတော့ ရဲရတော့မည်။ နိုင်ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးက ပညာလေ့စားပြီး ပန်းတိုင်ကို အရောက်သွားဖို့ဆိုတာ တန်အောင်တော့ သုပ်ပေးရမှာပဲလေ။

“အဲဒါ နင် ဒီနေ့လုပ်ရမယ့်အလုပ်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးအောင်လုပ်နော်၊ မပြီးရင် ညပါဆက်လုပ်ရမယ်” ရာလေက ပြင်းပဲ။ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး နိုင်ဘတ်က ပိသသာဝန်အဖိခံလိုက်ရသလို။ ဝဋ်ကြွေးဆိုတာ ဆင်နိုင်မှ

ကျတာ နိုင်ထိပ်ထားရေ။

“နိုင်”

“ဟင်”

“ပေး ပေး... မကျော့ကူတိုက်မယ်”

ရောက်လာသူက မကျော့ပါ။

“နေပါစေ မကျော့ရယ်... နိုင် လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“နင့်လက်ကလေးတွေက ဖြူဖြူနုနုလေးတွေရယ်၊ ငါ မကြည့်ရက်လိုက်တာဟယ်”

နိုင် လွန်ခနဲဖြိုးလိုက်ရင်း...

“ကံကြမ္မာသတ်မှတ်ပေးတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့ မကျော့ရယ်၊ လက် တွေကနပေမယ့် ဘဝကမနဘူးလေ”

“လက်ထဲက ဘာစာရွက်လဲ”

“နိုင်လုပ်ရမယ့် အလုပ်စာရင်းပါ”

“ဘယ်သူပေးသွားတာလဲ”

“ကိုကြီး”

“ဪ”

မကျော့က စာရွက်ကို ဆွဲယူပြီး ကြည့်လေသည်။ နံပါတ်စဉ် နဲ့ အလုပ်တွေကိုမြင်တော့ သက်ပြင်းချမိ၏။ ဒီအိမ်မှာ သူမ နေလာတာ ကြာပြီ။ ဒီလို စာရင်းဖော်ပြရပြီး တစ်ခါမှမခိုင်းခဲ့။ ဒေါ်နုရင်နဲ့သူမ တစ်ယောက်ကဒါလုပ်ရင် တစ်ယောက်က ဟိုဟာလုပ်ရင် သူနဲ့ငါဆိုပြီး ခိုကတ်မနေဘဲ လုပ်လာခဲ့ကြတာ။

အိမ်ရှင်တွေက သူမတို့အပေါ် ဒီလောက်မဆိုးခဲ့တာ အမှန်။

အခု နိုင်ကိုခိုင်းထားတာ သူမတို့ခွဲဝေပြီးလုပ်နေကျအလုပ်တွေဆိုတော့ သူမတို့က အလုပ်ထုတ်ခံရမလား၊ ငုတ်တုတ်တိုင်ကြည့်နေရမလား တော့ မသိ။ အလုပ်သမားသုံးယောက်လောက်ရဲ့ တာဝန်ကျအလုပ် တွေထဲက ခွဲထုတ်ဖွဲ့ယူပြီး တစ်ယောက်တည်း ဖိခိုင်းတာဆိုတော့ သူနဲ့တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ သူတို့က အိမ်ရှင်၊ ကိုယ်က အလုပ်သမားလေ။ တာပြန်ပြောရဲ့မှာလဲ။ နိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အထက်ဖားအောက်ဖိလည်း မလုပ်ချင်။

“နိုင်”

“ရှင်”

“ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ညီမရယ်... သူတို့လစ်တာနဲ့ မကျော့ ဘတ်နိုင်သလောက် ပိုင်းကူလုပ်ပေးပါမယ်”

“မကျော့ဆီကို နိုင်ဆီကအပူတွေ ကူးစက်ကုန်ပြီထင်တယ်”

“တို့က ဘဝတူတွေပဲလေ နိုင်ရဲ့”

“မတူပါဘူး မကျော့ရယ်၊ နိုင်ဘဝစာမျက်နှာက မာတိကာမှာ တာတည်းက ပုဒ်မတပ်ခံထားရတာ”

“မာတိကာ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“မာတိကာဆိုတော့ အောင်လပေါ့”

“မကျော့ကလည်း”

စိတ်စနောင့်စနင်းဖြစ်မှုတွေကို ဖယ်ထုတ်သောနည်းဖြင့် မကျော့က ရယ်စရာဖောက်လေလျှင် နိုင် ရယ်လိုက်မိသည့်တိုင် စိတ်ကတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်မသွားခဲ့။

“ကဲ... နိုင်”

“ရှင်”

“လောလောဆယ် မကျော့နံပါတ်စဉ်နှစ်ကို သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ် သိလား”

“မကျော့ကူညီနိုင်တာ အဲဒီအချက်တစ်ချက်ပဲ ရှိတယ်”

“ဟင်... ကျန်တဲ့အချက်တွေက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မကျော့စဉ်းစားကြည့်လေ... ကျန်တဲ့အချက်လေးချက်ကို ကိုကြီးက သူမြင်နိုင်တဲ့နေရာတွေမှာချည်းပဲ ရွေးခိုင်းထားတာ၊ အခု မကျော့ကူညီမယ်ဆိုတဲ့ အချက်တောင် ယာပြီးချောင်းမကြည့်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား”

“ဟင်”

ဟင်ဆိုပြီး မကျော့က လက်ထဲကစာရွက်ကို ပြန်ပြန်ကြည့်သည်။ အတန်ကြာမှ...

“ဟုတ်တယ်နော်... အကွက်ကျကျကို စီစဉ်ထားတာ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့”

“ဘာလဲ”

“မာတိကာမှာ ပုဒ်မ, တပ်ထားတယ်ဆိုတာလေ”

“အင်း”

မကျော့က လေးလေးကြီး အင်းချတ်လေ၏။ နိုင်ပြောတာ ဟုတ်နေတာပဲလေ။ ဇာနည်ခိုင်းထားတဲ့အလုပ်မှန်သမျှ သူမြင်နိုင်တဲ့ နေရာတွေကို ကောက်နုတ်ရွေးချယ်ထားတာ။ ဒါက ဇာနည်ရဲ့ ဆက်ဆံရေး။ ဇာမဏိက တောင်ကြီးကို ခရီးထွက်သွားသည်။ သူပြန်လာရင်ရော နိုင်အပေါ် ဘယ်လိုဆက်ဆံဦးမှာလဲ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး နိုင်ကို ညှဉ်းဆဲကြရင်တော့ ကောင်မလေး လုံးပါးပါးရချေရဲ့။

“ကျော့ကျော့”

“ရှင်”

ဒေါသံက စူးခနဲဖြစ်ပြီး ထူးသံက အမျှင်ရှည်။ အသံလာရာ သီကို ကြည့်လိုက်တော့ လှေကားရင်းမှာ ခါးထောက်ရပ်ပြီး သူတို့ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်နေတာ ဒေါ်ထက်ထက်မြက်။

“အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟို... ဟို... ”

“ခုမှ ဟိုတွေ, ဒီတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်သွား

သင့်”

“ဟုတ်”

“ကိုယ့်အလုပ်မဟုတ်တာကို လာမရှုပ်နဲ့ အလုပ်မပြုတ်ချင်ရင် စည်းကမ်းကို လိုက်နာ သူနဲ့ အရောမဝင်နဲ့ ... ငါမကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်”

“သွားတော့”

“ဟုတ်”

ဟုတ်ကလွဲပြီး မကျော့မှာ ပြောစရာစကားမရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ့်ထမင်းလုပ်ကိုတော့ ဘယ်သူက ပြန်ပြီးပုတ်ချပါ့မလဲလေ။ ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လောက်ပဲ အတင်းတုတ်တုတ် ရှေ့တင်တော့ ဟုတ်ကဲ့ပေါ့။ ဒါမှ အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမား ပီသစွာ စည်းခြားသတ်မှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်လား။ မကျော့ ထသွားလေတော့ ...

“နိုင်ထိပ်ထား”

“ရှင်”

“ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နော်၊ သူများကို အားကိုးမယ်တော့ မကြံနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နိုင် ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်မှာပါ”

“ရှေ့တင်တစ်မျိုး ကွယ်ရာတစ်မျိုးတော့ လုပ်မယ်မကြံနဲ့ အိမ်ပေါ်က ဂခင်းနဲ့ဆင်းသွားရမယ် ... ဘာမှတ်လဲ”

နိုင် ခေါင်းကိုငုံ့ထားလိုက်၏။ ကိုယ့်ဘဝက မော်ဖူးစေဆိုမှ မော့ကြည့်ပုံမယ့်ဘဝလေ။

“ဒီမှာ နိုင်ထိပ်ထား”

“ရှင်”

“နင့်ကို ဒီအိမ်ပေါ်မှာ တင်ထားတာ ကြည်ဖြူလွန်းလို့ မဟုတ်ဘူးနော်”

သိပါတယ်၊ ဦးချမ်းသာကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ထားရသည့်တိုင် ကြည်ဖြူကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါကြောင့် နိုင်ကို ပညာရှိနည်းနဲ့ နှင်နေတယ်ဆိုတာ နိုင်သိတာပေါ့။ နိုင်ကလည်း ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ကိုယ်ကိုယ်လိုရာခရီးကိုရောက်ဖို့အတွက် နေကြာပွင့်လို့ နေမင်းနဲ့တူတဲ့ လောကခံကြီး ဘယ်လောက်ပဲပူပူ မျက်နှာမူပြီး ရင်ဆိုင်နေဦးမှာပါ။

အမေ ... အမေ သမီးကို ဒီနေရာရောက်အောင် လာစေချင်ခဲ့တာ သမီးဘဝရှေ့ရေး ကောင်းစားစေချင်လို့ မဟုတ်လား။ စိတ်ချအမေ ... သမီး ဒီအိမ်ကနေ အမြတ်မရမချင်း ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားဘူး။ အရှုံးနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ ထွက်မသွားဘူး အမေ။

“ဟဲ့ ... ငါပြောတာကြားရဲ့လား”

“ကြား ကြားပါတယ်”

“ကြားရင် ပြောတာကိုနာခံ၊ ခိုင်းတာကိုလုပ်၊ သူများကို အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်ရင်တော့ တုတ်စာမိမယ်သာမှတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နိုင် မှတ်ထားပါ့မယ်”

“မှတ်ထားရုံနဲ့ မပြီးဘူး ... နာခံဖို့လိုတာ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ”

လောလောဆယ်အဖို့မှာ ကိုယ်က ပုတ်သင်ညီ။ တစ်နေ့
မြွေဟောက်လို ပါးပျဉ်းထောင်လာနိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားရမှာပေါ့။

အခန်း (၄)

သူတို့နှိုင်းသမျှ တစ်နေ့ကုန် တန်းစီပြီးလုပ်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကို
မောနေပြီ။ ညရောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေးနားရမှာပဲဟု ရေချိုး
ဘာနဲ့ ထမင်းစားတာတောင် အပြေးအလွှားပါ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် မြန်မြန်
လုပ်လို့ မြန်မြန်ပြီးမှ သူမအတွက် နားချိန်ပိုရမှာလို့ တွက်ခဲ့မိတာ။
ဝတ်ခုံးခုံးချပြီး နားမယ်ဟု ကြံရွယ်မှ မှားမှန်းသိ၏။

“နွဲ့”

“ရှင်”

“ဇာနည်က နင့်ကို လာခဲ့ဦးတဲ့”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မကျော့”

“ငါ မသိဘူးလေဟယ်... ဇာနည်ဆီသွားကြည့်မှ သိမှာ

ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

နိုင် ထလာခဲ့တော့၏။

“သူက ဘယ်မှာလဲ မကျော့”

“သူ့အခန်းထဲမှာ”

“ရှင်”

“ကိုယ်က ငြင်းရဲတာမဟုတ်တော့ သွားလိုက်ပေါ့ ညီမရယ်”

“သူ့အခန်းထဲမှာဆိုတော့”

“ဇာနည်မှာ တောင်တောင်အိအိစိတ်တွေတော့ ရှိမယ်
မထင်ပါဘူးဟယ်၊ သူ့မှာရှိနေတာ နင့်ကို ညည်းချင်တဲ့စိတ်တစ်ခုထဲ
ငါထင်တယ်”

“ကျော့ကျော့”

“ဟင်”

မကျော့နာမည်ကို မော်ရင်း ထပ်ရောက်လာသူက ဒေါ်နု

ပါ။

“ဒေါ်နု”

“နင် ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဇာနည်က နိုင်ကိုခေါ်ခိုင်းလို့ လာခေါ်တာပါ”

“နိုင်”

“ရှင် ဒေါ်နု”

“အခု ဒေါ်နုကိုလည်း ဇာနည်က နိုင်ကိုခေါ်ပေးပါဆိုလို့
ဒေါ်နုလာခေါ်တာကွဲ့... မြန်မြန်လာ”

“သူက သူ့အခန်းထဲမှာပဲလား”

“အေးလေ”

“သွားသာသွားလိုက်ပါတော့ နိုင်ရယ်”

သက်ပြင်းလည်းချ ခေါင်းလည်းညိတ်ပြီး နိုင်ထွက်လာခဲ့တော့
သည်။ သူ့အခန်းထဲကို ကိုယ်က သူ့ခေါ်လို့ မလွှဲမရှောင်သာ သွားရမှာ
လေ။ မြန်မြန်ဆိုလို့ မြန်ခဲ့ရတဲ့ခြေလှမ်းတွေ သူ့အခန်းရှေ့ကို ရောက်လို့
ဝင်တန်သွားပြီး...

‘ဒေါက် ဒေါက်’

တံခါးခေါက်လိုက်တာနှင့် ...

“ဝင်ခဲ့”

ဝင်ခဲ့ဆိုလို့ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်ချိန်မှာ သူက
အိပ်ရာထက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်။ ဒါ အသင့်အနေအထားနဲ့
စောင့်နေတာ ထင်ပါရဲ့။ နိုင် မဝံ့မရဲခြေလှမ်းများနှင့် ဝင်ခဲ့ရင်း သူ့
ခေါင်းမှာ ခြေစုံရပ်၍ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။ ဒါ သူ့ခေတ်ပဲလေ။

“ကိုကြီး... နိုင်ကိုခေါ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ မသိဘူး”

“ရိုဟယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့... နိုင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”
 “ငါ ခြေသလုံးကြောတွေ့ရော၊ ဇက်ကြောတွေ့ရော တာ
 နေလို့ နိုင်ပေးစမ်း”
 “ရှင်”
 “ရှင်မနေနဲ့ လာနိုင်”
 ပြောရင်း သူက ခြေဆင်းပေးလေလျှင် ...
 “ကိုကြီးရယ် ဟိုလေ ...”
 “ဘာလဲ ... ဘာဆင်ခြေပေးမလို့လဲ”
 “မပေးပါဘူး။ ကိုကြီးနိုင်းတာကို နိုင်လုပ်ပေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့
 “ဘာဖြစ်လဲ”
 “ကိုကြီးအခန်းထဲမှာဆိုတော့လေ”
 “ဘာလဲ ... နင်က နင့်ကို ငါ မတော်မတရားကြံမယ်ထင်
 လား”
 “မဟုတ်ပါဘူး။ မသင့်တော်လို့ပြောတာပါ”
 “တောက် ... ကဲ”
 ‘ဝုန်း’
 “အေး”
 ခြေထောက်နှင့်ဆော့ပွဲကန်လိုက်တာမို့ နိုင် မထိုင်မိသေး

...နေတော့ လူနောက်ကို လန်သွားတာနှင့် ထိုင်ခုံကိုပါ ခလုတ်တိုက်
 ... လူရောထိုင်ခုံရော လဲပြိုကျသွားသည်။ လက်ကို ကမန်းကတန်း
 ... လက်လိုက်မိတာမို့ လက်မှာလည်း အောင့်တက်သွားပြီး ခါးထဲမှာ
 ... မျက်ခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် မျက်ရည်မကျမိအောင် အံကို တင်း
 ... ကြိုတ်ထားမိသည်။
 စာနည်က ဒါကိုပဲ စူးစူးရဲရဲကြည့်လျက် ရှိရင်းစွဲ စိတ်ကောင်း
 ... တွေ ဘယ်ကိုပျောက်နေမှန်းမသိ။ သူ့သိတာက နိုင်ထိပ်ထားဟာ
 ... ဝယ်ရည်းစားရဲသမီး။ မေမေ့ကို စိတ်စာင်းရဲအောင်လုပ်ဖို့ ရောက်
 ... မိန်းကလေး။ ဖေဖေနဲ့မေမေ မသင့်မမြတ် ဖြစ်နေကြတာ
 ... ကြောင့်ဆိုတဲ့ အသိတွေက အမှန်းတရားတွေကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။
 “နိုင်ထိပ်ထား”
 “အား ... ကျွတ် ကျွတ်”
 “ဟေ့ ... အပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့ ... ထစမ်း”
 သူ နိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီး ...
 “ထလေ”
 “အား”
 “မူယာမာယာတွေ လုပ်ပြမနေနဲ့ ထပ်ပြီး အသားမနာချင်ရင်
 ရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့် နိုင် ထရပ်လိုက်သည်။ ရှုမိကလေး

ချောသလောက် ရက်စက်တတ်သူကို ရက်စက်လိုက်တာလို့ ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ ကိုယ်က သူတို့အပိုက်ကို ခိုနေရတဲ့အချိန်ဆိုတော့ မာန်တွေ မာနတွေ ကျိုးပဲ့ကျသမျှ အကြိတ်ခံနေရမှာပဲပေါ့။

ထောက်ထားစရာ တစ်မျက်နှာဖြစ်တဲ့ ဦးချမ်းသာကိုတော့ ရောက်ရာနေရာမှာ ဦးထိပ်ပန်ဆင်နေမှာပါ။

“လာ နိုင်”

“ဟုတ်”

သူက ခေါင်းအုံးတွေဆင့်ပြီး မှီထိုင်ကာ ခြေဆင်းပေးပြန်တော့ လက်ပိုက်လိုက်ပုံက နိုင်လုပ်နေတာကို ခပ်မိန့်မိန့်ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာပီပီ ရှိနေမည်ပုံ။

နိုင်ထိပ်ထား သူ့ခြေသလုံးတွေကို နှိပ်ပေးနေတဲ့အခိုက်မှာ အမေ့ကို သတိရမိ၏။ အမေကတော့ နိုင် နှိပ်ပေးတာကို လက်မခံသူ နိုင် စာကျက်ပျက်မှာ၊ နိုင်အိပ်ချင်နေမှာတွေကို စိုးရိမ်တာလေ။

ဪ... သူက အမေမှမဟုတ်ဘဲလေ။

“နိုင်ထိပ်ထား”

“ရှင်”

“နှိပ်ပေးရင်း အိပ်ပျော်နေသလား။ ကျွတ်... ခုမှ မန်းမှတ်”

ပြီး သပ်ချပေးနေသလိုပဲ။ နည်းနည်းအားစိုက်ပြီး နိုင်စမ်းပါ”

နိုင် အားစိုက်ပြီး နှိပ်ပေးပြန်တော့ ...

“ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး ငိုနေတာလား”

“ရှင်”

မေးစေ့ကိုကိုင်ပြီး ဆတ်ခနဲ ဆွဲမော့ပစ်လိုက်တာမို့ နိုင် ဆတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြစ်သွား၏။

“မကြောက်ပါနဲ့... နင့်ကို ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ နင် ဘယ် သောက်လှလဲ ကြည့်ရုံသက်သက်ပဲ။ နင့်အမေက တော်တော်လှတယ် ဆိုလို့ သူ့သမီးဖြစ်တဲ့ နင့်ကိုကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းကြည့်ချင်လို့”

“ကိုကြီး”

“ငြိမ်ငြိမ်နေ ပြန်မပြောနဲ့”

သူ့အကြည့်စူးစူးတွေအောက်မှာ နိုင် ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွား ဒါ နိုင်ကို တမင်စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်နေတာ။

‘ထွေး’

“ဟင်”

လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသောလုပ်ရပ်မို့ နိုင် မျက်နှာကို လက်ဝါး နှိပ် အုပ်ကိုင်ပြီး ကြောင်သွား၏။ ပြီးမှ မျက်နှာပေါ်က စိုစွတ်စွတ်အရာ တွေကို သုတ်ပစ်ရင်း နှာခေါင်းထဲမှာ မွန်စပ်စပ်ဖြစ်သွားခြင်းနှင့်အတူ မျက်ရည်က ဝေ့ခနဲ တက်လာသည်။

လုပ်ရက်လိုက်တာ။ မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ထွေးရလောက်တဲ့ အထိ ရှင် ကျွန်မကို မုန်းသလား ကိုဇာနည်။

“ဘာလဲ ... ငိုမလို့လား”

“ကိုကြီး ... ရှင်”

“ငါက နင် ငိုတာကို မြင်ချင်တာ”

“ရှင်”

“အဲဒါကြောင့် မျက်ရည်အတုနဲ့ ငိုခိုင်းတာလေ။ အခု မျက်ရည်အစစ်နဲ့ ငိုမလို့လား ... ငိုစမ်းပါ ... ဟား ဟား ဟား”

ငိုရင်ပုလဲ ရယ်ရင်ရွှဲဆိုပြီး အတင်းရိုက်နှက် ငိုခိုင်း ရယ်ခိုင်း နေတဲ့သူလိုပါလား။ သူက ငိုစေချင်တယ်ဆိုတော့ နိုင် သူ့အလိုကျ ငိုလိုက်တော့သည်။ တကယ်ဆို ဒီမျက်ရည်တွေမကျအောင် အံကြိတ်ပြီး တင်းခံချင်တာလေ။

“တကယ် ကြည့်လို့ကောင်းတယ် ... ဟား ဟား ဟား”

‘ကွီ’

“သားကြီး”

“ဟင်”

တံခါးဖွင့်သံနှင့်ထပ်တူ ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်

...

“ဖေဖေ”

“ဦးချမ်း”

ဦးချမ်းသံက နိုင်ကိုမကြည့်ဘဲ သားဖြစ်သူကိုသာ စိမ်းစိမ်း

ကြည့်၍ ...

“မင်း ဒီလောက် ရက်စက်တတ်၊ ဗိုက်ခိုင်းတတ်လိမ့်မယ်လို့ ခင်မလုံးဝထင်မထားခဲ့တာ”

“သား ဘာလုပ်လို့လဲ”

“သား ဘာလုပ်လို့လဲ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ ... အကြောတွေတက်လို့ သူ့ကိုခေါ်ပြီး

ခိုင်းတာ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် မသင့်တော်တာတွေကို မင်းသိရမယ်။ ခင်ခြင်ရမယ် ဇာနည်၊ မင်း လူ့က မွေးထားတာမဟုတ်ဘူးလား။ ငါ့လိုသိရမယ်ကွ”

“ဖေဖေ”

“ပြီးတော့ မင်းလုပ်ရပ်ကို ငါမြင်တယ်၊ ငါ အားလုံးကြားလည်း ကြား၊ မြင်လည်းမြင်တယ်၊ မင်း တော်တော်အောက်တန်းကျတာပဲ”

“ဖေဖေ သားကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“ပြောသင့်ပြောထိုက်လို့ ပြောနေတာကွ”

“သား ဘာလုပ်တာ ဖေဖေမြင်လို့လဲ”

“မင်း နိုင်မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ထွေးလိုက်တာလေ” ဇာနည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းနှင့် ဝန်ခံ၏။ လာခဲ့တုန်းကတော့

အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်ဖို့လေ။ အခန်းရှေ့ကိုအရောက်မှာ ဝုန်းခနဲအသံကြားလို့ ဦးချမ်းသာ တံခါးကို အသာဟပြီး ချောင်းကြည့်နေခဲ့တာ။ သူ နိုင်ထိပ်ထားအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာတွေဟာ ဝေဒနာဖြစ်စေခဲ့ပြီလား။

“မင်းကို ငါ အရမ်းအံ့ဩတယ် ဇာနည်”

“အဓိကတရားခံက ဘယ်သူလဲ”

“မင်းတို့က မယောင်ရာ နန္ဒင်းလူးနေကြတာကိုး။ ရည်းစားဟောင်းဆိုတာ အငယ်အနှောင်းမဟုတ်ဘူးကွ။ ဒါကို မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ကတ်ပြီး သဝန်တို ရန်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဘာလဲ ... ဖေဖေက သူ့ကိုထိတော့ နာတယ်လား”

“ဇာနည် ... မင်း”

ကိုယ့်သိက္ခာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် စော်ကားလိုက်တာမို့ ဒေါသက လှိုင်းများလိုထန်သွားသည်။ ကြောင်အိုတော့ ကြွက်မလေးဆိုသလို ခြေရာချင်းတူလို့ ပြန်တိုင်းတဲ့သဘော သက်ရောက်နေတာမို့ နောက်ထပ် အစော်ကားမခံရအောင် ဦးချိုးဖို့ရာ ...

“တောက် ကဲကွာ”

‘ခွပ်’

“ဦးချမ်း”

နိုင် ကမန်းကတန်းပဲ ဦးချမ်းကို ဆွဲလိုက်ရ၏။ ဇာနည်က

...တဲ့ပျက်လုံးတွေနှင့် ဖခင်ကိုကြည့်ကာ ...

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကိုထိုးတယ်”

“ထိုးတယ်ကွာ ထိုးတယ်”

“ဖေဖေ သားကို ထိုးဖို့မပြောနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မရိုက်ခဲ့ဖူးခဲ့

တာ။ အခု သူနဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ ဖေဖေဗျာ”

“မင်းကရော နိုင်အပေါ်ကျမှ ရက်စက်တတ်နေတာ”

ဇာနည် အံ့ကြိတ်သံနှင့် ...

“သူ့ကို ကျွန်တော် မုန်းတယ်”

“ဘာ”

“ဟင်”

ကိုယ်က သူများမိသားစုတွေကြားမှာ သွေးခွဲသူလား။ နိုင် နီနေရာမှာ ဆက်ရှိမနေသင့်တော့တာမို့ သူ့အခန်းထဲကနေ ပြေးထွက် ဘာခဲ့တော့သည်။ ပြီး လှေကားရင်းအကွယ်လေးမှာ တသိပ်သိပ် မှိုက်ငိုနေမိတော့၏။

“နိုင်”

“ဟယ် ... နိုင်”

ခေါ်သံတွေက တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်တွေ။ ဒေါ်နုရင်နဲ့ မကျော့ ချောက်လာတာဖြစ်ပြီး ...

“နိုင် ... ကလေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အဟင့်”

“ဘာလဲ... ဇာနည်က ဘာလုပ်လွှတ်လိုက်လို့လဲ... ပြောစမ်းပါ။ တို့ ရင်ထိတ်လို့ပါဟယ်”

“နိုင် နောက်မှပဲ ပြောပြပါရစေ”

“နိုင်”

“ပြော... အခု ပြောပြပါဟယ်၊ လာ... တို့အခန်းထဲ သွားပြီး ပြောရအောင်နော်... လာ”

သိချင်စေကြီးနေသော မကျော့က နိုင်လက်ကလေးကို အတင်းဆွဲ၍ ခေါ်လေသည်။ ပြဿနာတစ်ခုကို မြန်မြန်သိပြီးမှ ဖြေသိမ့်နိုင်အောင် နှစ်သိမ့်ပေးလို့ရမှာပေါ့။ သူမနဲ့နိုင် အတူအိပ်တဲ့အခန်းထဲကိုရောက်တော့မှ...

“ကဲ ဘာဖြစ်လာတာလဲ... ပြောလေ နိုင်”

“အဖြစ်က ဒီလိုပါ မကျော့ရယ်”

နိုင် အစကနေ အဆုံးအထိ ပြောပြလိုက်တော့ ဒေါ်နုနဲ့ မကျော့ ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဇာနည်က အဲဒီလောက် တောင် နိုင်အပေါ် ဆိုးသတဲ့လား။

အခန်း (၅)

“တောက်”

မကျော့မချမ်းနှင့် တက်တခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေတဲ့ ဇာနည်ကို ကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေမှာ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ သူ့မိသားစုအရေး ကိစ္စဆိုတော့ ဘယ်သူ ဝင်စွက်ဖက်ပြီး ဆူပူသောင်းကျန်းခဲ့မှာလဲ။ ပြီးတော့ ဇာနည်ပြောပြပုံအရဆို မှားနေတာက သူလေ။ ဒါကို မှန်ပါ ဘယ်လိုပြောပြီး အားပေးအားမြှောက်လုပ်ပေးစရာမှမလိုတာ။

“ကျွတ်... ဖေဖေကွာ”

‘ဝုန်း’

စားပွဲကိုထချလိုက်တော့ ဆန်းဦးနဲ့ဝေဖြိုး ဟိုကြည့် သည် ကြည့် ဖြစ်သွားကြသည်။ ဘေးဝိုင်းကလူတွေ လှည့်ကြည့်ရုံသာ ကြည့်ပြီး ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်လေတော့မှ...

“ဇာနည်”

“ဘာလဲ”

“ဘေးလူတွေကိုအားနာဦးကွ”

“ကျွတ်... ပေါက်ကွဲချင်တာတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါက်ကွဲခွင့် မရှိပါလား၊ ငါ့ကံဇာတာတွေ မစင်တွင်းအတူးခံနေရဦးလား မသိပါဘူး”

“ဘာလဲ မစင်တွင်း”

“ချောက်ဖြစ်ပြီး နံဇော်နေတာကို ပြောတာ”

“မင်း မိဘကိုတော့ မဖြစ်မှားကောင်းဘူးနော် ဇာနည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘက မိဘပါပဲကွာ”

“ငါ ဖေဖေအပေါ် မဖြစ်မှားပါဘူး၊ ခက်နေတာက ငါ့ ကောင်မလေး”

“သူက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“သူ့ရောက်ကတည်းက ဖေဖေနဲ့မေမေ အိမ်တွင်းစစ်တိုက်နေတာကွ၊ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ... ဖေဖေက သူ့ငယ်ချင်းစာရဲ့ သမီးကို အိမ်ပေါ်တင်ပြီး ပြုစုပျိုးထောင်နေတာ မေမေက ကြည့်ဖြူမတဲ့လား”

ဆန်းဦးနဲ့ဝေဦး အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြ၏။ တကယ်တော့ သူတို့သူငယ်ချင်း ဇာနည်ဘက်ကနေ နားလည်ပေးချင်ကြတာမို့

သူ့ခံစားချက်ကို ဥပေက္ခာပြုတာတော့ မဟုတ်ပေ။ တစ်ဖက်ကလည်း အားကိုးရာမဲ့ဆိုတော့ မိန်းကလေးဖြစ်နေတာကို ပိုပြီးနားလည်ပေးချင်တာ။

“စိတ်ဆိုတာ ထားတတ်ရင် မြတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ”

“ဘာ”

“ကောင်မလေးက မိဘမဲ့ဆို”

“အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ ခိုကိုးရာမဲ့နေပြီဆိုရင် အန္တရာယ်များတယ်ကွ”

“သူ့ဘာသာသူမဲ့တာ များတာ များပါစေပေါ့၊ မိဘမဲ့ဆိုပြီး ဘက်ခံထားရအောင် တို့အိမ်က မိဘမဲ့လောကမှမဟုတ်တာ”

“ဇာနည်”

“ပြော”

“အခု မဖြစ်မနေထားရတဲ့ကာလမှာ မင်းတို့ သူ့ကို တန်ဖိုးတင်ခိုင်းနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဆန်းဦး”

“ဟင်”

“မင်းမျက်နှာမှာ ငါ့လက်သီးက ဝဲချင်နေပြီနော်” လက်သီးဆုပ်ပြုလေတော့ ဆန်းဦးက ပခုံးတွန့်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံကြတိုင်း ဇာနည်ပါးစပ်က ဒီအကြောင်းတွေ ထွက်ထွက်လာတာ နိုင်ထိပ်ထားဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအပေါ် မကျေနပ်တဲ့ ဘယ်လောက်ကြီးထွားနေသည်မသိ။

ဆန်းဦးငြိမ်သွားတော့ ဝေဖြိုးက ...

“အတ္တတွေ၊ အာယာတတွေ ကြီးမားသူက မီးကိုသာမြင်ရုံနဲ့ ရေကိုမမြင်တဲ့သူတွေတဲ့”

“မင်း ဘာပြောတာလဲ”

“ရည်းစားဟောင်းဆိုတာ အတိတ်အကြောင်းကို ပုံပြင်ပုံပါးစပ်ထဲမှာပဲ ပြောခွင့်ရှိတာပါကွာ၊ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ ဘယ်လိုမှ သက်ဆိုင်မှု မရတာ၊ ပြီးတော့ ဟိုက သေသွားပြီပဲဥစ္စာကို”

“လူက သေသွားပေမယ့် အမွေဇယားက မေပေရင်ဘတ်မှာ မှာ ဒဏ်ရာအဖြစ်ကျန်ခဲ့တာကွ”

သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်လိုပဲ ဖျောင်းဖျ ဖျောင်းဖျ ဇာနည်နားမကျနိုင်ပေ။ သူသိတာ မေပေရဲ့ခံစားချက်နဲ့ မိသားစုဘဝ ဖျော်ဖြေချမ်းမြေ့ခြင်းကနေ ပျက်စီးယိုယွင်းသွားမှု။

“ဇာနည်”

“.....”

“မင်းဖေဖေရဲ့ခံစားချက်ကိုရော မင်း နားလည်မပေးနိုင်တာလား”

“ဘာကိုနားလည်ပေးရမှာလဲ”

“မင်းက တကယ်မချစ်ဖူးသေးတော့ ပြောရခက်တာပေါ့”

“အချစ်ဆိုတာကို ငါ ဘယ်တော့မှ မကိုးကွယ်ဘူး၊ ငါ ကိုးကွယ်ချင်တာက အမုန်း”

“ဘာ”

ဇာနည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။ ဒီအပြုံးရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သူပဲ နားလည်မှာပေါ့။ မသိတဲ့လူတွေကို သိအောင်တော့ ...

“နိုင်ထိပ်ထားကို ငါ မုန်းတယ်”

အခန်း (၆)

ဇာမဏီက စီးပွားရေးမှာ တောင်စပ်စပ် ပြောက်စပ်စပ် ပါချင်သူ။ ဒါကြောင့် ဦးချမ်းသာက သားငယ်ကို အားကိုးယုံကြည်စွာနှင့် တောင်ကြီးကို လွှတ်လိုက်တာလေ။ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လို့ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တာနှင့် ...

“ဒေါ်နု ဒေါ်နုရေ ... မကျော့”

အထဲမှ ထူးသံမကြားရမချင်း ...

“မကျော့ မကျော့”

“ဟယ် ... ဇာမဏီ”

“လူလေးပြန်လာပြီ”

ဒေါ်နုစရာ မကျော့ပါ ထူးသံမကြားဘဲ အပြေးရောက်လာ

ကြ၏။

“ကိုချမ်းနဲ့မထက်တော့ မရှိဘူး ကလေးရဲ့”

“ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ”

“ဟေ”

“လမ်းမှာကတည်းက ဖုန်းဆက်ကြည့်တာလေ”

ပြောရင်း ကားထဲကအထုပ်ကို ဆွဲချလေလျှင် ...

“ဘာထုပ်ကြီးလဲ မကျော့ကိုပေး ... မကျော့သယ်ခဲ့မယ်”

“ရပါတယ်”

“ပေးပါဆို”

“တောင်ကြီးကပြန်လာတယ်ဆိုမှတော့ လက်ဖက်နဲ့ဆွယ်တာ

တောင်ပေါ့။ တစ်အိမ်လုံးအတွက် ဝယ်လာတာမို့လို့ များနေတာ”

“ဒေါ်နုတို့မို့ပါ ပါတယ်ပေါ့”

“တစ်အိမ်လုံးအတွက်ပါဆိုမှတော့ အကုန်ပါတာပေါ့ ဒေါ်နု

ဇာမဏီပြန်လာတာနှင့် ဆူညံ ဆူညံ စကားပြောသံတွေ ထွက်လာသည်။ ဇာမဏီက ဇာနည်လို သီးသန့် တခမ်းတနားမနေဘဲ။ အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမားရယ်လို့ ခွဲခြားမထားဘဲ အားလုံးအပေါ်မှာ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံတတ်သူ။

ဇာနည်နဲ့ဇာမဏီက ညီအစ်ကိုဆိုပေမယ့် မတူတဲ့အချက်တွေက တော်တော်များ၏။ ရုပ်ချင်းလည်း မတူ။

ဇာနည်က မင်းသားတစ်ပါးလို နုရွှေနေပြီး ဇာမဏီက ဆင်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်းသမားပါပဲ။ တုံးဆိုတိုက် ကျားဆိုကိုက် ဆိုတာမျိုးလေ။ အသားအရေတောင် ဇာမဏီက ဇာနည်လောက် မဖြူ။ ချောကြတာ ကိုယ်စီပေမယ့် အချို့ပြောကြတာတော့ ဇာနည်က ပိုနုပြီး ပိုချောသည်တဲ့။ ဒါကြောင့် ဇာမဏီကို အကြီးထင်ပြီး ဇာနည်က အငယ်ထင်တဲ့သူတွေလည်း ရှိ၏။

ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ဒေါ်နုက မခွဲခြားပေမယ့် မကျော့ကတော့ ဇာမဏီအပေါ် ပိုပြီး သံယောဇဉ်ရှိသည်။ ဇာနည်က ကျတော့ ခွဲခြားဆက်ဆံတတ်တာကိုး။

- “ဒါနဲ့ ကိုကိုရှိလား”
- “ဇာနည်လည်း အပြင်ထွက်သွားတယ်”
- “ဪ”
- “လူလေး မောလာပြီလား”
- “ခရီးဝေးက ပြန်လာတာဆိုတော့ မောတာပေါ့ဗျာ”
- “ဒါဆို ဘာသောက်မလဲ ... ဒေါ်နုလုပ်ပေးမယ်လေ”
- “ရေအေးအေးတစ်ခွက်ပဲ သောက်ချင်တယ်”
- ဒေါ်နုက ရေသွားယူဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေလျှင် ...
- “နေ နေ ... မကျော့ပဲ သွားယူလိုက်မယ်”
- မကျော့က လျင်မြန်စွာထွက်သွားလေ၏။

ဒေါ်နုကတော့ ဆွယ်တာတွေကို ထုတ်ကြည့်ရင်း ...

“လူလေးကတော့ သတိရပါမလားမသိဘူး ... ဒေါ်နုတို့က လူလေးကို နေ့တိုင်းသတိရနေတာကွဲ့”

“ဒေါ်နုရယ် ... ကျွန်တော်ကလည်း အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပိုလို့သာ သွားရတာ၊ ဘယ်နေရာ ဘယ်လိုပဲကောင်းနေပါစေ ... ကိုယ့်အိမ်က ပျော်စရာကောင်းတဲ့အိမ် ရှိပါ့မလား”

- “ဟယ်”
- “ဘာဖြစ်တာလဲ ဒေါ်နုရဲ့”
- “နိုင်အသားရောင်လေးနဲ့ ဒီဆွယ်တာလေးဆို အရမ်းလှိုက်

လူငယ်ဝတ် ဆင်စွယ်ရောင်ဆွယ်တာ လှလှလေးကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ဒေါ်နုပြောလေတော့ ဇာမဏီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

- “အိမ်က နိုင်လဲ။”
- “ဒါ ဘယ်သူ့အတွက်လဲဟင် လူလေး”
- “သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မှာလိုက်လို့ပါ”
- “ဪ”
- “နေပါဦး ... စောစောက ဒေါ်နုပြောလိုက်တဲ့ နိုင်ဆိုတာ သိသလဲ”
- “နိုင်ထိပ်ထားလေ”

“နိုင်ထိပ်ထား”

“လူလေးနဲ့ တွေ့မသွားဘူးထင်တယ်၊ ဟို... ကိုချမ်းသူလဲ ချမ်းရဲ့ သမီးလေးဆိုလား၊ လူလေးခရီးသွားမယ့်နေ့ကပဲ ဒီအိမ်ရောက်လာတာ”

ဒေါ်နု ထိန်းထိန်းကာကာလေး ပြောလိုက်တာပါ။ ကိုလှယ်ရည်းစားရဲ့သမီးလို့ ပြောမထွက်ပါဘူး။ ပညာမတတ်ပေမယ့် သူ့လို ဆင်ခြင်တုံတရားတော့ ရှိသည်။ အမှန်ကိုအမှန်အတိုင်းပြောလိုရင် အတို့အထောင်လုပ်ရာကျမှာလည်း စိုး၏။ နေရာတကာ မှန်ကန်မကောင်းဘူးလေ။ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတာကောင်းပေမယ့် တစ်ပါးကို ထိခိုက်နှစ်နာစေမယ်ဆိုရင် မမှန်နိုင်။

“ဇာမဏီ”

“ဗျာ”

“ဒီမှာ သောက်ရေချိုပို့”

ဇာမဏီ ရေခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း...

“ဒေါ်နု”

“ပြောလေ လူလေး”

“အဲဒီ နိုင်ဆိုတာကို ခေါ်လိုက်စမ်းပါ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“တွေ့ချင်လို့ပေါ့”

“အေး အေး”

ခေါ်လိုက်ပါဆိုတော့ ဒေါ်နု နောက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ...

“နိုင်ရေ”

“.....”

“နိုင်”

“ရှင်”

“ခဏလာပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နိုင် ပန်းကန်တွေဆေးနေရာမှ အပြီးသတ်ပြီမို့ လက်က ဆွဲတွေ့ကို ထဘီနှင့်ပွတ်တိုက်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

“ကော်ဖီဖျော်ပေးရမလား ဒေါ်နု”

“ဟေ”

“ဧည့်သည်အတွက်လေ”

ဒေါ်နုနဲ့မကျော့ သဘောပေါက်သွားကြပြီး မကျော့ပဲ...

“ဒါ ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး နိုင်ရဲ့”

“ရှင်”

“သူက ဦးချမ်းရဲ့သားငယ် ဇာမဏီလေ”

“ရှင်”

သူမက ဇာမဏီကို မျက်လုံပိုင်းနှင်ကြည့်ပြီး မျက်လွှာချသွား

၏။ ကိုယ်က မှတ်မိနေပြီ။ သူက မမှတ်မိဘူးထင်ပါရဲ့။ အေးလေ
... တွေ့စတုန်းက ကိုယ့်မျက်နှာနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မည်းညစ်နေခဲ့တာ
ကိုး။ ဒါကြောင့် သူမက ကိုယ့်ကို ဦးလေးကြီးတောင် ခေါ်ခဲ့တဲ့ဥစ္စာ။

“ဟို ... နိုင် နိုင်တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

“ရပါတယ် တူမကြီးရယ် ... အချင်းချင်းတွေပဲဟာ”

နိုင် အံ့ဩသလိုဖြစ်သွားတော့ သူက ပြုံးပြကာ ...

“မမှတ်မိဘူးလား ... ဦးလေးကြီးလေ၊ မင်းလာတုန်းက
ခြံတံခါး လာဖွင့်ပေးတဲ့ ဦးလေးကြီး”

“ရှင်”

သေသေချာချာစိုက်ကြည့်မှ နိုင် မှတ်မိသလိုလို မမှတ်မိသလို
လို၊ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ဦးချမ်းသာရဲ့သားဆိုတာ
နှင့် ...

“တောင်း တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ အဲဒီနေ့က နိုင် မသိလို့
ဦးလေးကြီးလို့ ခေါ်လိုက်မိတာပါ။ အခု အခု ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲဟင်”

“မင်း ကိုကိုနဲ့တွေ့ပြီးရောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း ကိုကိုကို ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကိုကြီးပါ”

“ဒါဆို ငါ့ကို ကိုလေးလို့ခေါ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါ်နု”

“ပြောလေ လူလေး”

“စောစောကဆွယ်တာ သူ့ကိုပေးလိုက်ပါ”

“အေး အေး ... ရော့ နိုင်”

ဒေါ်နုက သူမလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားဆဲရှိသော ဆွယ်တာ
ဆွယ်ကို နိုင်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလေလျှင် နိုင် မယူရဲဘဲရှိကာ
အောက်ဆုတ်သွားလေလျှင် ...

“ယူလေ နိုင်ရဲ့”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေးလိုက်သူက ဖာမထီပါ။

“ကဲ မယ်မင်းကြီးမ ... ပဲများမနေနဲ့၊ ယူစရာရှိတာယူ”

“ဘာမှပေးစရာမလိုဘူး”

“ဟင်”

“ဟော ... ကိုကိုပြန်လာပြီ”

ကမ်းပေးဆဲရှိနေသော ဒေါ်နုလက်ထဲကဆွယ်တာကို ဖာ
ဆွယ် ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်၏။ ပြီး နိုင်မျက်နှာကို ခပ်စူးစူးကြည့်ပြီး

“ငါ့ညီက သဘောကောင်းတယ်ဆိုပြီး နင် ဘာမှ အရောမစရာမလိုဘူး နိုင်ထိပ်ထား။ နင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိ၊ ကိုယ့်နေရာကိုမနေ”

“ကိုကို”

“မင်း ဒီကောင်မလေးနဲ့ အရောတဝင်နေစရာမလိုဘူးညီ”

“ကိုကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ... လူလူချင်း အတူအရောမဝင်ရအောင် သူက ဖေဖေသူငယ်ချင်းရဲ့သမီးပဲလေ”

“ဘာ”

ခင်ဗျားတို့ပြောထားတာလားဆိုတဲ့အကြည့်က ဒေါ်နနဲ့မကျေဆီသို့ ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။ ဖေးဖေးမမ ပြောရအောင် သူငယ်သားစုကိစ္စ ဘာဝင်ပါစရာ လိုမှာလဲ။ ပါပြီဆိုရင်လည်း အမှန်အမှန်အတိုင်းပဲပေါ့။ ဘာမှ ကွယ်ဝှက်ဖုံးဖိပေးစရာမလို။

“ဘာသူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ထိပ်ထားက ဖေဖေသူငယ်ရည်းစား ဒေါ်ခင်ခင်ထားရဲ့သမီး”

“ဟင်”

“သူရောက်လာကတည်းက ဖေဖေနဲ့မေမေ အိမ်တွင်းစစ်စစ်နေကြတာ၊ မင်း ဘာမှ သူနဲ့အရောဝင်စရာမလိုဘူး။ ငါကတော့ သူ့မျက်နှာကိုမြင်တိုင်း နေလိုမီးလိုပူတယ်”

ပြောပြီး တက်ခေါက်လိုက်သေး၏။ ကိုယ့်ထက်ငယ်သူ

ဆိုပေမယ့် သူက အလုပ်ရှင်မို့ ဒေါ်နန့်တို့ ဘာမှပြန်မပြောရဲပေ။ အားလုံးခေါင်းငုံ့ကာ ရပ်နေဆဲကာလမှာပဲ ...

“သွားကြ ... ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်”

မကျော့က ကြက်သွန်ဖြူတွေ အခွံခွာနေရင်းကနေ လှည့်ကြည့်၏။ ဇာမဏီမျက်လုံးက မီးဖိုချောင်တစ်ခန်းလုံးကို ဝေ့ကြည့်ကာ ...

“ကျွန်တော် မကျော့ကို မေးစရာရှိလို့”

“ဘာများလဲ ဇာမဏီရဲ့ ... မေးလေ”

“ကျွန်တော် မိုးလင်းကတည်းက ကြည့်နေတာ ဟိုကောင်မလေးရဲ့လက်တွေ ခြေတွေ စက်တပ်ထားသလားမှတ်ရတယ်။ နားရယ် မရှိအောင် သူ့ကိုခိုင်းပြီး ကျန်တဲ့သူတွေက ရေသာခိုနေကြတာ”

“မဟုတ်ရပါဘူး ဇလေးရယ် ... ဒေါ်နုတို့မှာ နိုင်ကို သနားစရာနဲ့ ကူလုပ်ပေးချင်တာတောင် လုပ်ပေးခွင့်မရပါဘူး”

“ဗျာ”

“မကျော့တို့လည်း နိုင်ကို သနားနေကြတာပါ ဇာမဏီရယ် ... သူ့ကို သနားလို့ မကျော့တို့ သွားကူလုပ်ရင် မကျော့တို့လုံး အဆူခံထိရောပဲ”

“ဒါဆို ဒီလောက် ယောက်ယက်ခတ်နေအောင် ဘယ်သူကလဲ”

“ဘယ်သူရှိရဦးမှာလဲ”

“ဇာနည်နဲ့ ထက်ထက်ပေါ့”

အခန်း (၇)

ဒီနေ့ ဇာမဏီ အိမ်မှာပဲနေပြီး အနားယူနေတာမို့ နိုင်ထိပ်ထားသွားလာလှုပ်ရှားနေတာတွေကို မြင်နေရသည်။ မိုးလင်းကတည်းက ကောင်မလေးခမျာ တစ်ချိုးတစ်ခု လုပ်နေတာ မနားရရှာ။ အရင်က ဒေါ်နုနဲ့မကျော့လုပ်နေရတဲ့အလုပ်တွေထဲကရော ခြံစောင့်ဦးတင့်လုပ်နေရတဲ့အလုပ်တွေရောပါပဲ။

ကောင်မလေးရောက်လာတာနဲ့ ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းအချိုးချိန်က ကျန်တဲ့သူတွေ ရေသာခိုကုန်ကြတာလား။ အမြင်မတော် ဖြစ်နေတာကြောင့် ဇာမဏီ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်မနေနိုင်တော့။

ဒါကြောင့် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး ...

“မကျော့”

“ဟင်”

“ဟင်”

နှစ်ယောက်သား ဖြေလိုက်ကြတာ တက်ညီလက်ညီ။ ဒီလို ပြောတာ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်အပေါ် သစ္စာဖောက်တာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ သခင်အားရ ကျွန်ပါးဝပုံစံမျိုး မလုပ်ချင်တာ။ မတရားတာမြင်နေတော့လည်း မပြောဘဲ မနေနိုင်။ ပြောပြီးတော့လည်း ...

“ဇာမဏီ”

“ဟင်”

“မကျော့တို့က စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ဇာမဏီကို သိစေချင်လို့ ပြောပြတာပါ။ မကျော့တို့ ခုလိုပြောတာတွေ ပြန်မပြောပါနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ”

“ဇာနည်ကဆို နိုင်ကို အရမ်းမုန်းနေတာကွဲ့”

“အဲဒါတွေကို ဖေဖေမသိဘူးလား”

“ဘယ်သူကပြန်ပြောရဲမှာလဲကွယ်၊ ကိုချမ်းက မိုးလင်းမိုးချို အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာပဲဥစ္စာ”

“ဪ ဪ”

ဇာမဏီ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။ ကိုကိုက ကောင်မလေးကို အရမ်းမုန်းတာတဲ့။ ဘာလို့မုန်းတာလဲ။ ဖေဖေငယ်ရည်းစားရဲ့သမီး ဖြစ်တာနဲ့ မုန်းစရာလား။ မယားငယ်ရဲ့သမီးမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ လူလူချင်း ညှာတာကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိလို့ စွပ်စွဲထားတဲ့ပုဒ်မ။ စိတ်ထာ

...ရင် အားလုံးက ကျေနပ်စရာတွေချည်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ အချစ်နဲ့မကင်းကြတဲ့လူတိုင်း အဟောင်းအသစ်ဆိုတာ လူတိုင်း ရှိကြမှာပဲလေ။ ဒါကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး အမုန်းအလံထိုးတက်နေကြတာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဇာမဏီကတော့ မေတ္တာတရားသည်သာ သားချမ်းခြင်းအစစ်အမှန်လို့ ယုံကြည်သူ။

“မကျော့”

“ဟင်”

“သူ့ကို ဝိုင်းကူလိုက်ပါ”

“ဇာနည်က”

“ကိုကိုလာရင် ကျွန်တော်ပြောမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလဲ ... မကျော့ကိုယ်တိုင်က ရေသာခိုချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါရဘူး ဇာမဏီရယ်၊ မကျော့တို့လည်း မြင်ရတာပဲ။ မချမ်းသာ ဖြစ်နေတာပါ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲလုပ်”

“အေး အေးပါ”

ပြဿနာဖြစ်လာရင် သူ့ရှင်းမယ်ဆိုတော့ အတိုင်းထက် ပိုပိုပေါ့။ မကျော့ ကြက်သွန်ဖြူနွားခြင်းအလုပ်ကို အစသတ်၍ အတတ်လျှော်နေတဲ့ နိုင်ဆီသို့ ကူးလာခဲ့သည်။ သူ့ခမျာ နည်းနည်း

သက်သာလည်း သက်သာပါစေတော့။

“နိုင်”

“ဟင် ... မကျော့”

“မကျော့ကုလုပ်မယ် ... ပေး ပေး”

“မကျော့”

“ပေးပါဆို”

“ဟို ... ကိုကြီးသိရင်”

“အဲဒီအတွက် မယူနဲ့ ... ဇာမဏီက သူ တာဝန်ယူတယ်တဲ့ သူတို့ညီအစ်ကိုချင်း ဘယ်လိုပဲနေနေ နိုင်သက်သာဖို့က အဓိကပဲ ပြောရင်း မကျော့က အဝတ်တွေကို ဆွဲလွဲယူပြီး ကူလျှော် လေတော့၏။ ဒါ ကူညီချင်စိတ်ရှိသူရဲ့ မှန်ကန်သောလုပ်ရပ်ပဲလေ။

အခန်း (၈)

“နိုင်ထိပ်ထား”

“ရှင်”

“ကဲဟာ”

“ဖြန်း”

“အား”

“နိုင်”

ကိုယ့်တက်ယိုင်ကျလာတဲ့ နိုင်ကိုယ်လေးကို မကျော့ ဆီးပွေ့ ခြစ်သွား၏။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ခါးထောက်ပြီးရပ်နေတာ သက်ထက်။

“နင့်ကို သားကြီး ဘာမှာထားလဲ ... ပြောစမ်း”

“.....”

“သူ့ခိုင်းတာမှန်သမျှ ဘယ်သူ့အကူအညီမှမပါဘဲ ငါ
ယောက်တည်းပြီးအောင်လုပ်ရမယ်လို့ မှာထားတာလေ ... ငါ
ပြီလား။ နင့်မှာ ဦးနှောက်မရှိဘူးလား”

“နိုင့်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ အန်တီထက်ရယ်၊ မကျော့ ကို
သဘောနဲ့ကိုယ် ကူလုပ်တာပါ။ မကျော့မှာ အပြစ်ရှိတာပါ။ ရိုက်
မကျော့ကို ရိုက်ပါ အန်တီထက်ရယ်”

“ဘာ”

“.....”

“နင်က ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ကူလုပ်တာ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကဲ ... လုပ်ဦး”

‘ဒေါက်’

မကျော့လည်း မကြီးမငယ်နဲ့ အခုမှပဲ အခေါက်ခံရတော့
အရင်က အကောင်းကြီးမဟုတ်ပေမယ့် အခုလောက် ဆက်ဆံနေ
ပေ။ နိုင့်အပေါ် ဘာမဟုတ်တဲ့အချက်ကလေးနဲ့ ဒီလောက်အထိ
စက်ပြဖို့လိုသလား။

“နိုင့်ထိပ်ထား”

“.....”

“ဟော့စမ်း မျက်နှာ”

“.....”

“နင် တော်တော် သတ္တိကောင်းနေတယ်ပေါ့လေ ... ဟုတ်

“နိုင့် နိုင့်”

“တောက်”

“မေမေ”

လက်တစ်ဖက်မြောက်တက်သွားခြင်းက ခေါ်သံနှင့်အတူ ဖမ်း

ခိုင်း ခံလိုက်ရ၏။

“သားငယ်”

“မေမေတို့ရဲ့အယူအဆတွေ လွဲမှားနေပြီ မေမေ”

“ဘာ”

“နိုင့်ထိပ်ထားမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ မေမေတို့ နိုင့်စက်နေရ

“ရှိတယ် သိပ်ရှိတာပေါ့”

“ဘာလဲ ... ဖေဖေရည်းစားဟောင်းရဲ့သမီး ဖြစ်နေလို့လား”

“ဟင်”

ဘယ်လိုသိတာပါလိမ့်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ရှည်ကြာ

ဒီထားလို့မရမှန်းတော့ သိသားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် မြန်မြန်

ပြောတဲ့သူကို ဒေါသက ကူးစက်

၆၈ အလင်းသစ်

သွား၏။

“ရည်းစားဟောင်းဆိုတာ လူအတော်များများတိုင်းမှာ တာပဲ မေမေ”

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း သားငယ်၊ ဘာလဲ... မင်းအဖေများနှင့် ချစ်နေရသူမို့ စကားမများ။ ရန်မဖြစ်ချင်။ ကိုယ်နဲ့အတူ ပါ နိုင်ထိပ်ထားရဲ့ရှုပ်ရှည်ကို မြင်ပြီး ရူးသွားပြီလား။ အဲဒါဆိုရင်... မင်းကို ဂရုစိုက်တာကျတော့လည်း မကြိုက်။ ဒီတော့ မင်းသမီး အဟွန်း... တစ်ခါတည်း အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်ရုံပေါ့”

“မေမေ”

“မင်း သူနဲ့ လုံးဝအရောဝင်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ သားငယ်။ အမေကြောင့် မေမေ ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲခံစားခဲ့ရလဲ... သိလား”

“အခု သူ့အမေက သေသွားပြီလေ”

“သေသေ၊ ရှင်ရှင်... သူ့ကိုငါ ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်”

“ကျွတ်”

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဟင်”

“ဖေဖေ”

ဦးချမ်းသာရောက်လာတာကိုမြင်တော့ ဒေါ်ထက်ထက် နှလုံးခုန်ခုန်လှုပ်လှုပ်စင်အောင်လျှော်ဖို့ လာပြောတာပါ။ အဲဒါကို နိုင်က သိ သွားသည်။ ကားဝင်လာတာကို ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်မို့ မကြားလိုက်လို့ ခပ်မာမာပြန်ပြောမိလို့ အန်တီက ဆုံးမနေတာပါ။

တာ။

သိသာသိစေ မမြင်စေခဲ့ဆိုတာမျိုး နိုင်ထိပ်ထားအပေါ် သူမ နှလုံးထက်ဆံတယ်ဆိုတာကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မသိစေချင်။ ကွယ်ရာ

ဘာလုပ်လုပ် ရှေ့တင်တော့ ကိုယ်က မိန်းမကြမ်းကြီး မဖြစ်ချင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အခုထိတိုင် ကိုယ်က မပျက်ပြယ်သော

မိန်းမအဖြစ်နှင့် ချစ်နေရသူမို့ စကားမများ။ ရန်မဖြစ်ချင်။ ကိုယ်နဲ့အတူ နိုင်ထိပ်ထားရဲ့ရှုပ်ရှည်ကို မြင်ပြီး ရူးသွားပြီလား။ အဲဒါဆိုရင်... မင်းကို ဂရုစိုက်တာကျတော့လည်း မကြိုက်။ ဒီတော့ မင်းသမီး အဟွန်း... တစ်ခါတည်း အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်ရုံပေါ့”

“မင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးမဖြစ်ရမှားက သူမ။

“ငါ မေးနေတယ်လေ... ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲလို့”

“ဟို”

“မင်းမပြောနဲ့”

မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် တားသီးလိုက်တော့ ဒေါ်ထက်ထက်

မပြောသာ။

“မကျော့”

“ရှင်”

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ... ပြောစမ်း”

“ဟို”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဦးချမ်း... အန်တီက အဝတ်တွေ နှစ်ချိတ်ချိတ်စင်အောင်လျှော်ဖို့ လာပြောတာပါ။ အဲဒါကို နိုင်က သိ သွားသည်။ ကားဝင်လာတာကို ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်မို့ မကြားလိုက်လို့ ခပ်မာမာပြန်ပြောမိလို့ အန်တီက ဆုံးမနေတာပါ။

“ဟင်”

“ဘယ်လိုဆုံးမတာလဲ”

“လူကြီးကို အဲဒီလို ပြန်မပြောရဘူးလို့ ဆုံးမတာပါ”

မယုံရင်ပုံပြင်လို့သာ မှတ်ပေတော့ဆိုတာမျိုးပါ။ မျက်နှာ

အောင် လိုက်ကြည့်ပြီး မယုံချင်ပေမယ့် ရှေ့ဆက် ပြဿနာတွေ ဆက်မပွားချင်တော့တာကြောင့် ဦးချမ်းသာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလို့ တော့၏။

အပြစ်ရှိသည်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်

သုံးကြိမ်အထိတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးရမည်ပေါ့လေ။ ဒီထက်ပိုလာရင် အချမ်းသာဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်မျက်နှာကိုမှ မထောက်တတ်သူ

“ဟုတ်တယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့”

“မဟုတ်ရအောင် ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံနေတာ

လေ”

“စကား စကား ပြောပါများ၊ စကားထဲက ဇာတိပြတစ်

တယ်နော် ထက်”

“ရှင်က မယုံသင်္ကာမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်နေတာကိုး”

“တော်ပါတော့ မေမေရာ”

ဒေါ်ထက်ထက် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ဒီနေရာမှာ သူမအတွက်

ထောက်ခံမဲ စရှိဘူးလေ။

နှင့် ဒီနေ့အဖို့ ကံကောင်းသွားတယ် နိုင်ထိပ်ထား။ သူမဘက်

က အားဆီးမယ့်သူ၊ ကာကွယ်မယ့်သူတွေ စုပြုံပြီး ရောက်ရှိလာတာ

မိမိလက်ကောင်းသွားတာပဲပေါ့။ အဲဒီကံကောင်းခြင်းတွေ တာဝရ

သည်မြဲသရွေ့ နောက်နေ့ဆိုတာတွေမှာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

“နိုင်ထိပ်ထား”

“ရှင်”

“ညည်းကျောင်းတက်ဖို့ကိစ္စအတွက် အားလုံး သားငယ်က

ပေးလိမ့်မယ်”

“သားငယ်ကို ရှင် တာဝန်မပေးပါနဲ့”

“ထက်”

“သူ့ကို ကျွန်မသားတွေနဲ့ အရောဝင်မခံနိုင်ဘူး”

“မင်းသားတွေက ဘာကောင်တွေဆိုလို့လဲ၊ လူလူချင်း အတူ

ဘယ်ပါးစပ်ကမှ ထူးပြီး မစင်နဲ့ထွက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ

ညည်းသမျှထဲမှာ မင်း မြင်းပြေးခွေးကန်လန်ဆိုတာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့”

“ဘာရှင့်”

“ကဲ... တော်ကြပါတော့၊ ဖေဖေခိုင်းတာကိုလည်း ကျွန်

တော် တာဝန်ယူမယ်၊ မေမေပြောသလိုလည်း ကျွန်တော် တက်နိုင်

လောက် သူနဲ့ကင်းအောင်နေပါမယ်၊ ဆက်မပြောကြပါနဲ့တော့”

ဒေါ်ထက်ထက် မကျေမချမ်းနှင့်ဘဲ မျက်စောင်းထိုးကာ

လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ရင်ထဲမှာတော့ ပြောချင်တဲ့စကားတွေ
ဒေးပါ။ အခွင့်မသာသေးတော့ နေလိုက်ဦးပေါ့။

အခန်း (၉)

စောစောစီးစီး နိုင် အဝတ်တွေလျှော်နေရ၏။ ကျောင်းမသွား
နိုင် လုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်ခဲ့ဆိုလို့ လုပ်နေရတာ ချမ်းရမ်း
အားရမုန်းပင် မညည်းနိုင်။ သူများအကူအညီလည်း မယူရဲဘူးလေ။
ဘုညီတဲ့သူပါ သူမဒုက္ခတွေ မျှဝေခံစားရလို့ပါ။

“နိုင်ထိပ်ထား”

“ဟင်”

ဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို ရေညှစ်နေရင်း နိုင် လှည့်ကြည့်
လိုက်၏။

“ဪ... ကိုလေး”

“အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အဝတ်လျှော်နေတာလေ”

“စောစောစီးစီးကြီး”

“ကျောင်းမသွားခင် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ခဲ့တော့လည်း ပြီးသွားတာပေါ့ ကိုလေးရဲ့၊ ပြန်လာမှဆိုရင် ...”

နိုင် သတိရသွားပြီး ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ဒါ ကိုလေးရှေ့မှာ ထုတ်မပြောသင့်တဲ့စကားလေး။ ကျောင်းကပြန်လာမှဆိုရင် အလုပ်ဝန်ပိပြီး ထောင့်မစေ့ရင် ညဘက် အိပ်ချိန်မှာပါ လုပ်နေရမှာစိုးလို့ဆိုတဲ့ စကားက ရင်ထဲမှာသာ။ ပြောမိရင် ကိုယ်က ကတုံးကတိုက်လုပ်ရာ ကျနေမှာပေါ့။ ဘယ်အားကိုးနဲ့လဲဆိုတဲ့စကားတွေ မကြားချင်။

ဇာမဏီ ... နိုင်ထိပ်ထားရင်ထဲက စကားတွေကို ဖောက်ထွင်းပြီးပြင်နေရတော့ သနားစိတ်ပိုသွားမိ၏။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူ့ခမျာ မေမေနဲ့ကိုကို လက်ညှိုးထိုးခိုင်းသမျှ လုပ်နေရတာ မသက်သာဘူးလေ။ ကိုယ်ကလည်း ကာကွယ်သင့်သလောက် ကာကွယ်၊ ကူညီသင့်သလောက် ကူညီချင်တာမို့ အင်္ကျီလက်ကို မ.တင်လိုက်ကာ နိုင်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လေတော့ ...

- “ဟင် ကိုလေး ... ဘာလုပ်တာလဲ”
- “ကူလျော်မလို့”
- “မဟုတ်တာ ... မလုပ်ပါနဲ့”
- “ဖယ်စမ်း”
- “မလုပ်ပါနဲ့ဆို”

“ရတယ်”

“ကိုလေး မလုပ်ပါနဲ့”

သူ့လက်ထဲက အဝတ်တွေကို နိုင် လှပေမယ့် မရ။ မရမှန်း သိသိနဲ့ နိုင် ဆက်လုပ်နေတော့ ...

- “နိုင်ထိပ်ထား”
- “ဟင်”

“နင် ကိုကိုကိုကျ ကြောက်ပြီး ငါ့ကိုဘာလို့ မလေးစားတာ

- “လေးစားပါတယ် ကိုလေးရဲ့”
- “လေးစားရင် ငါ့စကားနားထောင်”

- “ကိုလေးက ဘာပြောလို့ နားထောင်ရမှာလဲ”
- “အခုပြောမယ် နားထောင်”
- “ဒါဆို ပြော”

“ကိုကို နေ့စဉ် နင်လုပ်ဖို့ပေးထားတဲ့စာရင်းထဲက နံပါတ် ... အချက်ကို အခု ငါလုပ်မယ်၊ နင်က နှစ်အချက်ကိုလုပ် ... သွား”

- “ကိုလေးကလည်း”
- “ခိုင်းရင် ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ် ... သွား”

ဇာမဏီ အမိန့်ပေးတာတော့ မဟုတ်ပေ။ အမိန့်တော့ အမိန့်ပေမယ့် ဒီအမိန့်က တာဝန်တွေ ဝတ္တရားတွေအရ ပေးတဲ့အမိန့်မဟုတ်။

စေတနာတွေက ကရုဏာတွေနဲ့ပေးတဲ့ အမိန့်လေ။

ဒါကို နိုင် နားလည်မည်ထင်ပါ၏။

နိုင်ထိပ်ထား မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ထသွားရသည့်တိုင် ပေကတ်နှင့် လှည့်ကြည့်နေမိသည်။ ကိုလေး ခုလိုအဝတ်လျှော်နေတာကို အန်တီထက်ဖြစ်ဖြစ် မြင်လို့ကတော့ မိုးမီးလောင်မှာ ကျိန်းသေး နိုင်ပဲ ဒီအိမ်ပေါ်ကနေ ခေါင်းနဲ့ဝင်းရမလား ကိုလေးပဲ အဆူခံရမလား။

“ဟဲ့ နိုင်”

“ရှင်”

“ဘာကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်လုပ်နေတာလဲ”

“ကိုလေးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုမှာ”

“ဟယ်”

နိုင် လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့နေရာကိုကြည့်ပြီး မကျော့ ဟယ်ခနဲ ဖြစ်သွားခြင်းနှင့်အတူ ဇာမဏီကို တအံ့တဩကြည့်နေမိ၏။ အဝတ်လျှော်နေတဲ့ ဒီပုံကိုသာ သူ့အမေနဲ့အစ်ကို မြင်လို့ကတော့ ... သူကတော့ သူ့ပြဿနာ သူ့ဖြေရှင်းနိုင်မှာပါ။

“မလုပ်ပါနဲ့ပြောတာ မရဘူး မကျော့ရဲ့”

မကျော့ “ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...”

“ဇာမဏီက အဲဒီလိုပဲ နိုင်ရဲ့ ... အလုပ်သမားတွေကို အလုပ်သမားရယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မခိုင်တဲ့ဝန်ကို မထမ်းခိုင်းဘူး။ အမြင်မတော်တာရှိရင် သူ ဝင်လုပ်လိုက်တာလေ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား လုပ်မနေနဲ့ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်”

“နိုင် စိုးရိမ်နေတာ”

“ဘာကိုလဲ”

“အန်တီထက်နဲ့ကိုကြီးမြင်သွားရင်”

“ဇာမဏီပဲ သူ့ပြဿနာ သူ့ရှင်းလိမ့်မယ်ပေါ့”

“ဟင်”

“ကဲ ... ချီတုံချတုံ လုပ်မနေနဲ့ နိုင်၊ ညည်းအတွက် အချိန်က ရွှေထက် တန်ဖိုးရှိတယ်မဟုတ်လား”

ခေါင်းညိတ်ပြီးတာနှင့် နိုင်ရဲ့ခြေတွေလက်တွေ စတင် လှုပ်ရှားလေတော့၏။ မကျော့ပြောသလို နိုင်အတွက်က အချိန်ဆိုတာ ရွှေထက် တန်ဖိုးရှိနေသည်။ နံပါတ်စဉ် သုံး၊ လေး၊ ငါး အလုပ်တွေကတော့ ကျောင်းကပြန်လာမှ လုပ်ရမည်ပေါ့။ ဒါတိုင်းလို အချိန်မီးပြီးလည်း ညတော့ ဆက်မလုပ်ရတန်ကောင်းပါဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ဦးချမ်းက ဒီလောက်အထိ မသိရအောင် ဥပေက္ခာပြုထားတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါ အားကိုးရှိလို့ တွေးတာတော့

မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်ခြေကို စဉ်းစားကြည့်တာလေ။ အလုပ်တွေပြီး သွားတော့ ...

“နိုင်”

“ရှင်”

“ပြင်လို့ဆင်လို့ ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးရင်သွားမယ်”

“လာပြီ လာပြီ”

နိုင် အပြေးထစ်ပိုင်းနှင့်ထွက်လာတော့ ဇာမဏိက နိုင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လေသည်။ အမြဲတမ်း ကျစ်ဆံပြီးကျစ်ထားတဲ့ ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချထားလေတော့ ဖြောင့်စင်းမနေဘဲ ကျစ်ဆံပြီးကျစ် ရာတွေ ထင်နေပေမယ့် ဆံပင်တွေက ထူထူထဲထဲမို့ ကြည့်ကောင်းနေ ၏။ အသားလေးက ဖြူဝင်းနေပြီး ပါးလေးတွေက ပြည့်ပြည့်ဖောင်း ဖောင်း။

မျက်တောင်လေးတွေကကော့နေပြီး မျက်ခုံးတန်းလေး နှစ် သွယ်ကလည်း အထင်းသားပါ။ နှာတံချွန်ချွန်လေးနှင့် နှုတ်ခမ်း မထူ မပါးလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော နိုင်ထိပ်ထား။ အကျိက် တီရှပ်အနက် ကလေးကိုသာ ဝတ်ထားပြီး ထတီက အနီဝတ်ထားခြင်းမှာ သူမ၏ အလှက ထင်းနေ၏။

“ကိုလေး”

“ဟင်”

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ... နိုင် မနေတတ်တော့ဘူး”

ဇာမဏိက ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ငါ့ညီမက လှလို့ပါ”

“ကိုလေးကလည်း”

“တကယ်ပြောတာ၊ ကျောင်းမှာ ဘဲတွေပိုင်းဦးတော့မှာပဲ၊ ဇာမဏိတို့တော့ ယောက်ဖ မြန်မြန်ရဦးတော့မှာ”

ညီမလိုသဘောထားပြီး စလိုက်တာမို့ နိုင် နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးသွားသည်။

“နိုင်က ပညာကို အရင်လုံလောက်အောင် ရှာမှာကိုလေးရဲ့”

“ပြောတာလည်း မင်းပါပဲ”

“မယုံစောင့်ကြည့်လေ”

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ပြောရင်း မျက်မှန်ကိုတပ်လိုက်ကာ ဇာမဏိက ရှေ့မှထွက် သွားလေ၏။ နိုင်က နောက်မှ။ ဒါကို နံရံကွယ်ကနေ ချောင်းကြည့်နေ ဘဲ ဒေါ်နု ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးကျန်ရစ်ခဲ့တာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ တော့မသိ။

ကိုကြီးအသံမှို ချက်ချင်းပြန်ထူးလိုက်ရ၏။ တံခါးကိုထုနေတာ
တက်နေထုနေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားမသိ။ နိုင်သာပြန်မထူးရင် တံခါးဖျက်
ပြီး ဝင်လာမယ့်အတိုင်းပါပဲ။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာပေါ်ကနေ အမြန်
အပြောချပြီး တံခါးဆီသို့ ပြေးလိုက်ရ၏။

'ချစ်'
"ကိုကြီး"
"နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ"
"ဟို... နိုင် နိုင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတာပါ"
"ဘာ"

ဘာဆိုတဲ့အသံကျယ်ကြီးကြောင့် နိုင် ဇက်ကလေးပုသွား၏။
အသံပျောက်လို့ နေရာမရှိတဲ့ ယုန်သူငယ်လေးလိုပါပဲ။ သူမအဖြစ်
နီးရာစားကို ကြောက်နေရတာမျိုးပါ။

"ကို ကိုကြီး... နိုင်ကို ဘာခိုင်းမလို့လဲဟင်"
"ဘာခိုင်းမလို့လဲဆိုတာထက် နင် ဘာတာဝန်ပျက်ကွက်ထား

ပြန်စဉ်းစား"
"ရှင်"
"နံပါတ်ငါးအချက်ကို ဒီနေ့ ဘာလို့ပျက်ကွက်တာလဲ"
"အဲဒါလေ"
"ပြော"

အခန်း (၁၀)

"နိုင်ထိပ်ထား"
"....."
"နိုင်ထိပ်ထား"
'ဒုန်း'
"အမေ"
နိုင် မှေးခနဲအိပ်ပျော်ရုံပဲ ရှိသေး။ ဒုန်းခနဲဆိုတဲ့အသံကြောင့်
လန်နီးပြီး ထထိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်ဟု တွေး
လိုက်တုန်းမှာပဲ ...
'ဒုန်း ဒုန်း'
"နိုင်ထိပ်ထား"
"ရှင်"

နိုင် မှေးခနဲအိပ်ပျော်ရုံပဲ ရှိသေး။ ဒုန်းခနဲဆိုတဲ့အသံကြောင့်
လန်နီးပြီး ထထိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်ဟု တွေး
လိုက်တုန်းမှာပဲ ...

“ကို ကိုလေးက တစ်ပတ်တစ်ခါပဲ ရှင်းရတယ်ဆိုလို့
“ဘာ ... ပြန်ပြောစမ်း”

“ကိုလေးက တစ်ပတ်တစ်ခါပဲရှင်း ဆိုလို့ပါ”
“တောက်”

ပြန်ပြောဆိုလို့ ပြန်ပြောပြတော့ ဒေါသနှစ်ခါဖြစ်အောင် ပေးသလိုပါ။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဖေဖေရော အဖေရောက တို့ဆေးအမိခံထားရသလား မသိ။ မုန်းသူတစ်ဖက်၊ ကာသုတစ်ဖက်နဲ့ နိုင်ထိပ်ထားအတွက် အိမ်သားချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲတဲ့အဖြစ်ကို မကျေနပ်။

“နင်က အမေ့ကားကို နားထောင်ပြီး ငါ့စည်းကမ်းချက်ဖောက်ဖျက်တယ်ဆိုတော့ ဘာလဲ ... အားကိုးရလို့ ဖားက ပြန်မျှီချင်တဲ့သဘောလား နိုင်ထိပ်ထား”

“မဟုတ် မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရယ်”

“မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး နိုင်းသလိုမလုပ်တာ ဟုတ်နေလို့မဟုတ်”

“မဟုတ်”

“တော်စမ်း”

“.....”

“လာ ... ငါ့အခန်းကို ခုလိုက်ရှင်း”

အနည် နိုင်ထိပ်ထားလက်ကိုခွဲပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်လို့

“ရှင်ဘုရင်လို ညီလာခံတစ်ရက်မတက်လို့ ပျက်ကွက်တယ် ဆိုပြီး သတ်စေအမိန့်ချတာမျိုးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကိုကို၊ နိုင်တဲ့ဝန်ကို ချွတ်ခိုင်းရင် ပြဿနာမရှိပေမယ့် မနိုင်တဲ့ဝန်ကို ရွက်ခိုင်းလို့ကတော့ ချွတ်ချတဲ့အခါဆိုတာ ရှိမှာပေါ့”

“ဟင်”

“ညီညီ”

“ဒါ အိပ်ချိန်ရောက်နေပြီ၊ ဒီအချိန်မှာ မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်ကို အခန်းထဲခေါ်သွားမယ်ဆိုရင် နောက်ဆက်တွဲပြဿနာတွေ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကိုကို မစဉ်းစားမိဘူးလား”

“မင်း ငါ့သိက္ခာကို မစော်ကားနဲ့ ညီညီ၊ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး ခေါ်ဆိုတဲ့ကောင်က မင်းပြောသလို စဉ်းစားမိရင် ဦးနှောက်ရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ဖြတ်ပစ်မယ်ကွ ... နားလည်လား”

“ကျွန်တော်ပြောတာ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်မဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်သာ ဒီကိစ္စကို ခိုင်ရင် ကိုကိုကို ဘာကောင်လို့ထင်ကြမလဲ”

“ဟေ့ကောင်”

ဆုပ်ထားဆဲရှိသော နိုင်လက်ကို ချက်ချင်းခါထုတ်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်၏။ နိုင်ထိပ်ထားအပေါ် ညှဉ်းဆဲချင်တဲ့စိတ်က အရာအားလုံး

ကို ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့တာ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ပါးစပ်က အရာအားလုံး
ဖြစ်စေ၊ ပျက်စေလုပ်နိုင်တာ သူသိသည်။ ခုလို သတိပေးလို
ညီဖြစ်သူကို ဦးညွှတ်လိုက်ရမလား။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အကြီးပဲလေ။ သစ်ပင်ပေါ်ရောက်နေ
သူက အောက်ကိုပြန်ငုံကြည့်ပြီး ခွေးကိုက်မှာကြောက်နေစရာမ
တာ။ ကိုယ့်အမုန်းက ဒီတစ်ခါရှိပါစေဆိုရင်တောင် နောင်အခါမှာ
ဘယ်လိုပညာပေးရမလဲ။ အမြဲတမ်း နဖူးပေါ်လက်တင် စဉ်းစား
မယ်ဆိုတာ ကျိန်ဆိုရသည်အထိ။

မင်းကိုငါ အမြဲတမ်း အခါတွေကျွေးနေဦးမယ် နိုင်
တာ။ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ တည်မြဲသောသစ္စာ။

“ကိုကို”

“ပြော”

“ကြောက်လို့မှ အခန်းထောင့်ကပ်နေတဲ့သူကို ဘာလို့
ချင်နေတာလဲ”

“ငါ ပြောခဲ့ဖူးပြီပြီ”

“ထပ်ပြောပါဦး”

“မုန်းလို့”

“ဘာလို့ မုန်းတာလဲ”

“မေမေမုန်းလို့ ငါမုန်းတာ”

“ကျွတ်”

အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံဘဲ မုန်းနေတာ စိတ်ပျက်စရာ။
သက်တမ်းရှည်လေ ကောင်းလေပေမယ့် အမုန်းကိုတော့
သက်တမ်းမှာပဲ သေစေချင်သည်။

“တကယ်တမ်း ကျွန်တော်တို့မိသားစုရဲ့ စည်းလုံးမှု၊ အေးချမ်း
ဖွံ့ဖြိုးမှုကို ပျက်ဆီးပစ်နေတာ နိုင်ထိပ်ထားမဟုတ်ဘူး ကိုကို”

“သူ မဟုတ်လို့ ဘယ်သူရှိရဦးမှာလဲ”

“ကိုကိုတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ဘာကွ”

“မိသားစုတစ်စုရဲ့ ချမ်းမြေ့သာယာခြင်းဟာ အဲဒီမိသားစုဝင်
တို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ခွင့်လွှတ်မှု၊ နားလည်မှုတွေက အဓိကကျ
တဲ့အရာမှာ ကိုကိုတို့ ဖေဖေအပေါ် ဘာလို့နားလည်မပေးနိုင်ကြတာ

“လို့မှမလိုဘဲကွ”

ဇာမဏီ မဲ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိုစွကို ဘာလို့များ
ညွှန်ပေးပြီး အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင် ဖြစ်စေနေချင်ကြတာ
လဲ။ မသိတာမဟုတ်ဘူး။ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်နေတာ။

“ကိုကြီးနဲ့ကိုလေး တော်ကြပါတော့... တော်ကြာ လူကြီး
ကြားသွားပါ့မယ်၊ ကိုကြီးခိုင်းသလို နိုင် လုပ်ပေးပါ့မယ်နော်။

တော်ကြပါတော့”

“နိုင်”

တားဖို့ ခြေလှမ်းလိုက်ပေမယ့် နိုင်က ထွက်သွားပြီ။ အမေ
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။

“စိတ်မချရင် မင်း လိုက်ပြီးထိုင်စောင့်”

စကားကအဆုံးဖို့ ဇာနည် ထွက်သွားတာနှင့် အမေ
နောက်ကလိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုင်စောင့်ရုံသက်သက်တော့ ဘာလုပ်
မှာလဲ။ နိုင် အလုပ်မြန်မြန်ပြီးမှ အိပ်ရမှာမို့ ကူလုပ်ရမှာပေါ့။

ဇာနည်အခန်းထဲကိုရောက်တော့ ဇာနည်က စာအုပ်တစ်
ယူပြီး အိပ်ရာထက်မှာ ဖတ်နေတာ စိတ်မှပါရဲ့လားမသိ။ အမေ
ကတော့ နိုင်ကို ဝိုင်းကူရင်း...

“နိုင်”

“ရှင်”

“လျှော်ရမယ့်အဝတ်တွေ တစ်ခါတည်း ခြင်းထဲကို ထည့်
ထား”

“နိုင် ယူထားပြီးပါပြီ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“မနက်စောစော ထလျှော်ဖို့ နိုင် နိုင်အခန်းထဲမှာ ယူထား
ပါတယ်”

“ငါ့ကို မနက်ကျ စောစောလာနိုး... ကြားလား”

“ရှင်”

ကြားရတဲ့စကားကြောင့် ဇာနည် စာအုပ်ကို မျက်နှာရှေ့က
ထုတ်၏။

“ညီညီ”

အမေထီ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဘာလဲ... မင်းက အဲဒီအဝတ်တွေ ထလျှော်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာ”

ငေါ့မေးတာကိုပဲ ဟုတ်တယ်ဆိုတော့ ဇာနည် စာအုပ်ကို
ထည့်ပြီး အိပ်ရာထက်မှဆင်းပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

“ညီညီ”

“ပြော”

“မင်းကို ဒီကောင်မလေးအတွက် အဖြည့်ခံလုပ်ဖို့ မေမေက
အားတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကိုကိုကိုလည်း ရက်စက်တတ်ဖို့ ဖေဖေက ပြုစုပျိုးထောင်
ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟေ့ကောင်”

ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ နိုင် သေသံသေလိုက်ချင်

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်ကကောင်မလေးလဲ”

“ငါ့ညီမ”

“မင်းညီမ”

“ဟုတ်တယ်”

ငါ့ညီမဆိုတာနှင့် တိုးဝင်းနိုင်၏မျက်နှာက ပြုံးပြီးဖြစ်သွားသည်။ သိန်းသန်းဦးကတော့ ...

“မင်းမှာ ညီမတွေ ဘာတွေ ရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှမကြားမိပါဘူး”

“အခုရှိပြီကွာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

သိန်းသန်းဦး ဆက်မေးစရာမလိုတော့ပြီ။ ညီမအရင်းမရှိပေမယ့် တစ်ဝမ်းကွဲ နှစ်ဝမ်းကွဲတော့ရှိမှာပေါ့။ အစ်ကိုတိုင်းက ငါ့မှာ ညီမ ဘယ်နှယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောဖို့ ဝန်လေးတတ်ကြသည်လေ။ အစခံ အနောက်ခံရမှာစိုးလို့ လျှို့ဝှားတတ်ကြတာပဲဥစ္စာ။

အခု တိုးဝင်းနိုင်တောင် ညီမဆိုတာနှင့် စဖို့ မျက်နှာက ပြုံးပြီးပြီးပါ။ သူတို့မှာ ညီမတွေရှိတော့ ဖာမဏီလည်း ပါးစပ်ခဲ့တော့ ထိပါး စနောက်နေတာပါပဲ။ ခု သူ့အလှည့်ရောက်လာပြီပေါ့။

“ဖာမဏီ”

“ဘာလဲကွ”

“အဟီး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... ငါ ခွားကုန်သည်မဟုတ်ဘူး”

“မင်းညီမလေးက ချောလား”

“အိုမိုနဲ့လျှော်ထားတာ”

“ခွေးကောင်”

ဖာမဏီက ဆပ်ပြာကြော်ငြာထဲကအတိုင်း ပြောလိုက်တော့

တိုးဝင်းနိုင် ရှုံ့မဲ့သွားလေလျှင် သိန်းသန်းဦးက ...

“အိုမိုနဲ့လျှော်ထားရင် သစ်လွင်တောက်ပြောင်နေမှာပေါ့ကွ”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ”

“ဘာဟုတ်သားပဲလဲ”

“မင်းညီမလေးက လန်းမှာပါလို့”

“မလန်းလည်း မင်းလိုကောင်နဲ့ လုံးဝ တာ့တာပဲ”

“ဟာ ... မင်းအလှည့်ကျ အဲဒီလိုကြေးလား”

ပြောပြီး တိုးဝင်းနိုင် ဖာမဏီလက်မောင်းကို ခပ်ဖွဖွ လက်သီး

နှင့် ထိုးလိုက်၏။

“တိုးဝင်း”

“ဟေ”

“ဒီကောင့်အိမ်ကို တို့ သွားလည်ရမယ်ကွ”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“လာခဲ့လေ... ခြံဝမှာကတည်းက လေးနဲ့ပစ်လွှတ်မယ်”

“လေးနဲ့မပစ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ ပေါ့တာလေးနဲ့ပစ်... ဟုတ် ပြီလား”

ဟုတ် ပြီလား”

“မျက်နှာပိုးကို မသေဘူး”

“ပိုးသတ်ဆေး မဖျန်းရသေးလို့”

နှစ်ယောက်စလုံး နောက်လည်း ဒီလိုပဲ နောက်တော့မယ် ဆိုတာ ကျိန်းသေသွားပြီ။ သူတို့အလှည့်တုန်းက ကိုယ်စပြီး ကိုယ့် အလှည့်ကျမှ စိတ်ဆိုးလို့ကလည်းမရ။

“ကဲ... စားစရာရှိတာ စား၊ သောက်စရာရှိတာ သောက်၊ ပြီးရင် သွားမယ်”

ပြီးရင် သွားမယ်”

“လောလှချည်လား”

“ငါ နိုင်ကို သွားကြိုရဦးမယ်ကွ”

“နိုင်”

“ဘာလဲ”

“မင်းညီမ နာမည်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွာ... အပြည့်အစုံက နိုင်ထိပ်ထား”

“နိုင်ထိပ်ထား... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ မင်း တော်တော်လျှာရှည်တဲ့ကောင်ပဲ၊ တော်ကြာ အနံ့တောင် ခံခွင့်မရဖြစ်ဦးမယ်”

“ဘာနဲ့လဲ”

“အိမ်နဲ့”

“ထို့”

“အလကား စတာ... ကိုယ်သင်းရနံ့ကို ပြောတာ”

“အစကတည်းက အဲဒီလိုပြောပါလား”

ဇာမဏီ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ပြောနေကြတာကိုပဲ နားထောင် နေလိုက်တော့၏။

“ငါတော့ ခိုက်သွားပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“နာမည်လေးကိုလေ”

“လူကိုခိုက်ဖို့ လာ... လိုက်ခဲ့”

“ဟမ်”

လက်သီးကိုဆုပ်ပြီး ဇာမဏီက အံ့ကြိတ်သံနှင့်ဆိုလေတော့ ဦးခနဲ ရယ်ကြလေ၏။ ဇာမဏီလည်း လိုက်ရယ်မိသည်သာ။

“ဘာလဲ... နင်က ငါ့မျက်နှာသာပေးလို့ ရွှေအေးပန်းကန်
ဘက် လုပ်တာလား”

“ပန်းကန်ပေါ်ကို ဘယ်လိုလုပ်တက်လို့ရမှာလဲ”

“ဟာ... ငါက ရောင့်တက်တာကို ဥပမာပေးတာဟာ”

“ဪ”

“ဘာဪလဲ... ငါ ပိတ်ထုလိုက်ရ သေတော့မယ်”

“နိုင် ဘာလုပ်လို့လဲ ကိုလေးရဲ့”

“နင် ငါ့စကားကို နားမထောင်တာလေ”

“ထောင်တာကို”

“ထောင်တဲ့သူက ဟင့်အင်း မပြင်ဘူးလို့ ငြင်းမလား”

“နိုင်က ပိုက်ဆံအပိုကုန်မှာစိုးလို့ ပြောတာကို”

“နင့်ပိုက်ဆံကုန်လို့လား... ပြော”

“ဘယ်သူ့ပိုက်ဆံပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုက်ဆံဆိုတာ တန်ဖိုးရှိတယ်

လေ”

“ကျွတ်”

ကျစ်ကန်ကန်လုပ်နေတဲ့ကောင်မလေးကို ကိုင်ဆောင်ချင်စိတ်

ပေါက်သွား၏။

“ဒီမှာ နိုင်ထိပ်ထား”

“ရှင်”

အခန်း (၁၂)

“ကိုလေးကလည်း မပြင်ချင်ပါဘူးဆို”

“မပြင်လို့မရဘူး”

“ဟင့်အင်း... မပြင်ဘူး”

“ပြင်ရမယ်”

“မပြင်ပါဘူးဆို”

“နိုင်ထိပ်ထား”

ခပ်မာမာလေး ခေါ်လိုက်တော့ နိုင် မျက်လုံးဝိုင်းလေး
မော့ကြည့်လေသည်။ နိုင်ကို အလှပြင်ရမယ်ဆိုရအောင် နိုင်က အ
ဆိုးနေတာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်ရုပ်ရည်နဲ့ကိုယ် ဒီထက်ပိုပြီး မလှ
တော့ပါဘူး။ ကိုယ်က ပညာရှာနေတာ... ကြင်ယာရှာဖို့မှ မဟုတ်
လေ။

“မိန်းကလေးဆိုတာ လှလေ ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိလေဆိုတာ မသိဘူးလား”

“သိကွာရှိအောင်နေရင် တန်ဖိုးရှိတာပဲ ဥစ္စာ”

“တူမလားဟ၊ နှစ်ခုစလုံးပြည့်စုံတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး”

“ဘာ”

“အဲဒီလူတာက လူကို အန္တရာယ်ပေးတတ်တယ်ဆိုတာ လေး မသိဘူးလား”

“ကိုယ်အနေအထိုင်မတတ်ရင်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့”

“ကိုလေးကလည်း”

“ကဲ ... လျှာရှည်မနေနဲ့၊ လာ ... လိုက်ခဲ့”

ဇာမဏီ ရှင်းပြနေရတာကိုပဲ စိတ်မရှည်ဖြစ်လာသည်။ ကြောင့် ဆက်ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ နိုင်လက်ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့တော့မိ။ ဗျူဟာလား၊ လာရှေ့ရောက်မှ အငြင်းအခုံဖြစ်ကြတာဆိုတော့ နိုင် ပါးစပ်က သာ ငြင်းပြီး ခြေထောက်တွေက ငြင်းလို့မရတော့။

“မောင်လေး ဘာလုပ်မလဲ ... မျက်နှာပေါင်းတင်မလာ ဆံပင်ညှပ်မလား။ ခေါင်းလျှော်မလား”

“သူ့ကို အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ပေးပါ”

“ကိုလေး”

“လျှာမရှည်နဲ့”

“လာ ညီမလေး”

နိုင် ပေကတ်ကတ်နှင့်ပဲ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါသွားလေ၏။ နိုင်ချင်ပါဘူးဆိုခါမှ ကိုလေးက ဇွတ်ကြီးပါပဲ။ ကိုကြီးနဲ့အန်တီထက် နိုင်ရင် နိုင်ကို ပြောကြဦးမှာလေ။ ကိုလေးက သူ့ရှေ့မှာတော့ ကာ ကျယ်ပေးချင် ပေးနိုင်မှာပေါ့။ သူ့ကွယ်ရာမှာဆိုရင် နိုင်အတွက် ကျရာ ကျယ်ရာ မရှိပေ။ ဒါကိုပဲ နိုင် စိုးရိမ်ကာ ကြိုကြောက်နေမိ၏။

ဇာမဏီကတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် နိုင်ကို ထိုင်စောင့် နေသည်။ သူ နိုင်ကို ဒီထက်ပိုပြီး လှစေချင်တာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု ရှိနေပေ။ နိုင်ကို မုန်းပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိုကို ... အမုန်းကို အဆုံးသတ်ပြီး နိုင်အလှမှာ ယစ်မူးသွားစေချင်တာ။ ဒါမှ နိုင်ကို နိုင်စက်ညှဉ်းပန်းဖို့ နှိုးစားတော့မှာလေ။

သူ နိုင်ဘဝကို သနားသည်။ နိုင်ကို အဆင့်အတန်းရှိရှိ မိန်းကလေး ဖြစ်စေချင်၏။ ဒါကြောင့် ကိုကိုနဲ့နီးစပ်စေချင်တာလေ။ ကိုကိုမူရင်းစိတ်က ဒီလောက် အဆိုးကြီးမှ မဟုတ်တာ။ ဘာမဆို အချစ်က ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးနိုင်သည်တဲ့။ နိုင်က မိန်းမ ကောင်း မိန်းမမြတ်ကလေးပဲ ဥစ္စာ။ သူတို့နှစ်ယောက်အဆင်ပြေရင်ဖြင့် သူတို့မိသားစုကြားမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပဋိပက္ခတွေ ပြေလည်ငြိမ်းချမ်း သွားမှာပါ။

“ကိုလေး”

“ဟင်”

ဇာမဏီ လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်တောင်ခတ်ဖို့ပင် မေ့သွားသလား မပြောတတ်တော့။ ဆံပင်ကို အတွန့်အကောက်တွေမလှုပ်အောင် ဖြောင့်ထားလေတော့ မရိုင်းဘဲ ယဉ်စေနှင့် လှနေသည့်နိုင်။

“လှရဲ့လား မောင်လေး”

“လှတယ် လှတယ် ... အရမ်းလှတာပဲ”

ကျသင့်ငွေကိုမေးပြီး ဇာမဏီ ထုတ်ရှင်းလေတော့ နိုင် မျက်နှာလေး ညိုသွား၏။ ပိုက်ဆံတွေ နှမြောဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ နိုင်အိမ်ဆီ ဆိုရင် အဲဒီလောက်ပိုက်ဆံများများ ကိုင်မသုံးဖူးခဲ့။ ဪ ... ဘဝအကျိုးပေးချင်းက တူမှတူဘဲလေ။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ...

“နိုင်”

“ရှင်”

“မျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကုန်သွားတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို နှမြောလို့ပါ”

“နင် ကုန်လို့လား”

“ကိုလေးပိုက်ဆံတွေ ကုန်သွားတာ နိုင်အတွက်လေ။ အဲဒီလောက် များများကြီး”

“တော်တော့ တော်တော့”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အသံနှင့် တားပြီး ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့၏။ နိုင်ကို အပြစ်မြင်လို့လည်း မရဘူးလေ။ အခု ကုန်သွားတဲ့ ကြီးပမာဏက သူ့အတွက် ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် နိုင်အတွက်က ဟုတ်နေမှာပေါ့။ တစ်လမ်းလုံး စကားမပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲ အကြရာ အိမ်ကိုရောက်တော့ ...

“ဟာ ဆန်းဦး ... မလုပ်နဲ့ကွာ”

“ခဏလေးပါ”

“ပြန်ပေး”

“ကြည့်ချင်လို့ပါဆို”

“ဟေ့ကောင်”

“ဝေဖြီး ... မင်း အချင်းချင်း မတိုနဲ့ကွာ”

“မတိုလို့ရမလားကွ ... မင်း ငါ့ကဗျာကိုဖတ်ပြီး ရယ်မှာ နေတယ်”

“မရယ်ဘူး”

“ဟေ့အေး ... ပြန်ပေး”

“မပေးဘူးကွာ”

“ဆန်းဦး”

ဆန်းဦးက စာအုပ်ကိုကိုင်ထားရင်း ထပြေးလေတော့ ဝေဖြီး ဆက်လေလျှင် ...

အလင်းသစ်

“အင့်”

“အောင်မယ်လေး”

“ဟာ”

ညွှန်ခန်းကို ဖြတ်လျှောက်တဲ့ နိုင် ဝင်အတိုက်ခံလိုက်ရတာ ခွဲခနဲ လဲကျသွားလေသည်။ နောက်မှဝင်လာတဲ့ အမေ့က ကြည့်နေပြီး ရှေ့ကို မတိုးဖြစ်။

“အား”

“ဆော ဆောရီးနော်”

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ မေးလိုက်ဦးလေ”

“ဪ အင်း... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲမသိဘူး”

“ရတယ်... ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဗျ”

“ညီညီ”

အမေ့ အနားရောက်လာပြီးပြောလိုက်တော့ အနည်ထဲထဲ ထလာသည်။

“ဟင်”

ခေါင်းလေးမော့လာတဲ့ နိုင်မှန်နာကို မြင်လိုက်ရတဲ့ အမေ့ အနည်ထဲထဲ ထလာသည်။ အကြည့်ကို မရုပ်သိမ်းမိဘဲ ထွက်သွားသူရဲ့ ကျောပြင်ပေါ် မသိအောင် မေ့သွားကြ၏။

လှလိုက်တာ။ အမေ့ စိတ်ဆိုးသွားပုံထောက်တော့ အမေ့ကို မလေးများလား။ ဒီအိမ်ထဲမှာ တွေ့ရတယ်ဆိုတော့ ဒီအိမ်ကလူတွေနဲ့ တစ်ခုခုတော့ ပတ်သက်မှုရှိမှာပေါ့။ ကောင်မလေး ထကြည့်ဖို့ စားတော့ ...

“ရရဲ့လား”

“ရတယ်”

“ကိုယ် တကယ်ကို မရည်ရွယ်ပါဘူး... တောင်းပန်ပါနော်”

ဆန်းဦး တောင်းပန်စကားဆိုလေတော့ အမေ့က ...

“ရတယ်လို့ ပြောနေတယ်လေဗျာ”

“ညီညီ”

“.....”

“မင်း မရိုင်းနဲ့”

“ကိုကို”

“တော် တော်ပါကိုလေးရယ်... မပြောပါနဲ့”

နိုင် ထရပ်ပြီး ထွက်သွားလေတော့ အမေ့လည်း နောက်က ထွက်သွားလေတော့သည်။ ခုမှ နိုင်ထိပ်ထားကို သေသေချာချာကြည့်မိတော့ အနည်ထဲထဲ ထလာသည်။ အကြည့်ကို မရုပ်သိမ်းမိဘဲ ထွက်သွားသူရဲ့ ကျောပြင်ပေါ် မသိအောင် မေ့သွားကြ၏။

“စာနည်”

“ဟင်”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“နိုင်ထိပ်ထား”

“နိုင်ထိပ်ထား”

သံယောင်လိုက်ရွတ်မိလေတော့ ...

“ဟုတ်တယ်”

“လုလိုက်တာကွာ”

“ဘာ”

“အေးနော်၊ ငါတော့ ရင်ခုန်သံတွေတောင် ဖိုးသိုးဖတ်သံ

ဖြစ်လာတယ်”

“ဟေ့ကောင် ဝေဖြိုး”

“ဘာလဲ”

“ငါနဲ့ တိုက်မိတာနော်၊ ငါနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်”

“သေပါလား”

“တော်ကြစမ်းပါ”

စာနည် အော်လိုက်တော့မှ နှစ်ယောက်သား ဇက်ပုသွား

လေသည်။ ရုပ်တွေက မချိုမချင်ဖြစ်လျက် ...

“စာနည်”

“ဘာလဲ”

“မင်းဆီကို တို့ မကြာမကြာ အလည်လာတော့မယ်”

“သေလိုက်”

အခန်း (၁၃)

ဦးချမ်းသာနှင့်စာမဏီ သားအဖတွေ လက်ပ်တောင်တစ်လုံး
နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ စာမဏီက အလုပ်ထဲမှာ ထဲထဲဝင်ဝင်လုပ်
စီးပွားရေးသမားမဟုတ်သေးပေမယ့် ဦးချမ်းသာအလုပ်ရှုပ်ရင် ထဲထဲ
ထောင့်တစ်နေရာကနေ ကူညီပေးဖော်ရသူ။ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် စင်စင်
ပြီး အခြေတကျတော့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် မဖြစ်သေးပေ။

“သားငယ်”

“ဗျာ”

“ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်... ပြီးပြီ ဖေဖေ”

“ပြီးပြီဆိုရင် ဖေဖေ သားငယ်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“ဖေဖေကလည်း အဲဒါ သားကို ပြန်ပြီးခွင့်တောင်းနေတာ”

ထင်လိုလား”

စာမဏီ လက်ပ်တောင်ကိုပိတ်ပြီး ဖခင်ထိုင်နေသည့်ဘက်သို့
ညှိထိုင်လိုက်၏။ ဦးချမ်းသာ သားငယ်ကို ပြုံးပြုံးကြီးစိုက်ကြည့်နေ
တာသည် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုနှင့်ပါ။ သားငယ်က သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ
အလောအောင် ဆေးခြယ်ပုံဖော်နိုင်သူ။

“သားငယ်”

“ပြောလေ ဖေဖေရဲ့”

“သားငယ်ကို ဖေဖေ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟာ... ဖေဖေကလည်း ဖေဖေက သားတို့ကို ဒီလိုစည်း

စည်းပြီးနဲ့အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်လေ၊ ဖေဖေ အလုပ်
အလည်ရင် ဝင်ကူညီရမှာ သားတို့တာဝန်ပဲဥစ္စာ၊ ဘာကျေးဇူးတင်စရာ
ထင်နေမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး သားငယ်”

“ဒါဆို ဟုတ်တာက ဘာလဲ ဖေဖေရဲ့”

“ဖေဖေပြောတာက နိုင်ထိပ်ထားနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ပါ။

ဖေဖေကိုယ်စား သားငယ်က နိုင်ထိပ်ထားအပေါ် ဖေးမကူညီမှုတွေ
နဲ့ပတ်သက်လေ”

“ဪ... ဒါလား”

နိုင်ထိပ်ထားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ၊

ရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိနေသလို သူ့မှာလည်း မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အပြည့်နဲ့။ နိမ့်ကျနေတဲ့ဘဝတစ်ခုကို ကိုယ်က ဖမ်းထမ်းတင်ပေးစရာမလိုဘဲ အတောင်ပံတပ်ပေးလိုက်ရုံနဲ့ အမြင့်ကို ပျံတက်သွားနိုင်ပြီဆိုရင် လက်ခုပ်တီးပေးရမှာပဲလေ။

အဲဒီလို လက်ခုပ်တီးနိုင်ဖို့ နိုင်မှာ အတောင်ပေါက်လာအောင် သူ ဆေးရေးဆေးခြယ် လုပ်ပေးနေတာပါ။ ရေမြင့်လို့ ကြာတင့်တာကို ပဲ မြင်ချင်ပြီး ရေနစ်သူ ငါးကူထိုးတဲ့အလုပ်မျိုးကို အမဏီမလုပ်ချင်။

“နိင့်ကို သား ဖြုပြင်ပေးထားတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘာစိတ်ကူးနဲ့လဲ သား”

“အလှတရားက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို တန်ဖိုးကြီးအောင် မြှင့်တင်ပေးနိုင်မယ်ထင်လို့ပါ”

ဦးချမ်းသာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး ...

“သားငယ်ကို ဖေဖေယုံကြည်တယ်”

“ဗျာ”

“သားငယ်က ဖေဖေအားကိုးထိုက်တဲ့ ယောက်ျားကောင်တစ်ယောက်လို့ ဖေဖေယုံကြည်တာ”

“ဖေဖေ ဘာကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာလဲ”

“ဖေဖေ အသိနဲ့ ဆုံးဖြတ်တာပါ”

“ဖေဖေက သားအကြောင်း ဘာတွေသိထားလို့လဲ”

“ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကိုယ့်ပျက်စိအောက်မှာတင် ငြီးလာတဲ့ ကိုယ့်သားပဲသားရယ် ... လူတစ်ယောက်ရဲ့အကျင့်၊ ဗီဇ၊ စာရိတ္တ ဒါတွေကိုကြည့်ပြီး သိနေတာပေါ့”

အမဏီ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက မဟုတ်ဘဲ။ သူများအပေါ် ကိုယ်က မဟုတ်တာမလုပ်သလို ကိုယ့်အပေါ် သူများမဟုတ်တာလုပ်ရင်လည်း ငြိမ်ခံမနေတတ်။ ပြီးတော့ အမြင်ပေဘော်တာတွေရင်လည်း ရှောင်ကွင်းမသွားတတ်သူ။ ကူညီဖေးမခြင်းနဲ့ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတတ်၏။

လောကမှာ လူ့ရယ် လူ့ရယ် လူ့ရယ် သုံးမျိုးသုံးစားရှိသည့် အနက် အမဏီက လူပီသစွာနဲ့ပဲ ဘဝကို ဖြတ်သန်းကွင်းလည်ချင်သူ။ ဆုံးဖြတ်စရာရှိပြီဆို ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သား ကိုယ်နဲ့ရင်းနှီးသူဆိုပြီး ဘက်လိုက်တာမျိုးလည်း မလုပ်။ သူက တရားဥပဒေကျင့်ထုံးတစ်ခုလိုပဲလေ။ တရားဥပဒေမှာ ဆွေမျိုးမရှိသလို အမဏီကလည်း အမှန်တရားအတွက် ကျောသားရင်သား ခွဲခြား စည်းတားထားတတ်သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဦးချမ်းသာသိ၏။

“ဖေဖေ”

“ဟင်”

“သား ဘာကြောင့် ဖေဖေဘက်က ရပ်တည်ခဲ့တာလဲ ...

ဖေဖေသိလား”

“ပြောပါဦး”

“ဖေဖေ မှန်နေလို့ပေါ့”

“ဟေ”

“မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် အတွက် အန္တရာယ်ဆိုတာ ကျားချောင်းသလို ချောင်းနေမှာပဲလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေ ခုလို ခေါ်ထိန်းထားလိုက်တော့ နိုင်အနာဂတ် အတွက် အလားအလာကောင်းသွားတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ စိတ်မကောင်းဘူး သား”

“ဘာအတွက်လဲ ဖေဖေ”

“သူ့ကို ဖေဖေ ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့အတွက် နှိပ်စက်ရာများ ရောက်နေသလားလို့ပါ”

“အဲ့ဒီအတွက် ဖေဖေ မပူပါနဲ့”

“ဟင်”

“နိုင်ထိပ်ထားက စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့တဲ့မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ။ သူ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေရှိနေလို့သာ တောင့်ခံနေတာပေါ့။ နေရောင်ထိုးတာနဲ့ ညှိုးသွားမယ့်ပန်း မဟုတ်တဲ့ အတွက် ဖေဖေ ပြုစုပျိုးထောင်ရကျိုး နပ်မှာပါ။ သားသိနေတယ်... နိုင်ထိပ်ထားက နေကိုမျက်နှာမူပြီး ပွင့်နေတဲ့ နေကြာပန်းမျိုးပဲ”

“ဟုတ်လား”

“သူ့ လောကဝံကို မျက်နှာမူပြီး ကြံကြံခံနေတာ၊ တစ်နေ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပန်းကောင်းတစ်ပွင့်ဖြစ်ဖို့ပဲလို့ သားယုံကြည်တယ်”

“ဟုတ်လှချည်လားကွ”

ဦးချမ်းသာ သားငယ်၏စကားလုံး ပြောင်မြောက်မှုတွေကို သဘောအကျကြီးကျသွား၏။ ဒီကောင် လျှော့တွက်လို့မရပါလား။ အင်း... တစ်ခုတော့ မဟုတ်သော်ရှိ ဟုတ်သော်ရှိ စဉ်းစားစရာရှိ သည်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုရင် ...

ဒီလောက်တောင် နိုင်ထိပ်ထားကို အမှတ်တွေပေးနေတာ သားငယ် နိုင်ထိပ်ထားအပေါ်မှာများ စိတ်ဝင်စားနေသလားရယ်ပေါ့။ ဘာကယ်လို့ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ လုံးဝ ကန့်ကွက်မှာ မဟုတ်ပေ။ လောကမှာ မတူဘူး မတန်ဘူးဆိုတာ မရှိ။ သူ့အိုးနဲ့သူ့ သန်တော့ တန်သွားကြမှာပဲလေ။

“သားငယ်”

“ဗျာ”

“မင်းကို ဖေဖေ နောက်တစ်ခုပေးစရာရှိသေးတယ်”

“မေးလေ”

“သားငယ် နိုင်ထိပ်ထားကို စိတ်ဝင်စားနေသလား”

ဇာမဏီက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်ပဲ ...

“ပန်းကောင်းပျိုးတာ ကိုယ်ချိုးနမ်းဖို့မှမဟုတ်ဘဲ ဖေဖေရဲ့ အရည်အသွေးကောင်းပြီး ဈေးကွက်ဝင်ဖို့ပဲ ဥစ္စာ”

“ဥယျာဉ်မှူး ပန်းမခူးရဆိုတဲ့ အယူအစွဲကြီးနဲ့တော့ မျက်စိ မိုတ် ရောင်းတာမျိုးတော့ မလုပ်နဲ့နော် သား”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ခြင်းမှာ စိတ်က အခုထိ ဖြူစင်မှု သက် သက်နှင့်ပါ။ နိုင်ထိပ်ထားဆိုတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ကို ကိုကိုအတွက် ရည်ညွှန်း ပြီး ပျိုးခဲ့တာဆိုရင် ဖေဖေ ဘာပြောမလဲ။

“ဖေဖေပြောတာ ကြားရဲ့လား သားငယ်”

“စိတ်ဆိုတာ အစိုးမရဘူးလေ ဖေဖေရဲ့ နောက်မှ အပြောင်း အလဲဖြစ်သွားရင်တော့ အာမ,မခံဘူးပေါ့”

“မင်းကတော့ကွာ”

အဖြေက ရှေ့တိုးသာ နောက်ဆုတ်သာမို့ ကဲ... ဘာဆက် ပြောရမလဲ။

အခန်း (၁၄)

“သားငယ်”

နောက်ကခေါ်လိုက်သံကြောင့် ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲရပ်သွား သည်။ အသံက မညင်သာဘူးဆိုမှတော့ ပြောစရာတွေ မေးစရာ တွေးတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နဲ့ ကိုယ့်နားထဲကို သကာရည်လောင်းထည့် ခဲ့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကြိုသိနေ၏။

“ခဏနေဦး”

“သား ရှေ့ဆက်မတိုးသေးပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီ... ဒါဆို ခဏပြန်လှည့်လာပြီး ထိုင်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခြေဦးကို နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ဇာမဏီ ဆိုဟာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင် ခဲ့သည်။ ဒေါ်ထက်ထက်ကလည်း ဓားလွယ်ခုတ်နေရာက ဆိုဟာ

ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ...

- “မင်းကို မေမေ မေးစရာရှိတယ်”
- “နိုင်ထိပ်ထားအကြောင်းလား”
- “သိပ်မှန်တာပေါ့”
- “ဖေဖေမေးပြီးပါပြီ”
- “မင်းအဖေက ဘာမေးလို့လဲ”
- “နိုင်ထိပ်ထားကို မင်း ပြုပြင်ပေးလိုက်တာလားတဲ့”
- “အဲဒီတော့”
- “ဟုတ်တယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်”

ဒေါ်ထက်ထက်၏မျက်နှာက ပိုတင်းသွား၏။ သူမ မကြာ
 ချင်ဆုံးသောစကားကို ကြားလိုက်ရတာကိုး။ သူမ ဖြစ်စေချင်တာ
 တစ်မျိုး၊ ဖြစ်နေတာတစ်မျိုးဆိုတော့ ဝမ်းသာအားရ ထဖြစ်စေ
 လား။ ကိုယ်မှန်းတဲ့သူကိုမှ သူတို့က အဆိပ်ပင်ရေလောင်းနေကြတာ
 သားကြီးက သူမစကားကို နားထောင်ပြီး လိမ္မာသလောက် သား
 က ထော်လော်ကန့်လန့်။

- “မင်း ဘာလို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”
- “လှစေချင်လို့”
- “ဘာ”
- ဒေါ်သက ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

- “ဒါ မင်းလုပ်ပေးစရာလား”
- “သူက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်နေပြီ”
- “တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူမကလို့ ပါမောက္ခပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း
 မေးတာကြီးပါ ဇာမဏီရဲ့၊ ဘာလဲ ... မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို
 ခြောက်နေလို့လား”
- “မဟုတ်ဘူး မေမေ”
- “မဟုတ်ဘဲနဲ့ မင်းဘာအချိုးချိုးတာလဲ၊ သူလုစို့ သူ့ဘာသာ
 မင်းလိမ့်မယ်ပေါ့၊ မင်းက ဘာဆိုလို့ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးတွေ
 ခြင်နေရတာလဲ”

- “မလုပ်လို့မှ မရတာ”
- “ဘာပြောတယ်”
- “သူ့မှာ ပိုက်ဆံမှ မရှိတဲ့ဥစ္စာ”
- “ဇာမဏီ”
- ခေါင်းကိုခုံထားရင်းမှ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လေ၏။ ကိုယ့်အမေ
 တော့ ခံပြောလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ သူတို့လမ်းကြောင်းမှန်လည်း ကိုယ်
 အသစ်မှန်နေဖို့ လိုတာပေါ့။
- “မင်းဖေဖေက မင်းကို အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး
 မေးတဲ့ နားသွင်းထားသလဲ ... ပြောစမ်း”
- “ဘာမှ နားသွင်းမထားဘူး မေမေ၊ သားကိုယ်တိုင်က ဖေဖေ

အပေါ် နားလည်ပေးချင်တာ”

“ဘာပြောတယ်”

“မိသားစုတစ်ခုလုံး စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် မိသားစုဝင်
ဦး တစ်ယောက်စီမှာ တာဝန်ရှိတယ် မေမေ၊ မေမေတို့
နားလည်ပေးလိုက်ပါ”

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း”

ဒေါ်ထက်ထက် မျက်လုံးတွေက ရူးရှူးရဲရဲဖြစ်လာ၏။
နေရာတွေမှာ သူမ ဘယ်လိုပဲနားလည်ပေးရ ပေးရ နားလည်
သည်။ ခင်ခင်ထားရဲ့သမီးအတွက်နဲ့တော့ နားလည်မပေးနိုင်
ကိုယ့်ရင်ကိုခွဲပြီး အသည်းကိုနုတ်ယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့မိန်းမ
ကိုချမ်းအချစ်ကို ရပြီး ကိုယ်က မရခဲ့သူ။

ပြီးတာတွေ ပြီးသွားပြီပေမယ့် ကိုယ်က မထားခဲ့လိုက်
လေ။ အခု ကိုယ့်အိမ်ပေါ်ရောက်လာတာက သူ့သမီး။ တစ်
ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲ နာကျင်ခဲ့ရသမျှ ဒီကောင်မလေးကို ပြန်ပြီး
ချင်တာ။ ဒါကို ကိုယ်ထင်သလိုဖြစ်မလာဘဲ ကောင်မလေးက
လှနေတော့ ကိုယ့်သားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ငြိစွန်းသွားမှာကို
စိုးရိမ်နေသည်။

“ဟင်”

အတွေးလွန်နေတဲ့ ဒေါ်ထက်ထက် သားငယ်ကို

ကြည့်လိုက်တော့ သားငယ်က မရှိတော့။ ဒါကြောင့် စိတ်ထဲမှာ
နာကျင်သွားကာ ...

“တောက်”

ခင်ခင်ထားနဲ့ပတ်သက်သမျှ သူမ ဘာလို့ ရှုံးနေခဲ့တာလဲ။

“နိုင်ထိပ်ထား နိုင်ထိပ်ထား”

“.....”

“မကျော့”

“ရှင် ... လာပါပြီ”

အသံနှင့်အတူ မကျော့ အပြေးရောက်လာ၏။

“မကျော့ရောက်ပါပြီ အန်တီထက်”

“နိုင်ထိပ်ထားရော”

“ပန်းပင်တွေရေလောင်းနေပါတယ်”

“ရပြီ သွားတော့”

မကျော့ ပြန်လှည့်သွားတာနှင့် ဒေါ်ထက်ထက် အပြင်သို့
လာခဲ့သည်။ ပန်းပင်တွေရေလောင်းနေတဲ့ နိုင်ထိပ်ထားကိုပြင်
နတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ခိုလိုက်၏။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့လို့ ခြေလှမ်း
ခိုက်စဉ်မှာပဲ ခြံထဲသို့ဝင်လာတဲ့ ကားတစ်စီးက နိုင်ထိပ်ထားအနား
ရပ်သွားပြီး ကားပေါ်ကဆင်းလာသူသည် သားကြီးရဲ့သူငယ်ချင်း
ဦးပါ။

“နိုင်ထိပ်ထား”

“ရှင်”

နိုင် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာတစ်ခု မျက်နှာလေးတည်သွားပေမယ့် ...

“ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေတာလား”

“ရှင်မှာ မျက်စိမပါဘူးလား”

“ဟ”

“ကိုကြီးဆီကိုလာတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒါဆို အိမ်ထဲကိုသွားပါလား”

“သွားမှာပါ”

“သွားလေ”

“တို့က နိုင်ထိပ်ထားနဲ့ ခင်ချင်လို့ပါ”

“ကျွန်မ လူတိုင်းအပေါ် သဘောမကောင်းတတ်ဘူး”

“မင်းက အစွာလေးပဲ”

နိုင် ဘုတောလွတ်နေပေမယ့် ဆန်းဦး စိတ်မဆိုးနိုင်၊ မျက်နှာနှင့်ပဲ ကောင်မလေးအနားမှာ ပေကတ်ပြီးရပ်နေမိ၏။ အထူးကြည့်ကြည့် အနီးကကြည့်ကြည့် တော်တော်လှတဲ့ကောင်မလေး စွာလန်တေးလှုပ်နေတာကပဲ စိတ်ဆိုးစရာမဟုတ်ဘဲ ချစ်စရာ

ဘော့၏။

ဒီအိမ်မှာ အနှိပ်ခံဘဝနဲ့နေရတယ်ဆိုတာ သိတော့ သနားလှပြီး လူကိုမြင်ဖူးတာ မကြာသေးပေမယ့် သူမအကြောင်းကို ကြားမိတာက ကြာပြီ။ ဇာနည်ပါးစပ်က ထွက်လာတိုင်း နိုင်ထိပ်ထားကို တွေ့တာတွေ၊ ဘယ်လိုရက်စက်ပြမယ်ဆိုတာတွေ။ ဒီလောက်လှတဲ့ ကောင်မလေးအပေါ်မှာမှ ရက်စက်ချင်တဲ့ ဇာနည်နှလုံးသားက ဘာမှ မထူးထူး ထုထားတာလဲ။

“နိုင်ထိပ်ထား”

“ရှင် မသွားသေးဘူးလား”

“နိုင်ထိပ်ထား”

“ဟင်”

စူးခနဲ ထွက်လာတဲ့အသံကြောင့် နိုင်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ သွားသည်။

“အန်တီထက်”

“ဆန်းဦးလိုလူမျိုးကို ညည်းက အနားကပ်မခံချင်ရအောင် ကိုယ်ညည်း ဘာကောင်မလို့ ထင်နေသလဲဟင်”

“နိုင် နိုင် အဲဒီသဘောမျိုးနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟွန်း... အိုးတစ်လုံး၊ ဖျာတစ်ချပ်မရှိတဲ့မိန်းမကများ ရွှေလို့ ပြန်လိုက်ပါဦး လုပ်ချင်နေသေးတယ် ဒါ သားကြီးရဲ့သူလယ်

ချင်း မိကောင်းမခင်ရဲ့သားဟဲ့... နားလည်လား”

“ဟာ ကော်ပါအန်တီရယ်”

ဆန်းဦးမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်သွား၏။ ဘာမှပြန်မပြောခဲ့တော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့နေတဲ့ နိုင်ထိပ်ထားကို သနားသွားတာလေ။ ကိုယ့်ကြောင့် အဆူခံရပြန်ပြီလို့ တွေးလိုက်တာဖြစ်၏။

“ဒီမှာ နိုင်ထိပ်ထား”

“ရှင်”

“ငါ့သားတွေကိုတော့ ညည်း မှန်းမယ်မကြံနဲ့နော်”

“အို... မဟုတ်တာ အန်တီရယ်၊ နိုင် နိုင်မှာ ဘာစိတ်”

မရှိပါဘူး... ယုံပါ”

“အေး... ငါ့ယောက်ျားပခုံးကိုလည်း ဖုံးဆွဲမယ်မကြံနဲ့”

စကားက ရင့်သီးလွန်းတာမို့ မျက်ရည်က ဝေ့ခနဲ တက်လာ၏။ ကိုယ့်သိက္ခာ၊ ကိုယ့်မာနတွေကို တမင်လာပြီး စော်ကားနေမှန်း သိသိနဲ့...

“တောက်”

တက်ခေါက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ကျောပြင်ဟာ နေထိုင်စဉ်းလား။ စွပ်စွဲချက်တွေအပြင်းအထန်နဲ့ အနိုင်ပိုင်းသွားတာ။

“နိုင်ထိပ်ထား”

ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်တဲ့မျက်ဝန်းမှာ ဘယ်လိုခိုအားလေ

နားသည်မသိ။

“ကိုယ့်ကြောင့် အခုလို အပြောခံလိုက်ရတဲ့အတွက် ကိုယ်

အားပန်ပါတယ်”

“ကျွန်မကုသိုလ်ကံကိုက မကောင်းတာပါ”

“ကိုယ် တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“နိုင်ရေ”

အိမ်ရှေ့တံခါးဝကနေ လှမ်းခေါ်လိုက်သူက ဒေါ်နုပါ။

“အဲဒီအလုပ်ကို ထားခဲ့တော့၊ ဒီမှာ လုပ်စရာတွေရှိသေး

နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

နိုင် ထွက်သွားခံတော့ ဆန်းဦး သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ ဒီအိမ်လုပ်သမားတွေရှိနေပါလျက်နဲ့ ဒီကောင်မလေးလုပ်မှပဲ အလုပ်ပိုပြီးပြီးမြောက်နေသလား။

“နိုင် ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဒေါ်နု”

“ဘာမှမလုပ်ရပါဘူး”

“ရှင်”

“ဟိုကောင်လေး ညည်းအနားမှာ ကပ်နေတာမြင်လို့ တမင်

ခေါ်တာအေး”

“ဪ”

ရပ်ကျန်ခဲ့သူကို ပြန်ထဲကြည့်ပြီးမှ နိုင် အထိဝင်လာခဲ့
သည်။ ဒီအိမ်မှာ နိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သဘောထားတွေ ကွဲလွဲနေကြ
အတွက် စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး။ နိုင်ကလည်း အရှုံးနှင့်ထွက်
ချင်ဘူး။

“အဲဒီကောင် နိုင်ကို ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“နိုင်နဲ့ခင်ချင်လို့တဲ့”

ဒေါ်နုက မဲ့လိုက်ပြီး ...

“အသားလိုလို့ အရိုးတောင်းတာပါအေ”

နိုင် ဒေါ်နုကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဟိုလူနဲ့နိုင်ကို ဘာလို့
မခင်စေချင်တာပါလိမ့်။ နိုင်အပေါ် မေတ္တာမထားနိုင်သူတွေနဲ့ စေတနာ
ထားသူတွေကြားမှာ ဘယ်ဘက်ကများ အားသာကြမလဲ။

အခန်း (၁၅)

ဇနနည်အိမ်ကို ဆန်းဦး ခဏ ခဏ လာနေခြင်းအတွက်
သိပ်တော့မအံ့ကြပေ။ သူ နိုင်ထိပ်ထားကို မြင်သွားတာကိုး။ အဲဒီ
ကောင်မလေး ခုတစ်လော အလှတွေပြင်ပြီးလှနေတော့ ပန်းကလေး
ညှုရင် ပျားပိတုန်းဝဲမှာပဲပေါ့။ ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်သူက ထုဆစ်
ဖော်ပေးတာလဲ။ ညီညီလား ...။

ညီညီ ဒီကောင်မလေးအပေါ် ဆက်ဆံတာ လိုက်လျောလွန်း
သည်။ ဒါကို သူ ဘယ်လိုတားရမလဲ။ ကိုယ့်ညီဆိုပေမယ့် ဒီကောင်က
အသားလွတ်သွားတားလို့ လက်ခံမှာမှမဟုတ်တာ။ တားမှ ရွံ့ပြီး ပို
ဆိုးရင် ဒုက္ခလေ။ ဇာမဏီက ဒါ မလုပ်နဲ့ဆို သူ့မှန်တယ်ထင်လို့က
ဘာ့ ပိုတိုးပြီးလုပ်တတ်တဲ့ကောင်။

ခုလည်း ကြည့်လေ ... နိုင်ထိပ်ထားနဲ့ မပတ်သက်ရဘူးလို့

ပြောဆိုတာနှင့် ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုတောင် တာဝန်ယူလိုက်သေးရဲ့
ကောင်မလေးပုံစံပြောင်းသွားတာလည်း ဒင်းလက်ချက်ပဲ ဖြစ်မှာမို့။
ဒီကောင် နိုင်ထိပ်ထားကို စိတ်ဝင်စားနေတာလား။

'ဘုတ် ဘုတ်'

"....."

'ဘုတ် ဘုတ်'

"ဟင်"

ဗိုက်ဆာတာနှင့် မီးဖိုချောင်ခန်းထဲကို ဝင်လာတဲ့ဇာနည်
တဘုတ်ဘုတ်အသံကြားရာဆီကို လှမ်းကြည့်တော့ ...

"ညီညီ"

ခြေလှမ်းက မပြေးရုံတမယ်ပါပဲ။

"ညီညီ"

"ဟင်"

"မင်း အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"အဝတ်လျှော်နေတာလေ"

"ဘာကွ"

"ဒေါ်နုနဲ့မကျော့ဝင်ကူရင် သူတို့ပါ အဆူခံရမှာစိုးလို့ ကျွန်
တော်ကိုယ်တိုင် ဝင်ကူနေတာ"

"ဟာကွာ့... မင်း နိုင်ထိပ်ထား ဘယ်မှာလဲ၊ နိုင်ထိပ်ထား"

"ခေါ်မနေနဲ့... ခြံသန့်ရှင်းရေး လုပ်နေတယ်။ ကိုကိုတို့က
ကို မနိုင်တဲ့ဝန်ထမ်းခိုင်းထားတော့ အမြင်မတော်တဲ့လူပါ မျှထမ်းနေ
လေ။ ခိုင်းတဲ့သူတွေအကြောင်း အပြင်ကိုပေါက်ကြားသွားရင်
အောက်တန်းကျတဲ့လူတွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ အဖတ်ဆယ်ပေးနေတာ

"ဟေ့ကောင်... မင်း"

"ဝါသနာပါရင် ကူလုပ်သွား"

"ညီညီ"

စိတ်ဆိုးရခက် စိတ်တိုရခက်ပါလား။ မေမေသာမြင်ရင်တော့
အဲဒါဘတ်ထုမှာ ကျိန်းသေ။ သူ နိုင်ထိပ်ထားကိုပဲ ပြေးဆူရမလား။
နဲ့ မကျော့ကိုပဲ ပတ်ရမ်းရမလား မပြောတတ်တော့။ ဘာမှအရာ
ပြောကင်ခင်ဘဲ တွေတွေကြီးမတ်တတ်ရပ်နေမိစဉ် ...

"ကိုကို"

"ဘာလဲ"

"ဒါ ကိုကိုဂျာကင်ကြီး၊ ဂျာကင်က လေးတော့ ရေညှစ်ရ
တယ် ကိုကိုရ၊ တစ်ဖက်လောက်ကူစမ်းပါ"

"ဟေ့ကောင်"

"လုပ်စမ်းပါ"

"ကျွတ်"

“ကိုယ့်အင်္ကျီပဲခွရွာ လုပ်စမ်းပါကိုကိုရာ”

“ကဲ ... ပေး ပေး”

အင်္ကျီလည်ပင်းပိုင်းကို သူ့လက်ထဲသို့ အတင်းထိုးထည့်နေတာကြောင့် ဇာနည် မလွှဲသာမရှောင်သာ ယူ၍ ရေညှစ်လိုက်ရသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခပေးရုံမကလို့ သူများကိုပါ ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်းဖြစ်နိုင်ရင် နားရင်းအုပ်လိုက်ချင်ပေမယ့် သူ့စိတ်က ကိုယ့်ထက်မြန်သည်လေ။

“ဟယ်”

“ဘာလဲ ဒေါ်နု”

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

“ဟင်”

ဒေါ်နုနဲ့မကျော့ ဇာနည်ကို ဇာမဏီနဲ့အတူတူ အင်္ကျီရေညှစ်တာ မြင်လိုက်ရတော့ အံ့ဩမှင်တက်သွားကြသည်။ ဇာမဏီ ဘယ်လိုများ ပညာပြုလိုက်ပါလိမ့်။

“ဟဲ့ မကျော့”

“ဟင်”

“တို့ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူးဟဲ့၊ တော်ကြာ ဇာနည် တို့ကိုပြင်ရင် အဆူခံနေရဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ... မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေမှ”

နှစ်ယောက်သား လက်ကုတ်ပြီး မသိချင်ယောင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်နေလိုက်ကြ၏။

“လုပ်ပါ ကိုကိုရ”

“ဟာ ... တော်ပြီကွာ”

“ဒီတစ်ထည်တည်းပါ”

“မင်း ငါ့ကို ပညာသားနဲ့ ခိုင်းနေတာ၊ တော်ပြီ ဇာမဏီ ... မင်း ငါ့ကို မညှဉ်းနဲ့”

“ကိုကို”

“တော်စမ်း”

“ဒါလေး”

“ဟာ”

“ဘုတ်”

“အား”

အဝတ်တွေ ရေညှစ်လို့ ဒူးနားအထိ ရေစိုနေပြီဖြစ်တဲ့ဇာနည်၊ ညီဖြစ်သူ ရောင့်တက်လာတာကြောင့် စိတ်ဆိုးပြီး လှည့်ထွက်လိုက်တာ အောက်က ဆပ်ပြာရည်တွေနှင့် ချောပြီးလဲကျလေလျှင် ...

“ဟာ ... ကိုကို”

“အား ... ကျွတ် ကျွတ်”

“ဘာဖြစ်”

“ခါးထဲ မျက်သွားတယ်၊ အဲဒါ မင်းကြောင့်”

“ကိုကိုကလည်း”

“တော်စမ်းပါ”

ဇာမဏီ ကိုကိုမျက်နှာနီနီကြည့်ပြီး ရယ်ချင်သွားသည်။ ရယ်ရင် ပိုပြီးစိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးတာကြောင့် တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ပြော၏။ ဇာနည် ရှက်ရှက်နှင့် ကုန်းထပြီး ကြည့်မိကြည့်ရာ ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်နုနှင့်မကျော့ ရယ်နေတာကိုမြင်လိုက်ရလေလျှင် ဒေါသက ထောင်ခနဲ ထွက်သွားပြီး ...

“ခင်ဗျားတို့က ဘာရယ်တာလဲ”

“အစ်”

“ဟင်”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပါးစပ်ကို စိမ်လို့က်ကြ၏။

“တောက်”

တက်ခေါက်ပြီး ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်သွားတဲ့ ဇာနည် ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ဇာမဏီ ပြုံးလိုက်သည်။ တစ်အိမ်လုံးရဲ့အထဲတွေကို လျှော်ရတဲ့ နိုင် ဆပ်ပြာရည်တွေနဲ့နူးပြီး လက်တွေပေါက်ခဲအခါ ရှိသည်ဆိုတာ ကိုယ်ကသိပေမယ့် သူက မသိဘူးလေ။

ဒါကြောင့် ကိုယ်ချင် ဘာတတ်အောင် ပညာပြလိုက်တာ။

အခု ရေညှစ်ခိုင်းတာနဲ့တောင် သူ ဒီလောက်ဖြစ်သွားတာ။ သူ့ကိုသာ လျှော်ခိုင်းရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ မင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင် ကြိုးစားသင့်ပြီ ကိုကို။ သူ ဟိုနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်သတိရမိ၏။

“အား”

ထမင်းစားမလို့လုပ်ရင်း လက်ကိုခါလိုက်တာ မြင်တော့ ...

“နိုင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင်အင်း ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“နင် မညာနဲ့နော်”

“မညာပါဘူး”

“ပြစမ်း လက်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆို”

နိုင်က သူမလက်ကိုမပြဘဲ နောက်မှာ ဝှက်ထားလေလျှင်

“ဘာလို့ ဘာမှမဖြစ်ရမှာလဲ၊ နိုင်လက်တွေ ရေနူးပြီး ပေါက်

နေတာ ဇာမဏီရေ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

မကျော့ဝင်ပြောလိုက်တော့မှပဲ နိုင် ခေါင်းလေးညိတ်ကာ နှိပ်လေတော့၏။ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခြင်းနှင့်အတူ သူ နိုင်ကို ချစ်တာသက်စွာ ကြည့်နေမိပြီးမှ ...

“လက် ပေးစမ်း”

“ဟာ ... ကိုလေးကလည်း”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကိုလေးပြောပုံက နိုင်ကို ခွေးကျနေတာပဲ”

“နှင့်အတွေးနဲ့နိုင်ပါလား”

ပြောပြီး ခေါင်းကိုပုတ်ပြီးဖိလိုက်တော့ နိုင်က ရယ်နေသည် လက်ကိုတော့ မပြသဖြင့် ဇာမဏီ ဆွဲယူလိုက်စဉ် ...

“အား”

“ဟင်”

“လွှတ် လွှတ်ပါ ကိုလေးရဲ့”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“လက်တွေကပေါက်တော့ ကျိန်းပြီးစပ်နေတာ”

“ငါ ဖြည်းဖြည်းကိုင်ကြည့်မယ်”

ဇာမဏီ နိုင်လက်ကို ဆပ်ဖြည်းဖြည်းကိုင်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ စိတ်မကောင်းတာထက် သနားတာပါ ပိုသွားသည်။ ဖြူနေတဲ့ ထက်ဖဝါးလေးက ရဲနေ၏။

“နေဦး ... ငါ ဆေးလိမ်းပေးမယ်”

“ဟာ ... ခိုက်ကဆာနေပြီ ကိုလေးရဲ့”

“စွန်းနဲ့စားလေ”

“စွန်းနဲ့စားလို့ရမှန်းတော့ သိတာပေါ့၊ ခိုက်ဆာနေပါပြီဆို”

“ကျွတ် ကဲ ... စား စား”

အဲဒီနေ့က သူနဲ့မကျော့ နိုင်ထမင်းစားနေတာကြည့်ပြီး

မကောင်းဖြစ်ခဲ့ကြတာချင်း အတူတူ။ စင်ဒရဲလားပုံပြင်ထဲကလို သို့ရာကို ဖန်ဆင်းပေးချင်ကြပေမယ့် သူတို့က စေတစ်လုံးပိုင်ရှင် မဟုတ်ဘဲလေ။ မေမေ့ကိုကိုကို ပြောရအောင်ကလည်း နိုင်ထက်ငယ်တဲ့ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ ဒီလိုပဲ ပညာပေးရတော့ ပါ။

ပြီးတော့ နိုင်အလှကို ကိုကိုမြင်အောင် လှုပ်ရမည်။ ဒါမှ ဘာများရဲ့ ညွတ်ကွင်းကနေ သနားစိတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်တွေ ကြောက်လာမှာ။

“ဇာမဏီ”

“အင် ... ဗျာ”

“ဪ ... မတ်တတ်ကနေ ကျောက်ရုပ်များဖြစ်သွားပြီ လို့ဟယ်”

“အဲ အဟဲ ... ကျွန်တော် အတွေးလွန်သွားလို့ပါ”

“ပေး ပေး ... မကျော့ပဲ ဆက်လျှော်လိုက်တော့မယ်”

“ရပါတယ်”

“ပေးပါ ... ဇာနည် နောက်ထပ်ပြန်မလာတော့ပါဘူး။ လာ နည်း ဇာမဏီရှိနေတာပဲ ဥစ္စာ”

မကျော့က သူ့လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ရေညှစ်ပြီးသား...
တွေကိုပါ ဆွဲယူလေ၏။

ကြော်... သူ့လိုကိုယ့်လို စိတ်ထားမျိုးတွေသာ ထွက်
ရင်မှာ ရှိနေရင် မိသားစုတင်မကဘဲ တစ်လောကလုံး အေးချမ်း
ယာနေမှာ အမှန်။ မေမေနဲ့ကိုကိုစိတ်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးနိုင်
ရှေးဘုရင်လက်ထက်ကလို အသပြာထောင်ထုပ်နဲ့ တောင်စမှတ်က
ပေးသနားလိုက်ချင်၏။

အခန်း (၁၆)

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ဇာမဏီစကားကြောင့် သိန်းသန်းဦးနဲ့ တိုးဝင်းနိုင်က တဟား
ရယ်လေ၏။

“မင်းတို့က ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းစကားကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်လေ”

“မေမေနဲ့ကိုကိုစိတ်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးနိုင်သူရှိရင် ရှေး
ဘုရင်များလက်ထက်ကလို အသပြာထောင်ထုပ်နဲ့ တောင်စမှတ်ကနေ
ပေးသနားတာမျိုး ပေးလိုက်ချင်တယ်လို့ ပြောတာ ဘာရယ်စရာပါလို့

“ပါတာပေါ့ကွ”

“ဘာလဲ”

ရယ်နေကြတာ မပြီးနိုင်မစီးနိုင်ဖို့ ဇာမဏီ စိတ်တိုသွား
သူပြောတာ ဘာများများလို့လဲ။ ကိုယ့်အိမ်ကအကြောင်းတွေကို သူ
ချင်းတွေဆိုပြီး ရင်ဖွင့်ပြောပြတာကိုပဲ ဟာဒယခွင်ဆေး တိုက်
နေတယ်များ မှတ်နေသလားမသိ။

- “အသပြာထောင်ထုပ် ... ဟုတ်လား ဇာမဏီ”
- “ဟုတ်တယ်လေ”
- “ဒီခေတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်ထောင် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”
- “အေးလေ ... ကလေးမုန့်ဖိုးလောက် ရှိတဲ့ဟာကို”
- “မင်းတို့ လိုက်မကတ်နဲ့လေကွာ၊ ငါက သဘောပြောပြတာ

ကို”

- “အေးပါ အေးပါ ... ထားပါတော့”
- “မင်းအစ်ကိုကို မင်း ပညာပေးလိုက်တော့ ဟိုက ဘာလဲ”
- “ဟိုကဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမေးတာလဲ”
- “မင်းအစ်ကိုလေ”
- “ဘာပြောမှာလဲ ... သူ့အကျိုးနှစ်ထည်ကို ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ လေး
ညှစ်ပေးသွားတာပေါ့”
- “ကောင်းတယ်”
- ဒီလိုပဲ ပြောကြမှာပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေကို ဇာမဏီ အိမ်ထဲ

ဆို ကိုကိုက ကိန်းကြီးခန်းကြီးနှင့် နေသူ။ စကားရော ဖောရော
ဘာဖော်မရဘဲ မျက်နှာတည်နှင့်နေသူဆိုတော့ သူ့တို့အမြင်မှာ
င်းသားလေ။ မာနဆိုတာ ထားသင့်တဲ့နေရာမှ ထားရတာ။
ပစ္စည်းမာန၊ ရုပ်ချောတော့အလှမာန ပညာမာန။ အဲဒါတွေကို
ပြီး မာနထားနေသလားမသိ။

ဇာမဏီကတော့ ယောက်ျားမာနမှလွဲ၍ ဘာမာနမှမရှိ။ အဲ
ဘဝတော့ ရှိခဲ့သည်လေ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကို ကိုကိုက
နီးနီးမနေတဲ့အတွက် ကိုကို့သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ဇာမဏီ
ကဖော်ရွေရွေ မဆက်ဆံတာဖြစ်၏။

- “ဇာမဏီ”
- “ဟင်”
- “မင်းတို့ကို ညာတယ်နော်”
- “ငါက ဘာညာလို့လဲ”
- “မင်းပဲ ခိုင်ထိပ်ထားက မင်းညီမဆို”
- “အေးလေ ... ငါက အဲဒီလို သဘောထားတာပဲဥစ္စာ”
- “သေချာလား”
- “ဆယ်ခါ သေချာတယ်”
- သိန်းသန်းဦးက စပ်ဖြဖြမျက်နှာနှင့် ရှေ့တိုးလာပြီး ...
- “အဲဒါဆို ငါ့ကိုရွေး”

“ဘာရွေးရမှာလဲ”
“ယောက်ဖအဖြစ်လေ”
“အင်း... ရွေးမယ်”

မျက်နှာညှိုးမသွားဘဲ ဇာမဏီက သူ့လိုပဲ အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ရှေ့တိုးပြီးပြောလေတော့ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်သွားကာ သိန်းသန်း မျက်နှာ မဲ့သွားလေ၏။ သူ့မှာလည်း ညီမနဲ့လေ။ သူက အရင်း၊ ဇာမဏီက အရင်းမှမဟုတ်တာ။

“ခွေးကောင်”
“ယောက်ဖ”
“ဟေ့ကောင်”
“မင်းပဲ တောင်းဆိုတာလေ”
“ကျွတ်”
“ကောင်းတယ်”

ကောင်းတယ်လို့ပြောတဲ့ တိုးဝင်းနိုင်က စကားအဖြစ်နဲ့ မပြုံးဘဲ လက်က စားပွဲကိုခေါက်ကာ ခေါင်းတွေကိုယ်တွေ့ပါ လှုပ်ခတ် လျက် ...

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် ... ရို့ ရို့၊ ဟေ့ကောင် သိန်းသန်းဦး မင်းညီမလေးကို ... ရို့ ရို့၊ ဇာမဏီကို မပေးချင်ဘဲ ငါ့ကိုပေး ငါ့ကိုပေး။ ဟာ ... ဇာမဏီကို မပေးချင်ရင် ငါ့ကိုပေး

“ဟေ့ကောင်”
“ရွှေယောက်ဖရေ ... ရွှေယောက်ဖလေး”
“မင်းညီမလေးနဲ့ ငါနဲ့ တူတယ် တန်တယ်၊ တူတယ် တန် ... ပေးစားပါနော် ရွှေယောက်ဖ ... ဟာ ဟာ ရို့ရို့”
“ဒီကောင် ဝက်ခေါ်နေတာပဲ”
“ကဲ ... တူဦး တူဦး”
“ဟာ ... ဟေ့ကောင်တွေ ဟေ့ကောင်တွေ ... မရိုက်နဲ့”
ခေါင်းကိုနှိပ်ပြီး ဇာမဏီကို ရိုက်တာတောင် ဟစ်ဟော့သံက ထွက်တုန်းမို့ ဇာမဏီနဲ့သိန်းသန်းဦး ရိုက်ရင်းမှပဲ ရယ်မိကြ၏။

“ဘာလဲ”

မထူးချင်သော်လည်း ထူးလိုက်ရတော့၏။

“ခန်းဆီးစတွေ လျှော်ရမလား”

“တစ်ပတ်တစ်ခါ လျှော်ပြီး လဲပေးနေကျကို အခုမှ ဘာလို့ တွေးမေးနေတာလဲ”

“ဒီနေ့ တစ်ပတ်ပြည့် မပြည့် နိုင်မေ့နေလို့ သေချာအောင် မေးတာပါ”

“ပြည့်ပြီ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

ပြည့်တာသေချာသွားပြီမို့ နိုင် ဖိုက်ဘာခုံတစ်လုံးကို ယူပြီး ခုံပေါ်သို့တက်ရသည်။ ဒါမှ မိမှာလေ။ ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ ခုံအကူအညီနဲ့ ခန်းဆီးစကို ဖြုတ်ရတာပါ။

အနည် ဂျာနယ်ကို ပြန်ကောက်မယူဖြစ်ဘဲ နိုင်ထိပ်ထားကို ခြည့်နေမိခိုက်တွင် ထိုင်ခုံက ခြေမငြိမ်ဘဲ လှုပ်စိ လှုပ်စိဖြစ်ပြီး နိုင် ထိပ်ထားကိုယ်လေး ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားလေလျှင် ...

“ဟာ”

စိုးရိမ်စိတ်က ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ပြေးသွားလိုက်စဉ်မှာ...

“အောင်မယ်လေး”

“ဟိတ်”

အခန်း (၁၇)

နိုင်ထိပ်ထား အခန်းလာရှင်းနေတာကို လုံးဝလှည့်မကြည့် ဖြစ်ဘဲ အနည် ဘောလုံးဂျာနယ်ကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေ၏။ သူ လည်း သူ လုပ်စရာရှိတာ သူလုပ်၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်နေပေါ့လေ။ ဇာမဏီလို လူတကာကို အရောဝင်ဖို့ အနည်က ဝါသနာမပါ။

“ကိုကြီး”

“.....”

“ကိုကြီး”

ခေါ်နေတာကို မဖြစ်မနေ ထူးရတော့မှာမို့ အနည် မထူးချင် တာကြောင့် ဂျာနယ်ကို ချပြီး ကြည့်လိုက်ပေမယ့် ...

“ကိုကြီး”

“အင့်”

မြတ်ကျလာတဲ့နိုင့်ကိုယ်လေးကို စာနည် ဆီးဖမ်းထားလိုက်လေတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အဝတ်ထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်လို့ပါ။ ဒီအချိန်မှာ မုန်းပါတယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လက်ပိုက်ကြည့်နေပါတော့လား။ အခုတော့ အမြင်မတော်ခြင်းက အမုန်းတွေကို ဘယ်သိနိုင်ထုတ်လိုက်မှန်း မသိ။

နှစ်ယောက်စလုံး အဖြစ်အပျက်ကြောင့် မှင်တက်နေမိကြတာ တိတ်ဆိတ်စွာ။ စာနည် သူမခါးလေးကို ဖက်ထားမိတာ သတိမထားမိ။ နိုင်ထိပ်ထားက အရင်သတိရပြီး ...

“ကို ကိုကြီး”

“ဟင်”

“လွတ် လွတ်ပါ”

နိုင်ပြောမှ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုသတိရတော့ ရင်ထဲမှာ ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားပြီး တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာခြင်းသည် ဘာလဲ။ သူမ အတင်းရုန်းတော့မှ လွတ်ပေးမိပြီး ...

“ဆောရီး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တစ်ယောက်က ဆောရီး။ တစ်ယောက်က ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့။ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အပြစ်ရှိသူလို့ သတ်မှတ်နေ

ကြတာလား။ နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ခုန်သံတွေကြောင့် အသံက ကတုန်ဘယ်။ နိုင်က ရုက်ပျက်နာလေးရဲရဲနှင့် ထိုင်ခုံကိုရွှေ့ပြီး ပြန်တက်မယ်လုပ်တော့ ...

“မတက်နဲ့တော့”

“ရှင်”

“မဖြုတ်နဲ့တော့လို့ ပြောတာ”

“ဟို”

“ငါ ဖြုတ်ပေးမယ်”

သူက ရှေ့တိုးလာပြီးပြောတော့ နိုင် နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုယ်က သူပြောသမျှ ဟုတ်ကဲ့လုပ်နေရသူ။

“ရော့”

ဖြုတ်ပြီးကမ်းပေးတဲ့ ခန်းဆီးစတွေကို ယူပြီး လှည့်ထွက်လိုက်စဉ် ...

“နေဦး”

“ရှင်”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ပြီးသွားရောလား”

“ဟို ဟုတ် ... ဟိုဘက်မှာ ဖြုတ်ဖို့ကျန်သေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် လောနေတာလဲ”

နိုင် ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ထားလိုက်သည်။ သူပြောတာ ဟုတ်

သားပဲ။ ကိုကြီးရဲ့အခန်းမှာ ပြတင်းပေါက်က နှစ်ပေါက်ရှိသည်မို့ နှစ်ပေါက်စလုံးက ခန်းဆီးစတွေကို ဖြုတ်ရမှာကို နိုင်မယ့်နေ့တော့ တစ်ခုတည်းဖြုတ်ပြီးသွားရုံနှင့် လှည့်ပြန်ဖို့ ပြင်လိုက်တာ ရင်တွေတုန် နေလို့ပါ။

ကိုကြီး ဆီးဖမ်းထားလို့သာပေါ့။ မဟုတ်ရင် နိုင် ပြုတ်ကျပြီး ဘာဖြစ်မယ်မသိ။ အဆိုးတွေအားလုံးထဲကနေ ဒီတစ်ချက်ကလေး ထုတ်နုတ်ကောင်းပြလိုက်တဲ့အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ရမည်။

“ရော... ပြီးပြီ၊ သွားတော့”

“သား ဇာနည်”

“ဟင်”

အခန်းဝမှာ ပေါ်လာပြီးခေါ်တာက ဒေါ်နုပါ။

“ဘာကိစ္စလဲ ဒေါ်နု”

“သားသူငယ်ချင်း ရောက်နေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဆန်းဦးပါ”

“ကျွတ်”

“သူစောင့်နေတာ ကြာပြီကွဲ့”

“ဒီကောင်ကလည်း ခဏခဏလာပြီး ဘာမှဟုတ်တာ

မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“သူ့ဟာနဲ့သူတော့ ဟုတ်နေလို့ နေမှာပေါ့ကွယ်”
ဇာနည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး ...

“ဘာဟုတ်တာလဲ”

“ဒေါ်နုအထင်ပြောရရင်တော့”

ဒေါ်နုအကြည့်က နိုင်ဆီသို့ရောက်သွားပြီး ...

“ဒီကောင်လေး နိုင်ကိုသဘောကျလို့ လာနေတာ ထင်
ဘယ်”

“ဒေါ်နုကလည်း”

မလုံမလဲနှင့် မျက်နှာကိုမော့ကြည့်မိတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်
မျက် နိုင်ကိုပြန်ကြည့်နေသည်။ နိုင်ချက်ချင်း မျက်နှာပြန်လွှဲလိုက်ပြီး

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ဒေါ်နုရဲ့၊ သူ့ဘာသာသူ
ကိုကြီးဆီကို လာတဲ့ဥစ္စာ”

ဇာနည် ဆက်နားထောင်မနေတာဘဲ ထွက်လာခဲ့တော့၏။
သူ့ဟာသူ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အလုပ်မှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်အလုပ်က
နိုင်ထိပ်ထားကို မုန်းနေဖို့ သူမကို ရက်စက်နိုင်ဖို့။ မေမေစိတ်ဆင်းရဲ
နေတာကို သူ မကြည့်ရက်ပေ။ မေမေစားရသလို သူလည်း နာကျင်
ခံရမယ်။

“ဇာနည်... မင်းကလည်း စောင့်လိုက်ရတာကွာ”

“မင်း ငါ့ဆီလာတာ ဟုတ်လို့လား”

“ဒီလိုပါပဲ ... မျောက်ပြပြီး ဆန်တောင်းရမှာလေ”

“ဘာ”

“ငါ တခြားဥပမာ မပေးတတ်လို့ပါကွာ”

“ပေးတတ်အောင် ရှာထား”

ဆန်းဦး ရယ်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ကာ အသံခပ်အုပ်ဆုပ်

နှင့် ...

“နိုင်ထိပ်ထားရှိလား”

“ရှိတယ်”

“ရောက်ကတည်းက မတွေ့လို့ကွ”

“ငါ့အခန်းထဲမှာ”

“ဟေ”

“အခန်းရှင်းနေတယ်လို့ ပြောတာ”

“အဲဒီလို ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါကွာ ... ငါ့ကို ရင်တုန်အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့”

“မင်းက ငါ့သိက္ခာကို မယုံကြည်လို့လား”

“ယုံပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းက စတာ နောက်ဆုံး တောင် လက်မခံချင်တော့ဘူးလား”

“နိုင်ထိပ်ထားနဲ့မပတ်သက်တဲ့အကြောင်းအရာတွေ မင်း ကြိုက်သလို စနောက်လို့ရတယ်”

“ဟော”

လှေကားကနေ နိုင်ဆင်းလာတာကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ဆန်းဦး က စကားစကို ရပ်ထားပြီး လိုက်ကြည့်လေသည်။ ဇာနည်ပြောပြလို သ်ထားတာ နိုင်ထိပ်ထားက ဒီအိမ်မှာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လို။ အိမ်ဖော်ကမှ လစာရသေး။ သူမလေးဘဝက ဆဲတာကို ဆန်ချေးနဲ့ ချေ ဆိုတာမျိုးလေ။

နုမြောဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ဒီဘဝကနေ လွတ်မြောက် အောင် ဆန်းဦး ကယ်တင်ချင်သည်။ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ဒီဘဝ ဒီအလုပ်တွေဟာ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်။ ဇာနည်က ကိုယ့် သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတော့ မင်း ရက်စက်တတ်လိုက်တာလို့လည်း မပြော ချင်။ ဆန်းဦး ထသွားလိုက်ပြီး ...

“နိုင်ထိပ်ထား”

ခေါ်ပေမယ့် နည်းနည်းလေးမှ စောင်းငဲ့မကြည့်တာမို့ ...

“နိုင်ထိပ်ထား”

ရှေ့ကပိတ်ရပ်လိုက်တော့ ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်ပြီး ...

“ဧည့်သည်က ဧည့်သည်လိုနေတာ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင် တယ်”

“ကိုယ်က ဇာနည်ရဲ့သူငယ်ချင်းလေ”

“ကိုကြီးသူငယ်ချင်းက ကိုကြီးမှမဟုတ်တာ”

“နိုင်ထိပ်ထား”

“ဟင်”

ကိုကြီး လှမ်းခေါ်လိုက်တာမို့ နိုင် မဝံ့မရဲကြည့်လိုက်မိခဲ့

“မင်း ရိုင်းလှချည်လား”

“ရှင်”

“ငါ့သူငယ်ချင်းဆိုမှတော့ မင်း ရှိသေလေးစားရမှာပေါ့”

“ရတယ် ဇာနည် ... သူက ဖွင့်လင်းတာပါ။ အဲဒီဖွင့်လင်း

ကို ငါ သဘောကျတယ်”

“မင်းသဘောကျပေမယ့် ငါလက်မခံနိုင်ဘူး။ မင်း သွားထောင့် နိုင်ထိပ်ထား”

သူ့ရှေ့မှာ ကြာကြာရပ်နေတာကို ဘယ်တုန်းက မြင်ချင်ခဲ့လို့လဲ။ ဟိုဘဝက ဇီးကွက်နဲ့ ကျီးကန်းသေလို့ ဝင်စားခဲ့ကြသလားမှမသိတာ။ နိုင်ကလည်း သူ့ရှေ့မှာ ကြာကြာရပ်မနေချင်သူမို့ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

“ဇာနည်”

“ဘာလဲ”

“မင်းကလည်းကွာ ... ဒီမှာ မျက်နှာလေးတောင် ကြည့်လို့ မဝသေးဘူး”

“ဘာလဲ ... မင်းက ရိက္ခာယူချင်တာလား”

“နိမိတ်မရှိကွာ”

“သေလိုက်”

မတည့်တဲ့စကားတွေချည်းပဲ ထွက်လာတာမို့ ဆန်းဦးမျက်နှာ ခပ်မဲ့မဲ့ရယ်ပါ။

“ငါတော့ ရူးတောင်ရူးချင်လာပြီ”

“မင်းရူးလို့ကတော့ ဟိုက ပြန်ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သနားနဲ့ပေးဖော်ရအောင် သေသာသေလိုက်”

“မသေခင် ပိန်းမလိုချင်သေးတာကို မင်း တာဝန်ယူမလား”

စိတ်ဆိုးရခက်စွာနှင့် ဇာနည် ပြုံးလိုက်မိခြင်းနှင့်အတူ ဆန်းဦးကို လက်သီးနှင့် ဖွဖွလှိုးလှိုးလိုက်မိတော့၏။

ဒေါ်တွေပဲပေါ့။ ဒီကောင်မလေးကို အဲဒီလိုဦးစားပေးလို့ ဒေါ်ထက်
ထက် မခံနိုင်တာ။ ကိုယ့်မယားအတွက်ကျတော့ တစ်ထည်တစ်စုတ်
ပဲလာဖော်မရဘဲ ရှည်းစားဟောင်းရဲ့သမီးအတွက်ကျတော့ ဝယ်လာ
တာမှ အကောင်းစားတွေ။

“မင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အမြင်မတော်လို့ ဝယ်ပေးတယ်ဆိုရင်လည်း တော်ရုံတန်ရုံ
တော်ပြီပေါ့။ အခု ရှင်ဝယ်လာတာ တကယ့်အကောင်းစားတွေ”

“ဟ ... ဝယ်ပေးပြီဆိုမှတော့ စေတနာပါပါနဲ့ ကောင်းတာ
ဝယ်ပေးမှပေါ့ကွ။ နိုင်ထိပ်ထားက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေ”

“ဒီမှာ ကိုချမ်းသာ”

“ပြော”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပဲမေးမယ်”

“ဘာလဲ”

“နိုင်ထိပ်ထားက ရှင့်သမီးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်”

ဒေါ်ထက်ထက်၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မည်းမှောင်သွားပြီလား
တော့တတ်တော့။

“ဒါဆို ရှင်က”

အခန်း (၁၈)

ဦးချမ်းသာ လက်ထဲကအိတ်တွေကို စားပွဲပေါ်သို့ ချွတ်
သည်နှင့် ဒေါ်ထက်ထက်က အိတ်ထဲမှအဝတ်တွေကို ထုတ်ကြည့်
မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ကျွန်မအတွက်လည်း မပါ။ သားတွေအတွက်
မဟုတ်ပါလား ကိုချမ်းသာရဲ့”

“မင်းတို့က စင်တာတွေ၊ မားကတ်တွေသွားပြီး မင်းတို့
ကြိုက် ဝယ်ဝတ်နေကြတာပဲလေ”

“ဒါဆို ဒါတွေက ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

“နိုင်ထိပ်ထားအတွက်”

“ဘာ”

ချက်ချင်းပဲ ကိုယ်က တောင့်မတ်သွားလေ၏။ အဲဒီ

၁၄၈ အလင်းသစ်

"ကိုယ့်အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာရှိနေပြီဆိုမှတော့ ကိုယ့်ထိန်းခွင့်ပေါ့။ ဘာလဲ... မင်းက ငါ့ကို ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ယောက်ျားလို့ထင်ပြီး မေးလိုက်တာမဟုတ်လား"

"မေးစရာဖြစ်နေလို့ မေးရတာလေ"

"ထက်"

မျက်စောင်းထိုးပြီး လှည့်သွားတဲ့မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်ကြပြီးစားစရာလိုလိုလား။ ကိုယ် တစ်သက်လုံးပေါင်းလာတဲ့ယောက်ျားတွေရဲ့စိတ်ဓာတ် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သိသိနဲ့ မဟုတ်မဟုတ် အထောက်အကူပြုပေးရတာလောက် ရင်နာစရာကောင်းတာ မရှိတော့။ မှန်ကန်စကားကိုဆိုရရင် ဦးချမ်းသာ ဒေါ်ထက်ထက်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ပေ။

ဒါပေမဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဂရုစိုက်ပေးခဲ့သည်။ နွေးထွေးမှုမရှိလည်း ပေးခဲ့တာပါပဲ။ ဝတ္တရားတွေ၊ တာဝန်တွေကိုလည်း ချစ်မိမိပေးသည်လေ။ ဒါ့အပြင် ကိုယ်က ဘာတွေ ထပ်ပေးရဦးမှာလဲ။ အသက်ပေးတွေလည်း ကြီးပြီပစ္စု။ ဘာတွေ သဝန်တိုစရာလိုလိုလဲ။ သေဆုံးတာကို လိုက်ပြီး မနာလိုဖြစ်နေတာ လူကြီးဆန်တဲ့အလုပ်မှမဟုတ်တာလေ။

"မင်း ဦးနှောက်မရှိဘူးလားထက်၊ ထားနဲ့ငါသာ မှားမယားကြရင် မွေးလာတဲ့ကလေးက မင်းသားတွေထက် အကြီးကြီးမားမား"

ဖောက်ဆိုတဲ့အချိန်မှာလည်း မဖောက်ပြန်ခဲ့ဘူး။ တို့အချစ်က ဖြူစင်သန့်သန့်တဲ့ တယ်ကွ"

အသက်ကြီးမှ အချစ်အကြောင်းတွေ ပြောနေရတာ ပြောတာ မပြောချင်။

"ဪ... ရှင်ပြောပုံက ကျွန်မအချစ်ကတော့ မသန့်ရှင်းဘူး ဆိုတဲ့သဘောလား"

"တော်စမ်း ထက်၊ မင်းနဲ့ငါ ဒီအရွယ်ရောက်မှ လမ်းခွဲစကားပြောချင်ဘူး"

"ဘာ"

"ကိုယ့်မှာ သမီးမရှိဘူးဆိုပြီး မင်းက သမီးချင်းမစာနာတတ်ပေမယ့် နှမရှိတဲ့ငါက နှမချင်းရော သမီးချင်းရော စာနာတတ်လို့ အထိတ်အပတ်ကို ဒီအိမ်မှာထားတာ"

"တောက်"

တက်ခေါက်သံနှင့်အတူ ဒေါ်ထက်ထက်ထသွားတာ ခြေသံကြားပြင်းနှင့်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ... ကိုယ်က အချို့ပေးပေးမယ့်အထက်က အခါကြိုက်နေတော့ အခါတွေမကြိုက်ပါနဲ့တော့လို့ တားလို့မရဘူး မဟုတ်တာ။

"နိုင်ရေ နိုင်"

နိုင်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“နိုင်”

“ရှင်”

“သမီး... ဒီကို ခဏလာပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုတ်ကဲ့နောက်မှာ လူကပါ ပြေးထွက်လာသည်။ နိုင်ထံ
ထားက အဲဒီလို သွက်လက်ဖျတ်လတ်သူ။

“နိုင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဦးချမ်း”

“မလုပ်ရပါဘူး... ခဏထိုင်ဦး”

နိုင် ထိုင်လိုက်တော့ ဦးချမ်းသာ အဝတ်တွေကို နိုင်ရွေး
တွန်းပို့ပေးလိုက်ပြီး ...

“ဦးချမ်း သမီးအတွက် ဝယ်လာတာ”

“ဟင်”

“ကြိုက်ရဲ့လား... ထုတ်ကြည့်ပါဦး”

“ဘာလို့ဝယ်လာရတာလဲ ဦးချမ်းရယ်၊ နိုင်မှာ ကိုလေးထန်
ပေးထားတာတွေလည်း ရှိပါတယ်”

“သမီးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေ”

“နိုင် ရှိတာလေးနဲ့ လှအောင်ဝတ်တတ်ပါတယ် ဦးချမ်းရဲ့”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ သမီးရယ်၊ သမီးက ဦးချမ်း
ရဲ့သမီးပဲဥစ္စာ၊ သမီးနဲ့ပတ်သက်သမျှ ကိစ္စအဝဝအားလုံး ဦးချမ်းမှာ

အောင်ရှိတယ်လေ”

ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ မိဘ... တဲ့။ ဦးချမ်းလို
အဲဒီထက်ပါ နိုင်အပေါ် မေတ္တာထားနိုင်ရင် နိုင် အလုပ်လုပ်ရင်းပဲ
သိသွားပါစေ၊ ဒီလို ဝတ်ကောင်းစားလှတွေကိုလည်း မခုံမင်၊ နိုင်ဘဝ
လိုအပ်နေတာက မေတ္တာတရားလေ။

“သမီး”

“ရှင်”

“စာကြိုးစားနော်”

“အဲဒီအတွက် စိတ်ချပါ ဦးချမ်း။ ပညာရေးက သမီးဘဝရဲ့
အလွန်အရေးကြီးတာပဲ”

“အေး အေး... ဦးချမ်းတို့က ပံ့ပိုးကူညီပေးနိုင်ရုံပဲရှိတာ၊

ဦးစားရမှာက သမီးကိုယ်တိုင်ပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့... နိုင် နားလည်ပါတယ် ဦးချမ်း”

“ကဲ သွား သွား... လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့နော်”

နိုင် ထသွားလေတော့ ဦးချမ်းသာ ဆိုစာပေါ်မှာနီရင်း အဝေး
အင်းရုံနှင့် မျောနေမိတော့သည်။ ထက်... မင်း ဘာလို့ အတ္တတွေ
ဦးနေတာလဲ ထက်ရယ်။ တကယ်တော့ ရည်းစားဟောင်းဆိုတာ
အိမ်နဲ့ပေါင်းခဲ့ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရည်းစားဟောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း
အိတ်ဟောင်းမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့အရာကို ထက်က ဆေးရေးဆေးခြယ်

လုပ်နေတာ။

ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် ပူလောင်နေတာကို ဘယ်သူက ငြိမ်းသော်
ပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။ သူ့ဘာသာ ကိုယ့်မီးကိုယ်လောင် ကိုယ့်ထောင်ကိုယ်
လုပ်နေတာ။ အဲဒီအတွက် ဦးချမ်းသာလည်း မတတ်နိုင်။

“ဟင်”

ဖုန်းသံက မြည်လာသဖြင့် ဦးချမ်းသာ၏ အတွေးစေ့
ပြတ်သွား၏။ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီးနောက် ...

“ဟယ်လို”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ဦးချမ်းသာပါ”

“.....”

“ဗျာ”

“ထက် ထက် အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ... ဟုတ်လား”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အခုပဲ လာခဲ့ပါမယ်”

ဦးချမ်းသာ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားမတတ်ပါ။
ထက် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့တဲ့။ ဘုရားသိကြားမလို့ ထက် ဘာ
မဖြစ်ပါစေနဲ့။

အခန်း (၁၉)

ဒေါ်ထက်ထက်အတွက် အရေးပေါ်သွေးလိုတယ်ဆိုတာနှင့်
သွေးစစ်တော့ ဦးချမ်းသာနှင့် သွေးချင်းက မတူ။ သားတွေကလည်း
ဆောက်မလာကြသေးလို့ ဦးချမ်းသာနှင့်အတူပါလာတဲ့ နိုင် သွေးကို
စစ်ကြည့်တော့ သွေးချင်းတူနေ၏။

ဒါကြောင့် ဒေါ်ထက်ထက်အတွက် လိုအပ်တဲ့သွေးကို နိုင်ပဲ
ချလိုက်သည်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ခွင့်ရလိုက်တဲ့
အတွက် နိုင် ဝမ်းသာပါ၏။ ဒေါ်ထက်ထက် သတိရလာတော့ ...

“ထက်”

“မေမေ”

“ဟင်”

ခင်ပွန်းနှင့်သားတွေကိုပဲ မမြင်ဖူးတဲ့သူတွေလို ဒေါ်ထက်

ထက် ကြည့်နေမိ၏။ သူမအာရုံထဲမှာ မကြည်လင်။ အတန်ကြာမှ

...

“သာကြီး”

“မေမေ”

သာကြီးကိုသာ အရင်ခေါ်လေတော့ ဦးချမ်းသာ သားငယ်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ဇာမဏီကတော့ အဖြူမပျက် ...

“မေမေ မေမေ ဘာဖြစ်တာလဲဟင် သားကြီး”

“မေမေ မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မေမေ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာလေ”

တွေခနဲ စဉ်းစားပြီးမှ ...

“ဪ”

“မေမေ”

ဒီတစ်ခါ မေမေခေါ်လိုက်တာက ဇာမဏီဖြစ်၏။

“အင်း ... မကြည်တကြည်ပါပဲ”

“မျက်စိကရော မေမေ”

“ကြည်ပါတယ်”

“မေမေ အရမ်းကံကောင်းတယ်သိလား”

သွေးလှူရှင် အဆင်သင့်ရှိနေလို့ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဆက်ပြောဖြစ်။ လူနာဆိုတော့ များနေတဲ့မေးချင်တာတွေကို မျှီသိပ်ထားကြတာ။ ဆေးရုံကဆင်းလို့ အိမ်ကိုရောက်မှ ...

“ထက်”

“ဟင်”

“ထက် အချိန်မီသွေးရလိုက်လို့ မသေတာ ... သိလား”

“အင်း ... ဟုတ်မှာပေါ့”

“ထက်ကို သွေးလှူတဲ့သူ ဘယ်သူဆိုတာ ထက် မသိချင်ဘူးလား”

“ဘယ်သူလဲဟင်”

“သူ့သွေးကိုပေးပြီး ထက်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာ တို့သမီးကလေး နိုင်ထိပ်ထားပေါ့”

“ဘာ”

“မေမေ”

လူမမာလို့မထင်ရအောင် ဘာသံကခပ်မာမာ။ မျက်လုံးတွေ မာနရိပ်ကြောင့် တောက်လာပြီး ...

“နိုင်ထိပ်ထားရဲ့သွေး ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ထက်ရဲ့”

“မလိုချင်ဘူး”

“ဟင်”

“သူ့သွေးနဲ့ ကျွန်မဆက်ပြီး အသက်မရှင်ချင်ဘူး”

“မေမေ”

“ဖောက်ထုတ်ပေး၊ အခုပြန်ပြီး ဖောက်ထုတ်ပေးကြ၊ သူ့ သွေးနဲ့ငါ အသက်မဆက်ဘူး”

“ထက်”

“မေမေ”

“ဟင်”

နိုင် ရင်ဘတ်ကိုဖိထားလိုက်မိ၏။ ကိုယ်က လှူတာတောင် ကိုယ့်သွေးနဲ့အသက်ဆက်မရှင်ချင်ဘူးတဲ့။ အဲဒီလောက်တောင် သူ့က မာနကြီးနေပြီး ကိုယ်က မာနမရှိတဲ့လူလား။ စေတနာကိုစော်ကားခံ လိုက်ရတော့ နိုင်ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းမှုတွေ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာသည်။

“သတိထားပါမေမေရယ်၊ သွေးကို ပြန်ဖောက်ထုတ်ရင် မေမေ သေသွားမှာပေါ့”

“သေပါစေ”

“မေမေ”

စာနည် မေမေပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“သားတို့ဘဝမှာ မေမေမရှိလို့ မဖြစ်ဘူးလေ မေမေရဲ့”
သူတို့ကိုကြည့်နေရင်း နိုင် ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွား

သည်။ အားတင်းပြီး မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အရာအားလုံးက ချာချာလည်နေပြီး ...

“အား”

“ဟင် ... နိုင်”

မကျော့ အတင်းပြေးလာပြီး နိုင်ကိုထိန်းလိုက်ပေမယ့် နိုင် ကိုယ်လေးက မကျော့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော့ခွေ၍ကျသွားလေတော့သည်။

“နိုင် နိုင်”

“မတူတာကိုပြောပြတာပါ... တခြားတစ်နေရာမှာဆိုရင် နိုင်ဘဝ ဒီလောက်လုံခြုံမှုရှိနိုင်ပါ့မလား”

နိုင် သက်ပြင်းလေးချလိုက်မိ၏။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါ သည်လေ... နိုင် ဒီအိမ်ကိုသာ ရောက်မလာခဲ့ဘူးဆိုရင် ဘယ်ဘဝ ချောက်နေမည် မသိ။ ခုလို ကျောင်းလည်း ဆက်တက်နိုင်မှာမဟုတ် သုံးလေ။ ဝမ်းဈေးအတွက် ဘာတွေလုပ်နေရမလဲမှ မသိတာ။

အခု သူမဘဝကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခြင်းအတွက် ကျေးဇူး တင်ပါသည်။ အဲဒီကျေးဇူးအတွက် အခု ပြန်ဆပ်တာတောင် လက်မခံ ဘူးဆိုတော့ နိုင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ အဲဒီလောက်တောင် နိုင်အပေါ် အမုန်းတရားတွေ ကြီးမားနေရင် ရှေ့ဆက် ပိုဆိုးတော့မှာလား။

“ကိုလေး”

“ဟင်”

“အန်တီက နိုင်ကို ဘာလို့ အဲဒီလောက်မုန်းနေတာလဲဟင်”

“နိုင်ရယ်”

ဇာမဏီ နိုင်ဆံပင်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးလိုက်ပြီး...

“စေတနာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်ပါတယ် နိုင်ရယ်။ မေမေ ဘယ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့တော့ နိုင်စေတနာတွေကို နားလည်လာမှာပါ”

“တကယ်လားဟင်”

“ကိုယ်က ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတာပဲ ပြန်ရမှာပေါ့။

အခန်း (၂၀)

“ဘာမှ အားငယ်မနေပါနဲ့နိုင်ရယ်... မေမေလည်း တစ်နေ့ နိုင်စေတနာ မေတ္တာတွေကို နားလည်သွားမှာပါ။ ပြီးတော့ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ဖေဖေခွဲငါ နင့်ဘက်က ရပ်တည်သွားမှာပါ”

“နိုင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ ဒီကိုလာခဲ့မိတာ မှားပြီထင်တယ်”

“မမှားဘူး နိုင်”

“ရှင်”

“နိုင် ဒီကိုလာခဲ့တာမှန်တယ်။ မလာခဲ့ရင် နိုင်ဘဝ နိုင်အနာ ဝတ်အတွက် အရာရာ မှန်ဝါးဝါးပဲနိုင်”

“နိုင်ဘဝက အဲဒီလောက်တောင် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေ တာလားဟင်”

မကောင်းမြင်တုန်း ခဏတော့ သည်းခံလိုက်ပါ နိုင်၊ သည်းခံခြင်းအောင်နိုင်ခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ”

“နိုင်ကတော့ ဆုတောင်းနေရမှာပဲပေါ့”

ပြောပြီး နိုင် စောင်ကို ခြေသလုံးအထိ ဆွဲ၍လိုက်ကာ ဇာမဏီက ခါးထိအောင် ဆွဲ၍ပေးလိုက်၏။

‘ရှုပ် ရှုပ် ရှုပ်’

အခန်းထဲကိုဝင်လာတဲ့ ခြေသံကြောင့် အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ ပါးစပ်ပိတ်ပြီးထိုင်နေနေ ဒေါ်နုလည်း ခုမှ ...

“ဇာနည်ပါလား”

မှန်ပါသည်။ နိုင်အခန်းထဲကို ဝင်လာတာ ဇာနည်။ အထွက် ဘာကြောင့်ရောက်လာခဲ့သလဲ။ ငါ့အမေကို မင်း သွေးလွှာမလားလို့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းဖို့လာတာတော့ မဟုတ်ဘူးထင်မိတဲ့ ဇာမဏီ ဘေးမှာရပ်လိုက်တော့ ...

“ကိုကို”

“ကိုကြီး”

ခေါင်းညိတ်ပြီး ဘာမှတော့ မပြောပေ။ မေမေ့ကို သွေးလွှာခွဲတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မေမေ ဘယ်လိုပဲဆက်ဆံ ဆက်ဆံ စိတ်ထဲမှာမထားပါနဲ့။ မင်းရော နေသာရဲ့လား။ ဘာတွေလိုအပ်သလဲ။

ပေးပေးရမလဲ။ မေမေပြောခဲ့တာတွေအတွက် စိတ်မကောင်းပါ။ မေမေ့ကိုယ်စား တောင်းပန်ပါတယ်။ ပြောချင်တာတွေက ပြောပါ။

ဒါပေမဲ့ နိုင်ထိပ်ထားနဲ့ပတ်သက်လာရင် သူ့စိတ်တွေက အတိုင်းပဲ ဖြစ်ချင်သည်။ မေမေကမွေးတဲ့သား မေမေ စိတ်ချမ်းသာစွာတစ်ခုကလွဲရင် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ချင်။ တစ်ဖက်ကလည်း သားရပ်ကလေးမဟုတ်လေတော့ ...

“ကျွန်တော် ကြားထဲကနေ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကို ... ဒီရက်ပိုင်းမှာ နားခွင့်ပေးလိုက်ပါ”

“ဘာ”

ပြောလိုက်ပုံက ကိုယ်ကပဲ ခိုင်းစရာရှိလို့ လာတဲ့အတိုင်းပါပဲ သွေးလွှာထားတဲ့လူတစ်ယောက်အပေါ် သူ ဒီလောက်တောင် ခက်ခဲစွာ ကိုယ်က ဘာကောင်ဖြစ်သွားမှာလဲ။ ပြီးတော့ နိုင် သွေးလွှာထားတာက မေမေ့ကိုလေ။ ညီညီ ဘာကြောင့် သူ့အပေါ် ကြီးလို မြင်နေရတာလဲ။

“ကိုကို ခိုင်းစရာရှိရင် ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါမယ်”

“ညီညီ”

“ပြောပါကိုကို”

“ခိုင်းစရာမရှိရင် ငါ နိုင်ထိပ်ထားနဲ့တွေ့ခွင့်မရှိဘူးလား”

“ဗျာ”

“သူ ခုလိုဖြစ်တာ တို့တာဝန်မကင်းဘူး။ အဲဒါကြောင့် လာကြည့်တာ”

“နိုင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကိုကြီး။ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေပြီ ကောင်းသွားမှာပါ”

“နိုင်”

ခေါ်လိုက်တာ ဇာမဏီဖြစ်၏။ နိုင် ခေါင်းကိုငုံ့ချလိုက်တာ သည်။ အိပ်ရာထဲလဲတဲ့အထိတောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ ယူဆ နိုင်ထိပ်ထားဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကျောက်ကိုတွင်းပြီး ထုဆစ်တာ တဲ့ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကလေးလား။

“ဘာလဲ... နင်က အလုပ်ရှိမှ နေပျော်စားပျော်ရှိတာလား”

“နိုင် တာဝန်တွေကို မပျက်ကွက်စေချင်ဘူး”

“အခု နင်က လူမမာလေ”

“လူက မမာသေးပေမယ့် စိတ်ဓာတ်မာတဲ့အတွက် မအေး သေးပါဘူး”

“ဪ... နင်က သေလောက်အောင်ဖြစ်မှ အနားယူမ ဝေ့... ဟုတ်လား”

“နိုင်က”

“တော်တော့ နိုင်... နင် ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် နိုင်ရယ်... ဆရာဝန်က နိုင်ကို တစ်ပတ် အနားယူပါလို့ ပြောထားတယ်လေ”

ဒေါ်နုလည်း အကြားမတော်လို့ ဝင်ပြောလိုက်တာပါ။ သူ ဘက်သိတတ်ပေးနေတာတောင် တစ်ဖက်က သွေးလျှံခဲ့တာကို အသိအမှတ်ပြုတာ မဟုတ်။ နိုင်သွေးနဲ့ အသက်ဆက်မရှင်ချင်လို့ သွေးကို ပြန်ပြီးဖောက်ထုတ်မယ်တောင် ပြောနေတာ။

“နိုင်ထိပ်ထား”

“ရှင်”

“မေမေ့အတွက် မင်းသွေးကို ပေးထားတာဆိုတော့ တို့ ခြံနံလုပ်ပေးရမလဲ”

စေတနာသက်သက်နဲ့ လျှံခဲ့တာကို အပေးအယူတွေလုပ်ချင် တာလား။ နိုင်ခေါင်းခါလိုက်ပြီး...

“ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး”

“အဲဒါ မင်းရဲ့စကားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဇာနည် နိုင်ထိပ်ထားကို အတန်ကြာအောင် ရပ်ကြည့်နေ သည်။ အပြောမတတ်တော့ ဆဲတ္တာနဲ့တူ ဆိုသလို သူမေးပုံက စေတ နာရာမှ မမြောက်ဘဲ။ တာဝန်အရမေးတာဆိုတော့ စေတနာ မဲတဲ့တာဝန်တွေကို နိုင် လက်မခံနိုင်။

“ကောင်းပြီ... ဒါဆို ငါလည်း တာဝန်ပေးသွားတာပေါ့”

“ကိုကို”

“.....”

“ကိုကိုက တာဝန်အရပဲလား”

“မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လို့လဲ”

“စေတနာပါဖို့တော့လိုတာပေါ့ ကိုကို”

“မင်းရှိနေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရပါတယ်ကိုလေးရယ်၊ နိုင်အတွက် လိုအပ်သမျှ ကိုလေး
လုပ်ပေးနေတာပဲဥစ္စာ၊ နိုင် အဲဒီထက်ပိုပြီး လောဘမကြီးပါဘူး၊ နိုင်
အန်တီအတွက် သွေးလျှံခဲ့တာ ဘာမျှော်လင့်ချက်နဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူးရှင်
ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ နိုင်ကိုကြည့်နေကြပြီး ဘယ်သူ့ရင်မှာ ဘာ
တွေရှိမလဲ... ကာယကံရှင်တွေသာ သိကြလိမ့်မည်။

အခန်း (၂၁)

နိုင်က ရေသာခိုတတ်သူမဟုတ်လေတော့ နေကောင်းတာ
နဲ့ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ့်အလုပ်ကို ယျှက်ကွက်စေရ၊ ခြံထဲမှာ သန့်ရှင်း
ရေးလုပ်နေတာကိုမြင်တော့ ဇာမဏီ ဆင်းလာကာ ...

“နိုင်”

“ရှင်”

“နေကောင်းခါစပဲရှိသေးတယ်၊ ဘာလို့ အဲဒါတွေ လုပ်နေ
တာလဲ”

“နိုင် ကောင်းနေပါပြီကိုလေးရဲ့”

“ကဲ ပေး... ငါလုပ်မယ်”

“မဟုတ်တာ”

“ပေးပါ”

ဇာမဏီက နိုင်လက်ထဲက တံမြက်စည်းကိုယူပြီး အမှိုက်ထဲ
ကို လိုက်သိမ်းလေသည်။ သူ နိုင် ဘာပဲလုပ်လုပ် ပင်ပန်းမှာကို
ရိမ်၏။ ပြီးတော့ နိုင်အနားမှာရှိရင် သူပျော်သည်။ နိုင်မျက်နှာ
မြင်နေရရင် အေးချမ်းတာတွေ။

ဒါတွေအားလုံး အစ်ကိုတစ်ယောက်က ညီမတစ်ယောက်
တွယ်တာတဲ့သံယောဇဉ်ချစ်ခြင်းလား။ အရင်ကတော့ ကိုကိုနဲ့ သိန်း
နီးစပ်စေချင်ပြီး အခုကျတော့ နေပါစေလို့ဖြစ်မိတာလည်း ကိုကို
မချေမင်ဆက်ဆံမှုတွေကြောင့်လား။

“ကိုလေး”
“ဟင်”

နိုင် ခေါ်လိုက်တာသည် မြို့ထဲကို ကားတစ်စီးဝင်လာတဲ့
ဒီကားကို နိုင် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပေါ့။

“ဘာလဲ နိုင်ရဲ့”
“ဟိုလူကြီး လာပြန်ပြီ”

ဇာမဏီ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုဆန်းဦးရဲ့ကား။ ချွေး
ကြီး ဘာကိုလိုလို့ ဝဲနေတယ်ဆိုတာ ဝဲပေါင်းများတော့ သိလာ
ဒါကြောင့် ဇာမဏီ နိုင်လက်ကိုဆွဲပြီး ...

“လာ ... အိပ်ပါပြန်တက်”
“အလုပ်မပြီးသေးဘူးလေ”

“ထားခဲ့”

ခုမှ ဇာမဏီတစ်ယောက် တာနောယကွဘီလူးလို နိုင်ကို
ချွတ်ထဲထည့်ပြီး အာခံတွင်းထဲမှာ ငုံထားတော့မလား မပြော
တတ်။

“နိုင် ခဏနေပါဦး”

ဟိုလူကလည်း လျင်ပျံ။ ကားပေါ်ကဆင်းတာနှင့် အနား
ဆက်လာသဖြင့် ဇွတ်တိုးသွားရင် လူမှုရေးခေါင်းပါးရာကျဦးမည်။

“နိုင်”
“ရှင်”
“ရော”

“ဘာတွေလဲ”

“နိုင်နဲ့လိုက်မယ်ထင်လို့ ဝယ်လာတဲ့အဝတ်တွေပါ”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ မယူပါရစေနဲ့”

“စေတနာနဲ့ဝယ်လာတာကို ယူပါ နိုင်ရဲ့”

“ကျွန်မ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတွေဝယ်ပေးတဲ့လက်ဆောင်
မယူတတ်လို့ပါ”

“နိုင်က ကိုယ့်ကို သူစိမ်းလို့ သဘောမထားနဲ့လေ ... ဖြစ်

တယ်မဟုတ်လား”

“မဖြစ်ဘူး”

“ဟင်”

ဝင်ပြောလိုက်တာ ဖာမဏီဖြစ်၏။ အမျိုးမှမဟုတ်တာ ပေါ့။ ဒီအချိုးတွေက ခေါက်ရိုးကျိုးနေပြီမို့ ဘာသဘောဆောင်မယိရအောင် ဒီကလူတွေက ငတုံးမှ မဟုတ်တာ။

“ဒီမှာ ကိုဆန်းဦး”

“ဟင်”

“နောက်ကို ခင်ဗျား နိုင်အတွက် ပိုးကြေးပန်းကြေးဝယ်မလာပါနဲ့”

ဆန်းဦး မျက်နှာပျက်သွားပေမယ့် ပြောစရာရှိတာကို စာမကတော့ ...

“နိင့်ကို ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်ချက်မရှိ ဝယ်ပေးနိုင်တာ”

“ဝယ်ပေးနိုင်တာကိုသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် မလိုဘူး”

“ဟာ ဟေ့”

နောက်က ဘယ်လောက်ပဲခေါ်ခေါ် ဖာမဏီ နိုင်လက်ကိုင်ဆွဲ၍ ခေါ်လာခဲ့တော့သည်။

“ညီညီ”

“ဟင်”

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“နောက်မှပဲ မေးတော့”

ဇာနည် မပြေးရုံတမယ်ခြေလှမ်းနှင့် ပါသွားတဲ့ နိင့်ကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဖာမဏီတစ်ယောက် ပစ္စည်းဥစ္စာမခြောက်ဘဲ လူဥစ္စာခြောက်နေတာကို ကြည့်။ နိင့်ကို ဆွဲခေါ်သွားလိုက်တာ ခြေချင်းခလုတ်တိုက်လှမတတ်ပါပဲ။

“ဇာနည်”

“ဟင်”

“ဟိုက ကျောပြင်ကို မျက်လုံးကျွတ်မှန်ဦးမယ်”

“ဆန်းဦး”

ဆန်းဦးက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

“စိတ်ဝင်စားရင် စောစောစီးစီးပြောနော်၊ မင်းကို ဦးစားပေးဝနစ်နဲ့ ငါ နောက်ဆုတ်ပေးရမှာပေါ့”

“တော်စမ်းပါကွာ”

“တော်စမ်းပါကွာဆိုတာ နောက်မလာနဲ့လို့ ပြောတာလား”

“ပြောလည်း မင်းက ရမယ့်ကောင်မှ မဟုတ်တာ”

“မလာစေချင်တဲ့အကြောင်းပြချက် ပေးလေ”

“ပေးစရာမလိုဘူး ... မင်း လာနေမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ငါ့ကို ဒီအတိုင်းထားတော့မှာလား”

“ဒီအတိုင်းမထားလို့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“နိုးတဲ့မှ... စကားကို ကတ်ပြောနေတယ်”

“ကပ်မပြောဘူး အဝေးကြီး”

“တော်ပြီ တော်ပြီ... မင်းနဲ့ငါ ဆက်မပြောတော့ဘူး။”

ရှင် မထိုင်ခိုင်းလည်း ကိုယ့်ဘာသာပဲ ထိုင်တော့မယ်”

ပြောပြီး ဆန်းဦးက ဇာနည်ကို ပန်းချင်းတိုက်၍ ဝင်သွားသေးသည်။ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ပြောမနာ ဆိုမနာ။ နာတတ်ရင် ဒီလောက်အထိ ပေါင်းနေဖို့မှ မလိုဘဲလေ။

“မင်းလက်ထဲက ဘာတွေလဲ”

“အကျီတွေ”

“ငါ့ကို လာကန်တော့တာလား”

“ဝတ်ရဲရင် ဝတ်လေ”

ယောက်ျားအကျီတွေလားလို့ စလိုက်တာ။ ဝတ်ရဲရင်ပင် ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ဇာနည်ယူကြည့်လိုက်တော့ မိန်းမအကျီတွေ၊ ဒီလောက်ဆို ဇာနည် ဆက်စပ်ပြီး သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ဆန်းဦး ဝယ်လာတာ နိုင်ထိပ်ထားအတွက်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါကိုပေးလို့သာ ညီညီ နိုင်ထိပ်ထားကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ညီညီ... ဒီကောင် နိုင်ထိပ်ထားကို ကြိုက်များနေသလား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ရာစဝင်ထဲကလို လေးတော်တင်ပွဲ ကျင်းပရလိမ့်မည် ထင်သည်။ နိုင်ထိပ်ထားကို မုန်းပါတယ်ဆိုတဲ့ သူ့စိတ်ဟာလည်း

သူမကိုယ်လေးကို ပွေ့ပိုက်မိတဲ့နေ့ကတည်းက ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိ။ ဒီကြားထဲ မေမေ့ကို သွေးလျှူခဲ့တော့ ဖြူစင်တဲ့စိတ်ဓာတ်နှင့် ကူညီချင်သော စိတ်ထားလေးရယ်ကို သိမြင်ပြီး သူမနဲ့ပတ်သက်ကာ ထားခဲ့တဲ့ ဘုန်းအမှန်းတွေ ဘယ်ကိုရောက်ကုန်မှန်းမသိ။

“ဇာနည်”

“ဟင်”

“ဒါတွေကို မင်း ပေးပေးပါလား”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“နိုင်ထိပ်ထားကိုလေ”

“မင်းဘာသာမင်း ပေးပါလား”

“ငါပေးတာ မယူလို့ပေါ့ကွ”

“မယူရင် အကုန်တောင်သက်သာသေးတယ်”

“ဟာ မင်းကလည်း... ငါက ယူစေချင်လို့ ဝယ်လာတာ လေကွာ”

“သူ မယူတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို ပေးပေးပါလို့ပြောတာ”

“မပေးပေးနိုင်ဘူးကွာ”

“အားကိုးလို့မရပါလား”

ဆန်းဦး ခေါင်းခါမိလေ၏။ သူငယ်ချင်းကို အားကိုးတော့

လည်း မရ ကောင်မလေးက အကပ်မခံ။ ဟိုငနာလေးက
ပိုဆိုးသေးတယ်။ ကိုယ့်ကို ဖြစ်နိုင်ရင် မောင်းထုတ်ချင်တဲ့ပုံစံမျိုး
ဒီညီအစ်ကိုတွေ မှမမှန်ဖြစ်နေတာတော့ သေချာပါပြီ။ ဇာနည်
နိုင်ထိပ်ထားကို မုန်းနေတာမို့ သူ့ကိုကူညီပြီး မပေးပေးချင်ဘူးဆို
ထားတော့ ဇာမဏီက ဘာဖြစ်တာလဲ။

သူညီမအရင်း မဟုတ်ဘဲ ဒီလောက်တိုနေတာ ရိုးရိုး
သားတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ သူ့စိမ်းနဲ့သူ့စိမ်း ဒီလောက်အဖြစ်သည်
တာ။

“ဇာနည်”

“ဘာလဲကွာ”

“မင်းတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ငါ မသင်္ကာဘူး ...
လား”

“မင်းက ဘာကိုမသင်္ကာတာလဲ”

“နိုင်ထိပ်ထားအပေါ် ရိုးမှရိုးသားကြရဲ့လားလို့”

ဇာနည် ချက်ချင်းမျက်နှာပြန်လွှဲသွား၏။ ဆိတ်ဆိတ်နေ
ဝန်ခံလိုက်တာလားဆိုတာ။

“မင်း ဝန်ခံတာလား ဇာနည်”

“ငါက ဘာကို ဝန်ခံရောလို့လို့လဲ”

“ဒါဆို စိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့”

ဒါလည်း မဖြေ။ သူ ဘာကိုမှဝန်မခံချင်တာကြောင့် နှုတ်
ပြီးနေလိုက်တာပါ။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ တစ်သက်လုံးအတွက်
တတ်ဘဲ အချစ်ဆိုတဲ့စကားကို မသုံးပါနှင့်တဲ့။ အပျော်တွဲဖို့က ရည်း
တစ်ဘဝလုံးလက်တွဲသွားဖို့က ချစ်သူ။ သူ နိုင်ထိပ်ထားအပေါ်
တာ စိတ်တိမ်းညွတ်မိတာလား။ တစ်ဘဝလုံးအတွက် လက်တွဲဖို့
တာက ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ။

“ငါကတော့ နိုင်ထိပ်ထားကို တကယ်ကြေနေတာ”

“.....”

“သူသာ ခေါင်းညိတ်ရင် ငါ ငိုမိဘတွေကို ဖွင့်ပြောပြီး”

“ဆန်းဦး”

“ဟင်”

“ငါက နိုင်ထိပ်ထားမဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟေ”

“ပြောချင်ရင် သူ့ရှေ့မှာသွားပြော”

“အေး”

ဆန်းဦး တကယ်ထရပ်လိုက်လေသဖြင့် ...

“ဟော့ကောင်”

“ဘာလဲ”

“အဲဒီမှာ တကယ်သွားပြော၊ ဇာမဏီနဲ့တွေ့ပြီး မင်းသွား

ကျွတ်မလာရင် ငါ့ကို ကြိုက်သလိုလုပ်”

“အင်”

ခေါင်းကိုသာကုတ်ပြီး ဆန်းဦး ပြန်ထိုင်ရလေတော့၏။ စာမဏီက စာနည်းမှမဟုတ်ဘဲလေ။ ကိုယ့်အပေါ် ညှာတာထောက်ထားနေမှာမှ မဟုတ်တာ။

တစ်ဖက်မှာလည်း စာမဏီက နိုင်ကိုဆူနေသဖြင့် ...

“ကိုလေး နိုင်ကိုချည်းပဲ ဆူမနေပါနဲ့။ သူ့ကို လာပါ လာပါနဲ့ နိုင်က ဖိတ်ခေါ်ထားလို့လား”

“ဘာ”

“သူ့ခြေထောက်နဲ့သူ့လာတာ နိုင်က ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“နင် ငါ့ကို ခံပြောနေတာလား နိုင်ထိပ်ထား”

“ခံပြောလို့လား။ ရှင်းပြနေတာကို”

“နင်နော် နင် ... ကျပ်ကျပ်သတိထား”

နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးလိုက်တော့ နိုင်ခေါင်းလေး ယိုင်သွားလေသည်။ နိုင်က ကိုလေးပြောသမျှ ကြည်ဖြူစွာ နာခံနေသလို ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ မေတ္တာကို အလျားအနံ တိုင်းကြည့်လို့ရရင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အသွားအပြန်က အတူတူပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ပါနဲ့။

စတွေ့ကတည်းက သူသည် ကိုယ့်အပေါ် ဖေးမမှုတွေနှင့် ညှာတာခဲ့သူ။ ဒီတော့ ကိုယ်ကပြန်ပြီး ရိုသေလေးစားရမှာပေါ့။

“နိုင်”

“ဟင်”

“နောက်ကို အဲဒီဆန်းဦးဆိုတဲ့လူလာရင် နင် လက်ခံစကား ပြောစရာမလိုဘူး ကြားလား”

“ဟုတ်”

“သူ ဘာပဲပေးပေး မယူနဲ့”

“ဘယ်တုန်းကယူလို့လဲ”

“အေး ... ဘယ်တုန်းကမှ မယူသလို နောက်လည်း ဘယ်ဘာမှမယူဖို့ ပြောနေတာ ... နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး မကျော့ကတော့ ရယ်နေသည်။ စာမဏီ ထွက်သွားလေတော့မှ မကျော့ နိုင်အနားသို့ ကပ်ထိုင်လိုက်၏။ သင်တာတွေ မြင်တာတွေ ရင်ထဲရှိသမျှ ပြောချင်တာတွေက အများကြီးလေ။ ဒီလောက် နိုင်အပေါ် ဂရုစိုက်ပြီး အဖြစ်သည်းနေတာ သူမ ထင်သလိုများ ဖြစ်နေပြီလားပေါ့။

ဖြစ်ရင်လည်း အရမ်းဝမ်းသာမှာ။ မကျော့တစ်ယောက်တည်း ဟုတ်၊ ဒေါ်နုပါ ပါတယ်လေ။

“နိုင်”

“ရှင်”

“စာမထီက တစ်မျိုးပဲနော်”

“ဘာတစ်မျိုးလဲ မကျော့ရဲ့”

“အဟဲ ... စာမထီ နင့်အပေါ် သဝန်တိုနေသလားလို့”

“ဟာ ... မကျော့ကလည်း မဟုတ်တာ”

“ငါကတော့ ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ထင်တယ်”

နိုင်ပျက်နာလေးမှာ ရှက်သွေးဖြာသွားလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်မခုန်မိအောင် စိတ်က သတိပေးနေရ၏။ စိတ်ကူးမယဉ်ရဲပါဘူးလေ။ သူ့နဲ့ကိုယ်က ပဝါပါးလေးနဲ့ အလွှာခြားနေသည်ပဲ။ တစ်အိမ်တည်းမှာနေပြီး ဘဝချင်းမတူ၊ အဆင့်အတန်းကွဲပြားနေတာ ပဝါပါးလေးပဲပေါ့။

အခန်း (၂၂)

ကော်ဖီပိုင်းမှာလူစုံတုန်း ဒေါ်ထက်ထက် ပြောစရာရှိတာကို ပြောရမည်။ နိုင်ထိပ်ထားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားကြီးက ခပ်ကင်းကင်းနေတဲ့ စိတ်ချနိုင်ပြီး သားငယ်ကို စိတ်မချ။ ဒီကောင်လေးက နိုင်ထိပ်ထားနဲ့ ဘုရင်းတန်းဆက်ဆံလွန်းသည်လေ။ မတော်လို့ ထိတာ ငြိတာတွေ နဲ့လာရင် ရင်ကျိုးရမှာက ကိုယ်တွေပဲမို့ ...

သူမ မလွန်ခင် စိစဉ်စရာရှိတာတွေကို စိစဉ်ချင်၏။ အငယ်ကို အရင်အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ မသင့်သေးမှန်းသိပေမယ့် အရင်ဦးစားသား စဉ်းစားရမယ့်အခြေအနေ ဖြစ်နေတာကိုး။ သားကြီးလည်း အရွယ်လွန်သေးတာမှ မဟုတ်တာ။

တကယ်လို့ သူမ သဘောတူထားတဲ့ မိန်းကလေးကို သားကြီးက သဘောကျတယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။

“မေမေ”

“ဟင်”

“သားတို့ကို မေမေ ပြောစရာရှိတယ်ဆို”
ဒေါ်ထက်ထက် ဒေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ ပြောလေ”

ဇာမဏိကချည်းပဲ ပြောနေပြီး ဇာနည်က ဘာမှ ဝင်မဝင်

သေးပေ။

“မေမေပြောမယ့်စကားကို သားတို့ သေသေချာချာ

ထောင်ပါ”

“ဟုတ်”

“မေမေပြောမှာက သားတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စပဲ”

“ဟင်”

“ဗျာ”

ငြိမ်နေတဲ့ဇာနည်ပါ ခါးဆန့်မိသွား၏။ ဦးချမ်းသာက
ကော်ဖီသောက်နေရင်းမှ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ သားတို့
အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထက် သူ့ကို ဘာမှတိုင်ပင်နှိုး
ခြင်း မရှိခဲ့တာက အသေအချာပါပဲ။ ဒါ သူ့ကို ဖအေတစ်ယောက်
ရယ်လို့ ဘာမှမပြောဘဲထားတာ လူရာမသွင်းတာလား။

သားသမီးဆိုတာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိကြတာလေ။
သားသမီးတွေရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် နှစ်ယောက်စလုံးမှာ စီမံပိုင်ခွင့်
ရှိသည်။ ဒေါသဖြစ်ချင်သွားပေမယ့် ဘာဆက်ပြောမလဲ နားထောင်နေ
ထက်မိ၏။

“မေမေ မေမေရဲ့မိတ်ဆွေ မတင်တင်ဇော်နဲ့ သားရေးသမီး
ရေးကိစ္စ ဆွေးနွေးထားတာ ရှိတယ်။ မတင်တင်ဇော်ရဲ့သမီး ပန်းရိပ်
ဇော်က ဘာမှပြောစရာမရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ”

“မေမေက ဘယ်သူနဲ့ရည်ရွယ်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာ

မေမေ”

ဒီတစ်ခါ မေးလိုက်တာက ဇာနည်ဖြစ်၏။

“သားနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့”
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆိုသွားကြသည်။

“အဓိကကတော့ သားငယ်ပဲ”

“ဗျာ”

“မေမေ သားငယ်ကို ပန်းရိပ်ဇော်နဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်တယ်”

“မေမေ”

“သားငယ်အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ရှိပါတယ်”

“ဘာလဲ မေမေ”

အခွင့်အရေးတစ်ခုရှိတယ်ဆိုလို့ အားတက်သရော မေးလိုက်

တာပါ။

“ပန်းခိုင်ဇော်ကို သားကြီးက သဘောကျတယ်ဆိုရင်
သားငယ်စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“မေမေ သူ့ကို ကိုကိုနဲ့တွေ့ပေးလိုက်လေ”

“ဟာ ... ဘာလို့တွေ့ရမှာလဲ၊ မင်း သွားတွေ့ပါလား”

“ကိုကိုက ချစ်သူမှမရှိတာ”

“မင်းကရော”

“ရှိတယ်”

“ဘာ”

“ငါ့မှာလည်း ရှိတယ်”

“ဟင်”

ဒေါ်ထက်ထက် နှုတ်မှ ဘာတွေ ဟင်တွေ စုံအောင်
သွား၏။ သားနှစ်ယောက်စလုံးမှာ ချစ်သူရည်းစားမရှိဘူးလို့
လက်ချနေခဲ့သမျှ အခု နှစ်ယောက်စလုံးက ရှိသည်တဲ့။

“နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်သူရှိတယ် ... ဟုတ်လား”

“.....”

“ဟုတ်”

“ကဲ ဒါဆို ပြောစမ်း ... ဘယ်က ဘယ်သူ့သမီးတွေ
မေးတော့ တစ်ယောက်မှမဖြေ။

“ဟဲ့ ... ငါမေးနေတယ်လေ”

ဒါလည်း မဖြေတာကြောင့် ...

“ဟဲ့”

“ဒီမှာ ထက်”

“ဟင်”

ဦးချမ်းသာ သူဝင်မှပဲ ဖြစ်တော့မည်။ သားတွေက ကိုယ်ပိုင်
ဦးတိုင်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ အရွယ်တွေမို့ အိမ်ထောင်ရေးကို သူတို့ဘာသာ
ကြိုက်ရွေးချင်ပုံရသည်။

“ဒီကိစ္စ မင်း ငါ့ကို တိုင်ပင်သင့်တယ်”

“ရှင် အခု သိချပြီမဟုတ်လား”

“အခုသိရတာက မင်းတိုင်ပင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မလိုအပ်ဘူးထင်လို့”

“ဘာကွ”

နည်းလမ်းမကျတာတွေ ပြောရရင် ရန်ဖြစ်ဦးမည်။ မပြောဘဲ
မင်းလည်း ကိုယ်က ဘယ်နေရာရောက်နေပြီလဲ။ ရန်မဖြစ်ချင်လို့
စတော့ဟုပဲ ပြောချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်လိုက်တော့၏။

“ကဲ ... ဟဲ့ နှစ်ယောက်”

“ဗျာ”

“.....”

“ငါမေးနေတာကို ဖြေကြလေ”

“မေးမနေနဲ့တော့ မေမေ၊ မဲစနစ်နဲ့ပဲ စီစဉ်လိုက်တော့”

“ဘယ်လို”

တွေခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ ...

“မရဘူး ... မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပန်းရိပ်ဇော်နဲ့ တွေ့

မယ်၊ အဝိက၊ကတော့ သားငယ်ပဲ”

“ဟာ မေမေကလည်း ... အဲဒီတစ်ယောက်က ဘယ်သူ့

သဘောကျမယ်မှန်းမှ မသိတာ၊ ကိုကိုကိုသဘောကျရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ”

“အဲဒီတော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“သူနဲ့ ဘယ်တော့တွေ့ရမှာလဲ”

“မင်းတို့ဘက်က ခေါင်းညိတ်မယ်ဆိုရင် မေမေ ဖုန်းဆက်
လိုက်မယ်”

“သားတို့က သွားတွေ့ရမှာလား”

ဒီတစ်ခါ မေးလိုက်တာက ဖာနည်ပါ။

“အကြောင်းတစ်ခုခုပြပြီး မေမေခေါ်မှာပါ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်ကြ၏။ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်
က ကိုန်းသေရမည်ဆိုလျှင် အဲဒီကိုန်းသေသူက ကိုယ်မဖြစ်ချင်ကြ

အတူတူ။

“မေမေ”

“ဟင်”

“မေမေပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သား သွားစရာရှိသေးလို့ပါ”

“အေး ... ဒါပဲ”

ဖာမဏီ လွတ်လပ်ခွင့်ရသွားသလို ခပ်သွက်သွက်ပဲ သူ့လို
တော့၏။ မေမေပေးစားတာ လိုင်စောင့်ပြီး ဂဏာတိယူရအောင်
မိတ်က ငပေါကြီးမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်မှာ နှလုံးသားရှိနေတာပဲ။
သားသားရှိရင် အချစ်ရှိလာမှာပဲလေ။ ကိုယ်ချစ်တာကိုပဲ ကိုယ်ယူမှာ

အင်း ... အချစ်ဆိုလို့ နိုင် ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။
ဒီကောင်မလေးအပေါ်မှာ ကိုယ်ထားမိတဲ့မေတ္တာတရားသည်
မိတ်လိုအမျိုးအစားပါလိမ့်။

“ဟုတ်တယ်”

“အပျိုလတ်မှာ ယောက်ျားမရရင် အပျိုကြီးဖြစ်မှာ ကျိန်းသေ

ချ”

“ဖြစ်တော့ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါမှ ရည်းစားမထားချင်တာ၊ ထား
များထားချင်ရင် ယပ်ခတ်ပစ်လို့တောင် မကုန်ဘူး”

“ယင်တွေလား”

“ဒါပေါ့... အတောင်ပံပါရင် မင်းဆီကိုဆိုပြီး၊ အဲ... ဘာ
ဘွေပြောနေတာလဲ ဇာမဏီရယ်”

မကျော့ကိုကြည့်ပြီး ဇာမဏီနဲ့နိုင်က ရယ်လေသည်။ ဇာမဏီ
က အားတာနှင့် ဖီးဖီးချောင်ထဲဝင်ပြီး မကျော့တို့နှင့် စကားပြောနေတတ်
သူ။ ညီအစ်ကိုချင်းကျတော့ တိုင်ပင်ရင်းနှီးစွာမနေဘဲ မကျော့တို့နှင့်
ကျမှ ဖော်ရွေရင်းနှီးစွာနေတာပါ။

“မကျော့ ယောက်ျားမယူတော့ဘူးလား”

“ငါ့ဘာသာ ဒီမှာ ထမင်းကြမ်းခဲကို ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ပြီး
ထားပါ့မယ် ဇာမဏီရယ်၊ မပူလိုလို့ ယောက်မရှာခါမှ လက်စုံနှိုက်မိ
သလို ဖြစ်နေပါ့မယ်”

“တစ်ကိုယ်တည်းကျတော့ အထီးကျန်တာပေါ့ မကျော့ရဲ့”

“မကျန်ပါဘူး... နင်တို့တွေ ရှိနေတာပဲဥစ္စာ၊ ဟော...
နောက်ဆို နင်တို့မွေးတဲ့ကလေးတွေကို ငါက ထိန်းဦးမှာ”

အခန်း (၂၃)

“မကျော့”

“ဟင်”

“မကျော့က အရမ်းကြီး မချောပေမယ့် ရုပ်လည်းမဆိုးမ
ဘူး”

“ဟုတ်လား”

ဇာမဏီက သေသေချာချာကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တာမို့ မကျော့
သူမ မျက်နှာပြင်ကို ပြန်စမ်းမိရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့များ ဘာလို့ အပျိုကြီးဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟယ်... ငါ့အသက် ဘယ်လောက်မှမရှိသေးပါဘူး ဇာ
မဏီရယ်၊ ဘာအပျိုကြီးလဲ... အပျိုလတ်ဟဲ့ အပျိုလတ်”

“အပျိုလတ်”

“နင်တို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေကိုပြောတာလဲ”

“နင်နဲ့နိုင်လေ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

စကားတစ်ခွန်း၏အဓိပ္ပာယ်က လိုသလို ဆွဲတွေးလို့ရတာနဲ့
ဇာမဏိနဲ့နိုင် ဘယ်လိုတွေးပြီး သဘောပေါက်သွားသည်မသိ။ ဇာမဏိ
က ပြုံးစိစိဖြစ်ပြီး နိုင်က ရှက်သွားဟန်မျက်နှာလေးနှင့်။

“မကျော့ကလည်း”

နိုင် ခပ်တိုးတိုးဆိုလိုက်တော့ မကျော့ သတိရကာ ...

“ဟို... ငါပြောတာက နင်တို့ ကိုယ်စီအိမ်ထောင်ပြုကြရင်
လို့ ပြောတာပါ”

ပျာပျာသလဲတောင်းပန်လိုက်တော့ ဇာမဏိ တစ်ဖက်လှည့်
ပြီး ရယ်လိုက်မိတော့သည်။ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲကကိစ္စ
သေချာပြီဆိုရင် တလွဲတွေးလိုက်မိတာက တကယ်ဖြစ်မလား မပြော
နိုင်ဘူးလေ။ ဖြစ်ဖို့က များနေသလားမသိ။ ဇာမဏိက ဒါဆို ဒါသမား
ဆိုတော့ ...

“လူလေး ဇာမဏိ”

“ဟင်”

ကသုတ်ကံပျာနှင့် ဒေါ်နု ဝင်လာပြီး ...

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် သိလား”

“ဒါ အဆန်းလား ဒေါ်နုရယ်”

“ဆန်းတာကိုပြောမလို့”

“ပြောပါဦး”

“ဒေါ်နုကြားခဲ့တာတော့ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့နာမည်က ပန်းရိပ်
ခဲရ် ဆိုလားပဲ”

“ဗျာ”

“သားတို့ညီအစ်ကိုထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်
ပေးမယ့် မိန်းကလေးဆိုလားပဲ”

သူ တကယ်ရောက်လာပြီပေါ့။ ဘယ်လို ရှောင်ရ တိမ်းရမလဲ
... မင်း စဉ်းစားစမ်း ဇာမဏိ။ ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လောက်ချောချော
ပတ်တော် ... သူ သဘောကျမှာမဟုတ်။ စဉ်းစားရင်း နိုင်မျက်နှာ
လေးကို ခိုးကြည့်လိုက်တော့ နိုင်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေတာနှင့်
တိုးလေသည်။ သူ တကယ်ပဲ နိုင်ကို ဥပေက္ခာပြုမထားခဲ့နိုင်။

ဒါ အချစ်လား။ အခု ခဏလေးအတွင်းမှာပဲ နိုင်မျက်နှာလေး
ကိုကြည့်ပြီး ရင်တွေခုန်လာတာ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ညွှန်ပြနေတာ။
သေချာပြီ သူ နိုင်ကိုချစ်နေတာ။ ဒီတော့ ပန်းရိပ်ဖော်နဲ့သူ လုံးဝမဖြစ်
နိုင်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

အင်း ... အကြံရပြီ။

“ခိုင်”

“ရှင်”

“လာ... ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ပြန်မမေးနဲ့... လာ၊ ဒေါ်နု... ဒေါ်နုပါလိုက်ခဲ့”

“ဟဲ့ ဟဲ့”

နိုင်နဲ့ဒေါ်နုကို လက်တစ်ဖက်စီဆွဲပြီး ဇာမဏီခေါ်လာခဲ့တော့သည်။ သူ ဉာဏ်များမှ ဖြစ်တော့မည်လေ။ အခန်းထဲကိုရောက်တာနှင့်

“ဒေါ်နု”

“ဟေ”

“ကျွန်တော့်ကို စောင်ခြုံပေး၊ ပြီးရင် နိုင်နဲ့နှစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကိုဖိထား”

နိုင်နဲ့ဒေါ်နု သူ့ကိုကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ဇာမဏီက အိပ်ရာထက်မှာ ဝင်လှဲပြီး...

“လုပ်လေ ပြန်ပြန်လုပ်”

“အေး အေး”

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်ယောက်လာခေါ်ရင် ဖျားနေတယ်လို့ပြောလိုက်”

“ဟင်”

ခုမှပဲ ဒေါ်နု နားလည်သွားတော့၏။ ဒါ ဧည့်သည်နဲ့တွေ့ရ နာရိုးလို့ ဇာမဏီ ဉာဏ်များတာ။ သဘောပေါက်သွားသည်နှင့် စောင်ကို လျင်မြန်စွာ ခေါင်းအထိ ဆွဲခြုံပေးလိုက်တော့သည်။

‘ကျွန်’

“ညီညီ”

“ဟင်”

ဟင်ဆိုပြီး ပျက်နာလေးပျက်ချင်ချင် ဖြစ်သွားသူက နိုင်ပါ။ လိမ်တယ် ညာတယ်ဆိုတာ ဘုရားမကြိုက်၊ နတ်မကြိုက်တဲ့အပြင် လူတွေလည်း ကြိုက်မှမကြိုက်ကြတာ။ နိုင်အဖြစ်ကို မြင်တဲ့ ဒေါ်နု သိမသာ လက်ကုတ်၍ သတိပေးလိုက်ရ၏။

“ဒေါ်နု”

“အဟွန်း”

ဒေါ်နုရယ်ပုံက မရယ်ချင်ရယ်ချင်ပုံစံ။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ညီညီရော”

“ဟို ဟို”

“ဒေါ်နု ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“လူလေး လူလေး ဇာမဏီ ဖျားနေတယ်ကွဲ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

ဖာနည် အိပ်ရာထက်ကို အကြည့်ရောက်သွားလေတော့

ဇာမဏီပဲဖြစ်မှာပေါ့။ စောင်တွေပုံချထားတဲ့အတိုင်း စောင်ပုံထဲမှာ လှုပ်စိလှုပ်စိ။

“ညီညီ”

“အီး ဟီး ဟီး”

“ညီညီ”

“အင်း ဟင်း ဟင်း ... ချမ်းတယ်”

“အတော်ချမ်းနေတယ်ထင်တယ် ... တုန်နေတာပဲ”

“ဟီး ဟီး ... ချမ်းတယ်”

“ဒေါ်နု”

“ဟင်”

“ညီညီ အဖျားဟက်တာကြာပြီလား”

“အင် အဲ ... သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

“ဒါဆို ကိုယ်တွေ့ပူနေမှာပေါ့”

“ကိုကြီး”

“ဟင်”

ခေါင်းမြို့ခြုံထားတဲ့စောင်ကို ဆွဲလိုက်တာနှင့် နဖူးကို စင်ကြည့်တော့မယ်ဆိုတာကို နိုင်သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဇာနည်လက်မောင်းကို မာမန်းကတန်း ဆွဲလိုက်ခြင်းမှာ။ လက်ချောင်းဖြန့်နုနုလေးတွေကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဇာနည် ရင်ခုန်သံတွေမြန်သွားသည်

ဆိုလျှင် ဒါ အချစ်တဲ့လား။

ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နိုင်ခြင်းနဲ့ မဖြစ်နိုင်ခြင်းတွေက လွန်ဆွဲနေတာကြာခဲ့ပြီ။ စွန့်လွှတ်ကြည့်လိုက် စွန့်စားကြည့်လိုက်နဲ့ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့တာ ဒီကောင်မလေးကြောင့်။ အချစ်ကို ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်သလိုနေလာခဲ့ပြီးမှ ဆိုင်ချင်လာပြီဆိုတော့ သူ့နဲ့ကိုယ်က ဘဝချင်းမတူ။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဆိုင်ရင် ပထမဦးဆုံး ရင်ဆိုင်ရမှာက မေမေလေ။

နိုင် ... ကိုယ့်ကိုကြည့်တဲ့ ကိုကြီးအကြည့်တွေက တစ်မျိုးပဲပိုချက်ချင်း ခေါင်းငုံ့ချွံပြီး လက်မောင်းကိုလည်း လွှတ်ပေးလိုက်၏။ အလိပ်တတ်ပေမယ့် အလိပ်တွေပေါ်မှာစိုးတာကြောင့် ထပ်လိပ်ရည်းမည်သာ။

“ကိုလေးကိုစမ်းကြည့်ပြီးပါပြီ။ သူ ကိုယ်တွေ့အရမ်းပူနေတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ဟာ ... ဒါဆို ဒီအတိုင်းထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ဆရာဝန်ခေါ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“နေ နေပါစေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုလေးကမခေါ်နဲ့ဆိုလို့ပါ”

“ဘာ”

“ဒီ ဒီလိုပါ သားရယ် ... လူလေးက ဆေးခန်းကိုပဲ သွားမယ်ဆိုလို့ပါ”

“ဆေးခန်းသွားမယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပေးပေါ့ ... ညီညီ ဟေ့ကောင်”

အတင်းဆွဲထူဖို့ ကြိုးစားလေသဖြင့် ဇာမဏီ တဟီးဟီး လုပ်နေရာကနေ တကယ်ပဲ ဖျားချင်သွားသည်။ ဒီလက်ကနေ လွှဲမြောက်ဖို့အတွက် ဆွဲနေတဲ့စောင်ကို အတင်းပြန်ဖိထားရင်း ...

“ရတယ် ... ကိုကိုလိုက်မပို့နဲ့ ... ဟီး ဟီး”

“ဖြစ်မလား ညီညီ”

“ရတယ် ... ကိုယ့်တာသာပဲ သွားလိုက်တော့မယ်”

ပြောရင်း ကိုကို ဆွဲမထူခင် ဇာမဏီ ထပြေးထွက်လာခဲ့တဲ့ စောင်က မြို့လျှောက်သားနှင့်၊ သူ့မှာ ခုမှပဲ စောင်ကြီးကိုးရိုးကားရာ အရှူးပမာ ကလေးကလားလုပ်နေရတာသည်က အချစ်ဆိုတဲ့ စေတနာတန်ဆိုးကြောင့်၊ ဝင်ရောက်ပူးကပ်လာသည်နှင့် အချစ်သည် လူရွေးသွပ်စေသတဲ့လား။

“ညီညီ”

“ရတယ် သွားပြီ”

ဇာနည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိတော့၏။ ညီညီ ဘာ

အချိုးချိုးသွားသည်ဆိုတာကို ရိပ်မိနေသလိုပါပဲ။ မေမေရယ်၊ သူရယ်၊ အမဏီရယ် ရှေ့ဆက် ဘာတွေဖြစ်ကြဦးမလဲ။

...သင်မှတ်တဲ့နေရာကနေရောက်လာတာအချစ်ပဲပေါ့။ တကယ်ဆို
...ခိုင်ခိုင်ခြင်းအကြောင်းတွေနဲ့ နိုင်ကို သူ မစဉ်းစားဘဲနေချင်ခဲ့တာ။
...လို့ကမရ။

အခု မေမေရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အရ သူနဲ့ပန်းရိပ်ဇော် ရှေးပင်
...တူတူ ထွက်ခဲ့ကြသည့်တိုင် အနားမှာ ပန်းရိပ်ဇော်ပါလာသည့်
...ဘက် ဘာခံစားမှုမှမဖြစ်မိ။ ပန်းရိပ်ဇော်ကတော့ သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း
...ဘောကျနေပုံပါပဲ။ ညီညီနဲ့ မတွေ့ရလို့ တွေ့ရတဲ့သူ့ကို တန်းပြီး
...ဘောကျတာလားဆိုတော့မဟုတ်။ ညီညီကသာ သူ့ကို မသိတာ
...မက ညီညီကို သိနေသည်တဲ့။ ကိုဇာနည်ညီက လူသဲလေးဟု
...ဘောင်ဆိုသေးသည်။ ပန်းရိပ်က ကိုဇာနည်လို တည်ငြိမ်တဲ့လူကိုပဲ
...ဘောကျတယ်ဆိုတော့ မေမေပစ်မှတ်က သူ့ဖြစ်လာခဲ့၏။

အခန်း (၂၄)

ဇာနည် စင်တာထဲမှာ မိန်းကလေးဝတ်အင်္ကျီလှလှလေး
ကို လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။ နိုင်နဲ့လိုက်ဖက်မယ့် အင်္ကျီတွေ
ဝယ်လိုက်မိ၏။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ စိတ်က အလိုလိုဝယ်ပေးချင်
တွေ တဖွားဖွား ပေါ်နေတာသည် ပြောရမယ်ဆိုလျှင် ပိုးကြေးပန်း
ပေးချင်တာပဲပေါ့။ သူ သိလိုက်ပြီလေ။

ပန်းရိပ်ဇော်နဲ့ တွေ့ပြီးကတည်းက သူ့ရင်ထဲမှာ သေချာ
တာသည် သူ နိုင်ကိုချစ်နေခြင်းပါပဲ။ ပန်းရိပ်ဇော်ဆိုတာ
ပြောသလို အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံတဲ့မိန်းကလေးပါ။ ခေတ်မီစွာ
နေပြီး ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ဝင်စားလို့မရ။ အရာ
နိုင်နဲ့ ယှဉ်ပြီး စိတ်က နိုင်မှနိုင်ဖြစ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အခု
ဆိုတာ တကယ်ထူးဆန်းမှန်း သူသိပါပြီ။ မှန်းသလောက်မပေါက်

- “ကိုဇာနည်”
- “ဟင်”
- “ဒီအင်္ကျီမလှဘူးလား”
- “လှပါတယ်”
- “ဒါဆို ယူမှာလား”
- “ဟင့်အင်း”
- “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
- “ကျောမှာရော ရင်မှာရော အပေါက်တွေနဲ့ကို”

“အဲဒါ စတိုင်လ်လေ”

“ပန်းရိပ်ကြိုက်ရင် ပန်းရိပ်ဝယ်လိုက်ပါလား။ ကိုယ် ပန်းရိပ်ပေးပါ့မယ်”

“ဟင်”

ပန်းရိပ်က သူ့လက်ထဲကအကျီတွေကို ငုံ့ကြည့်ပြီး

“ကိုဇာနည်အကြိုက်တွေ ဝယ်တာကရော”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“ပန်းရိပ်အတွက် မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွတ်”

သူ ဖြေရမှာ အားနာသွားသည်။ ပန်းရိပ်က အကျီတွေ သူမအတွက် ဝယ်နေတယ်ထင်ပုံရ၏။ ချောလဲရောထိုင်လုပ်လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ ဒီလောက်အများကြီးဝယ်ထားတဲ့ဟာကို မချစ်တဲ့သူအတွက် ဘယ်လောက်ပဲကုန်ကုန် ရက်ရောနိုင်ပေမယ့် မချစ်တဲ့သူအတွက်ကျတော့ နှမြောနေသည်။

“ဆောရီးပါ ပန်းရိပ်”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ဒါတွေက ပန်းရိပ်အတွက်မဟုတ်ဘူး ပန်းရိပ်ရဲ့”

ပန်းရိပ်မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ ... အတွက်မှ မဟုတ်ဘဲဟာ။

“ဒါဆို ကိုဇာနည်က ဘယ်သူ့အတွက်ဝယ်တာလဲ”

“အိမ်က ကောင်မလေးအတွက်ပါ”

“အိမ်ကကောင်မလေးဆိုတာက”

“ဪ ... ဖေဖေမွေးစားထားတဲ့ ကောင်မလေးပါ”

“ဪ”

ဪဆိုပြီး နားလည်ကြည်ဖြူသွားတဲ့ မျက်နှာမျိုးတော့ ပေါ့ပေ။ ခပ်တည်တည်မျက်နှာနှင့်ပဲ ပန်းရိပ် သူ့ရှေ့ကနေ ထွက်လာတော့၏။ မတတ်နိုင်ဘူးပန်းရိပ်ဖော် ... အစကတည်းက ဘာတတ်သူမို့ မာယာတွေနဲ့ မင်းကို မလှည့်စားချင်လို့ပါ။ နောင်ခါ နောင်ခါဈေး။ မေမေ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ဖြစ်ခါမှဖြစ်ရောပဲ။ ခုတိုက် လွတ်လပ်ခွင့်ရနေတုန်းမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတာတွေကိုပဲ လုပ်ချင်တာပဲ။

နိုင် ... အစက မင်းကို ငါ မုန်းခဲ့တာတကယ်ပါ။ အဲဒီအမှန်းကနေ အချစ်ဖြစ်လာမယ်မှန်း ငါ တကယ်မသိခဲ့ပါဘူး။ မေမေ့ကို လှည့်ပြီး အသက်ကယ်ပေးတဲ့စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားရင် လေးစားမှုဘောင်ဘင်ခတ်ပြီး လှုံ့ကျလာတာ အချစ်မှန်း ကိုယ်သိလိုက်ပါပြီ။ မင်းကို ငါ နှိပ်စက်ခဲ့တာတွေ့ ရက်စက်ခဲ့တာတွေ့ ... ဒါတွေအားလုံးက မေမေ့အလိုကျ မေမေ့ဆန္ဒတွေပါ နိုင်။ အမှန်းရဲ့အခြားဘက်မှာ ရှိနေခဲ့တာသည် ချစ်ခြင်းတဲ့လား။

“ကိုဇာနည်”

“ဟင်”

“ပန်းရိပ်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါ”

“ဒါနဲ့ ပန်းရိပ် ရုပ်ရှင်ကြည့်ဦးမယ်ဆို”

“မကြည့်ချင်တော့ဘူး။ အိမ်ကိုပဲပြန်တော့မယ်”

ဇာနည် ခေါင်းညှိတ်ပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့တော့၏။ ကောင်းစွာပေးထားပဲလေ ... ကိုယ်ကလည်း အိမ်ပြန်ချင်လှပြီပဲ။ ပန်းရိပ်ကို ပြန်ခေါ်လာမယ်လို့ ကိုယ်လည်း အိမ်ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ ဝယ်လာတဲ့အင်္ကျီတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဆန်းဦး ဝယ်လာပေးသလို နိုင်အတွက်ဆိုပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မပေးချင်။

ဒါကြောင့် နိုင်အခန်းရှေ့မှာပဲ မသိမသာလေး ထားခဲ့ပြီး ဣန္ဒြေမပျက်နေရတာ စိတ်တော့ အမောသာ။

“သားကြီး”

“ဗျာ”

“ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“ခဏထိုင်ပါဦး သားကြီးရဲ့”

မေမေ ဘာများပြောဦးမှာပါလိမ့်။ မေမေ့ဘေးမှာ ဖေဖေ

ပြောပြချင်း ရှိနေတယ်ဆိုတော့ စိတ်တော့အေးမိ၏။ ဒီနေ့ ဘယ်လိုတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးယူထားကြပါလိမ့်။ နိုင်ရောက်ကတည်းက ဖေဖေနဲ့ မေမေ အဆင်မပြေကြတာ ကြာပြီလေ။

“မေမေ သားကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ မသိဘူး”

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး သားကြီးရယ် ... မင်းအဖေလေ မေမေ့ကို သူနဲ့အတူတူ တရားစခန်းလိုက်ဝင်ပါတဲ့။ အဲဒါမေမေ လိုက်သွားမလို့”

“ဟာ ... ကောင်းတာပေါ့ မေမေရဲ့၊ ဖေဖေ မေမေ့ကို ဘယ်လိုစည်းရုံးလိုက်တာလဲ”

“လင်နဲ့မယားဆိုတာ လျှာနဲ့သွားပဲလေ သားကြီးရဲ့၊ ကိုက်မိရင် ခဏ နာပေမယ့် နောက်တော့ ပြေသွားတာပဲမဟုတ်လား။ မင်းမေမေ့ကို ပါရမီဖြည့်ဖက်ဖြစ်အောင် ဖေဖေစည်းရုံးရတာ လွယ်ကူတော့ သိပ်မလွယ်ဘူး သားကြီးရေ”

“မေမေ”

“ဟင် ... ဘာလဲ သား”

“အစစအရာရာမှာ ဖေဖေရဲ့ပါရမီဖြည့်ဖက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမေမေရယ်။ အဲဒါမှ သားတို့မိသားစု တကယ်အေးချမ်းတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်မှာ မေမေရဲ့”

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားနေသူမဟုတ်လို့ သားကြီး ဘာကို

ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ထက်ထက် နားမလည်။ ဦးချမ်းသာကတော့ နားလည်စွာ ပြုံးနေမိသည်။

“သားကြီး”

“ဗျာ”

“ပန်းရိပ်နဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ် ... ပြေပါတယ် မေမေ”

“ဒါဆို မေမေ စိတ်ချနေမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားကြီး လိမ္မာတယ်ဆိုတာကို မေမေသိပါတယ်ကွယ် လိမ္မာတယ်တဲ့လား။ အဲဒီစကားက မလှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ထူ

ကြိုးပဲလေ။ ကဲ ... မင်း ရှေ့ကို ဘယ်လိုဆက်မလဲ ဇာနည်။

အခန်း (၂၅)

“ဟင်”

နိုင် ကိုယ့်အခန်းရှေ့မှာ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ထောင်ထားတဲ့ လက် ဆွဲအိတ် အိတ်ကြီးအိတ်ငယ်အသွယ်သွယ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ အံ့ဩ သွားသည်။ ခါးကို နည်းနည်းပိုကိုင်ပြီး ဝိုက်ကည့်လိုက်တော့မှ အိတ်ပေါ် မှာရေးထားတဲ့ ...

နိုင်

အတွက်

ကိုကြီး

ဆိုတဲ့စာတန်းကို မြင်၏။ ဒါဆို ဒါတွေကို ကိုကြီးလာထားတာ ပေါ့။ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားပါလိမ့်။ အိတ်ထဲကအရာတွေကို ထုတ် ကြည့်လိုက်တော့ အင်္ကျီတွေ။ အင်္ကျီတွေလုတာကို သဘောကျပေမယ့်

ယူလို့ဖြစ်ပါမလား။ ကိုလေးသိရင် အဆူခံရမလားလို့ စိတ်ပူသွားခြင်းနှင့် အတူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယူချင်စိတ်မရှိပေ။

မိန်းကလေးဆိုတာ ပေးတိုင်းယူလို့မဖြစ်။ ပေးကမ်းခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်က အရာတွေသည် ကိုယ့်နားထင်ကိုချိန်ပြီးပစ်တဲ့ ကျည်ဆန်ထက် ဆိုးသည်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြန်ရင်လည်း မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် အိတ်တွေကိုယူပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဒါတွေကို ပြန်ပေးမှဖြစ်မှာပေါ့ဆိုပြီး ဒီနေ့သိမ်းထားပေမယ့် မနက်ဖြန်မှာတော့ ...

“ကိုကြီး”

“ဟင်”

ဇာနည် နိုင်လက်ထဲက အိတ်တွေကိုမြင်တော့ မျက်နှာက ပျက်ချင်ချင်။ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ဝယ်ပေးတာကို ပြန်လာဖို့တာလား။ သူ နိုင်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဘာကိုစွန့်လို့လဲ”

“ဒါတွေ ကိုကြီးထားခဲ့တာလားလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်”

“နိုင် မယူပါရစေနဲ့ ကိုကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နိုင် မယူချင်လို့ပါ”

“ဘာ”

သူ ထရင်လိုက်တော့ နိုင်က ခေါင်းလေးငုံ့သွားသည်။ သူ့ကို ဒီလိုချည်းပဲ မော့မကြည့်ရဲအောင် ကြောက်နေတာသည် စည်းခြားစိမ်းသက်နေခြင်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ဘက်က လေသံကို လျော့မှဖြစ်တော့မည်။ သူ့နဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ ရင်းနှီးမှုတစ်ခု ရှိဖို့တော့လိုသည်လေ။

“နိုင်”

“ရှင်”

“ကိုကြီးက စေတနာနဲ့ဝယ်ပေးတာကို ဘာလို့မလိုချင်တာသဲ”

နိုင် မပြောရဲပါဘူး။ အမှန်အတိုင်းပြောရင် ကိုကြီးစိတ်ဆိုးမှာပေါ့။ လိမ်ညာပြီးလည်းမပြောတတ်။ ဒါကြောင့် နိုင် နှုတ်ဆိတ်၍ပဲ ခုနလိုက်သည်။

“မယူချင်ရင်လည်းနေပါ”

“.....”

“ကိုကြီးအခန်းထဲမှာ သွားထားလိုက်”

“ဟုတ်”

နိုင် ထွက်သွားတော့ ဇာနည် ပြုံးလိုက်မိ၏။ မင်း မာယာ မကျွမ်းသေးပါလား နိုင်။ ငါလည်း မကျွမ်းပေမယ့် မင်းထက်တော့ သာသွားပြီ။ ဒီကောင်မလေးက အရိပ်ပြုလို့ အကောင်မြင်တတ်တာမှ

မဟုတ်တာ။ အဲဒါတော့ အကောင်လိုက်ပဲ ထီးထီးမားမားပြုရတော့မည်
မင်းကို ငါသိပ်ချစ်နေပြီ နိုင် ... အဲဒါကို ဖွင့်ပြောရမယ်။

နိုင် သူ့အခန်းထဲကိုရောက်တော့ အိတ်တွေကို သူ့အိမ်ရာပေါ်
မှာတင်လိုက်သည်။ နိုင် လှည့်ထွက်မယ်လုပ်တော့ ...

“နိုင်”

“ရှင်”

“ခဏနေဦး”

နိုင် ရပ်နေလိုက်ပြီး ...

“ကိုကြီး ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ခိုင်းစရာမရှိဘူး ... ပြောစရာရှိလို့”

“ဟုတ် ... ပြောပါ”

“နိုင်”

“ရှင်”

သူက နိုင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်တော့ နိုင် သူ့မျက်နှာ
ကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အို ... သူ့မျက်လုံးတွေက ရွန်းလဲ့တောက်ပပြီး သူ့နှုတ်ခမ်း
တွေက ပြုံးနေပါလား။ သူ့ဆီကနေ ဒီလိုအပြုံး၊ ဒီလိုအကြည့်တွေ
ဖြစ်တည်ပြောင်းလဲလာခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။ အရင်ကဆို မျက်နှာ
တည်နှင့် နှိုးအပေါ် မာရေကျော့ရေ ရှိခဲ့သူ။ ကမ္ဘာကြီးစောက်ထိုင်းဖျော်

ဖြစ်သွားပြီလားတော့ မပြောတတ်။

“ကိုယ် မင်းကို ဘာပြောမှာလဲ ... သိလား”

“ဟင်အင်း ... မသိပါဘူး”

“ပြောပြမယ် နားထောင်”

“ဟင်”

ကိုယ့်ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာမို့ နိုင် လန့်ဖျပ်ပြီး နောက်

ဆုတ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်မရ။

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ် နိုင်”

“ဟင်အင်း ... မချစ်နဲ့ မချစ်ပါနဲ့”

ရေကို တားခဲ့တတ်ဖြတ်ခိုင်းသလိုပါလား။

“အခုကျမှ ရှေ့တိုးဖို့ ခြေလှမ်းတွေကို နောက်မဆုတ်ခိုင်းနဲ့
တော့ နိုင်၊ မရတော့ဘူး”

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကိုကြီးရယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောနဲ့၊ ကိုယ် ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်”

“ဟင်အင်း”

“နိုင်”

“ဖယ်ပါ”

“ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်ဆိုတာကို ယုံပေးပါ”

“ဘဝချင်း အလွှာချင်းမှ မတူကြဘဲ ကိုကြီးရယ်၊ စိတ်ကူး

ယဉ်တယ်ဆိုတာ စိတ်ကူးထဲမှာပဲ ပျော်စရာကောင်းတာပါ။ နိုင်ငံကို ဒီဒီဒီကနေ လွင့်ထွက်သွားအောင် မလုပ်ပါနဲ့... နိုင် ကောင်းပုံနဲ့ တယ် နော်၊ နိုင်ကိုမချစ်ပါနဲ့”

“ကိုယ်က နိုင်ကို လွင့်ထွက်သွားအောင်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးနင်၊ နိုင်နဲ့ပတ်သက်သမျှ အရာအားလုံးကို တာဝန်ယူချင်တာ နိုင် ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ပဲပြော”

“ဟင့်အင်း”

“နင်”

ခေါင်းတခါခါဖြစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးကြောင့် ဇာနည် အသည်းယားသွား၏။ သူ့အချစ်ကို မယုံဘူးထင်ပါရဲ့။ ယုံချင်စရာ မဟုတ်ခဲ့ဘဲလေ။ မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ထွေးပြီး အမျိုးမျိုး ရက်စက်ပြခဲ့တာ သူ။ အဲဒီလိုရက်စက်ခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်က ခံစားမှုတွေကို ကျကျော့ ဘယ်သူသိခဲ့သလဲ။

နိုင်အပေါ် သူ မတရားခိုင်းခဲ့တာတွေ ညဘက်ကျမှ နဖူးပေါ် လက်တင်ပြီး စဉ်းစားကာ ကိုယ် မှားမှန်းသိပေမယ့် မေမေ့အလိုကွဆိုတဲ့ အတ္တတစ်ခုနဲ့ မလုပ်ချင်ဘဲ မျက်စိစုံမှိတ် ရိုက်ချလိုက်တာမျိုးပဲ။ မီးစတစ်ဖက်၊ ရေပူတ်တစ်ဖက် ကိုင်နေရင်းပဲ မီးများတုန်းက မီးခိုင်ခဲ့ပြီး သူမ ခုံပေါ်ကျပြုတ်ကျလို့ ဆီးပမ်းလိုက်ရတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ စိတ်ထဲမှာ ရေများလာခဲ့သည်လေ။

ရင်ဘတ်ကို ဓားတွေလှံတွေနဲ့ ထိုးစိုက်ရင် နတ်လို့ရပေမယ့် အချစ်ဆူးလေး နှစ်ဝင်သွားခြင်းကတော့ နတ်လို့မရပေ။ အခု သူ့ရင်ထဲမှာ ဆူးဆိပ်သင့်နေခဲ့တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

“ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်တာပါ ကလေးရယ်”

“မချစ်ပါနဲ့”

“နင်”

“ကိုကြီး နိုင်ကိုချစ်တယ်ဆိုပြီး ကိုကြီးမေမေကို လွန်ဆန်ရဲလို့ လား။ လွန်ဆန်ပါလို့ နိုင်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ကြုံရမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ”

“ကိုယ့်မှာ စွန့်စားရဲတဲ့သတ္တိတွေ ရှိနေပြီနင်၊ အဲဒီသတ္တိတွေ ခွန်အားတွေကို အချစ်ကထည့်ပေးခဲ့တာ”

“နင် ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ယုံရမှာလဲ”

“အခု နိုင် ဘယ်လိုဖြစ်ချင်လဲ... ပြော”

“အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုချင်းနဲ့ ကိုကြီး အခု နိုင်ကို ခိုးပြေးရဲလား”

“ဟင်”

နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆိုပြီး ဘယ်သူကမှ မျက်နှာ လွှဲမပစ်ကြပေ။ နိုင်က စိန်ခေါ်နေတာလား။ သူက မြန်းခနဲ ဟုန်းခနဲ စိတ်ထင်ရာ လျှောက်ကြဖို့ကျတော့ မိုက်ရှူးရဲဆန်တဲ့လူငယ်လေး။

မဟုတ်။ ဒါကို နိုင်က နားလည်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့လား။
“ကိုယ့်ကို အချိန်နည်းနည်းတော့ ပေးပါနိုင်”
“ဘာလဲ ... မစွန့်စားရဲဘူး မဟုတ်လား”
“ချက်ချင်းကြီးကျတော့”
“အဲဒါပဲ ကိုကြီး ... နိုင်ပြောတဲ့ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်
ချင်းဆိုတာကို ကိုကြီး လက်မခံရဲပါဘူး။ ကိုကြီး ဆင်းရဲမှာကို သိပ်
ကြောက်တယ်မဟုတ်လား”

“ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်ုပ်
ကျိန်ရဲပါတယ်”

“ကျိန်တာက လိမ်ဖွံ့မဖြစ်ဘူး ပြောနိုင်မလား”

“နိုင်”

“နိုင်ကို လွှတ်ပါ”

ပြောရင်း သူ့လက်ကို ဖယ်ချပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်း
လေးက မှဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ထွေးပြီးမှ ချစ်တယ်
ပြောတာကို နိုင်ယုံရမှာလား။ အစကတည်းက အကြင်နာအခံရှိရင်
အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်တည်လာနိုင်ဖွယ်ရာရှိသေး၏။ အခုက အခုက
အစိမ်းသက်သက်ကနေ ဖွံ့ဖြိုးပြီး ကြီးစားတာ။

သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး နိုင်ရင်ထဲမှာ ဘာဆို ဘာမှမရှိ။ နာကြည်း
မိခြင်းနဲ့ အမှန်းတရားတွေသည် တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် ပပျောက်သွားခဲ့

အချစ်ဆိုတာလည်း ရင်ထဲမှာ မရှိ။

“နိုင် ကိုကြီးကိုမမှန်းပါဘူး”

“ဒါဆို”

“လေးစားပါတယ်၊ ချစ်လို့တော့မရဘူး ကိုကြီး”

“ဟင်”

ကိုယ့်လိုလူကို သဘောကျလွယ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ
နိုင်ထိပ်ထား မပါဘူးလား။ သူ့မှာ မာနကြီးလောက်စရာ ဘာတွေ
အခုအခံ အထောက်အကူတွေများ ရှိလို့လဲ။ တကယ်ဆို ကိုယ့်ကို
သက်ခံလိုက်ရင် ရှင်ဘုရင်နဲ့ညား မိဖုရားဖြစ်သွားနိုင်တာပဲလေ။

“မင်း ဆန်းဦးကို မျှော်လင့်နေတာလား”

“နိုင် သူများအားကိုးနဲ့ မချမ်းသာချင်လို့ ပညာကို ကြိုးစား
ဆင်ယူနေတာပါ။ လူတွေအတော်များများက ပြောတတ်ကြပါတယ်
... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ တန်ဖိုးအကြီးဆုံးက အလှတရားတဲ့၊
ဘစ်စိတ်တစ်ဒေသတော့ မှန်ပေမယ့် နိုင်ကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့
ဘဝမှာ တန်ဖိုးအကြီးဆုံးက မာနနဲ့သိက္ခာလို့ပဲ ယုံကြည်တယ်”

“ဒါကြောင့် မင်းက မာနနဲ့တင်းခံနေတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်
သား”

နိုင် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်၏။ တင်းခံနေတယ်ဆိုတာ
ချစ်လျက်နဲ့ မဖြစ်သင့်လို့ မျှီသိပ်နိုင်တာကိုပြောတာ။ ကိုယ်က အဲဒီလိုမှ

မဟုတ်ဘဲဥစ္စာ။ နိုင်ရင်ဘတ်က အမုန်းမရှိတဲ့ အချစ်ကင်းစင်ရာပေ
မြေ။

“နိုင်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“နိုင်”

နိုင် အပြီးအတေးကို အရင်းခံပြီး အနိုင်ရိုင်းခဲ့တာမဟုတ်
ဘူး။ ဒီအိမ်ကနေ အမြတ်မရဘဲ အရှုံးနဲ့ထွက်မသွားဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်
တာသည် အချစ်တွေ၊ အကြင်နာတွေနဲ့ လုံးဝ လုံးဝ မသက်ဆိုင်
ကြောင်း။

အခန်း (၂၆)

“ဘယ်လို ကိုကို”

“ဒီတစ်ခါ ပန်းရိပ်စော်လာရင် မင်းပဲတွေ့လိုက်လို့ ပြောတာ”

“ကိုကိုက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါမှ သူ့ကို မကြိုက်တာ”

“ကျွန်တော်လည်း မကြိုက်ဘူးလေ”

“ငါ့မှာက ချစ်သူရှိတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာလည်း ရှိတယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျှက်နှာတစ်ယောက် ခပ်တွေ့
တွေ့ ရိုက်ကြည့်နေဖြစ်ကြ၏။ ချစ်သူရည်းစားရှိတဲ့အကြောင်း ဘယ်သူ
ကမှ ဘယ်တုန်းက မပြောခဲ့ဖူးခဲ့၊ မကြားဖူးခဲ့တာ။ အခု ရှိတယ်ပြော
တာတာ ပြိုင်တူ။ ဒါ ပန်းရိပ်စော်နဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က မလွဲမသွေ

လက်ထပ်ရမယ်ဆိုမှ ထဖြစ်လာကြတာဆိုတော့ သူက ငါ့မယုံ၊ ငါ့မယုံ ဖြစ်ကြတာပေါ့။

“မင်းချစ်သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဖာမဏီရယ်လိုက်ပြီး ...”

“မင်းချစ်သူက တေးရေးဆရာလေ”

“ညီညီ ... မင်း ဖောက်မလာနဲ့နော်”

“ဘာဖောက်လို့လဲ”

“ငါမေးတာက မင်းရဲ့ချစ်သူဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲလို့မေးတာ”

“ကိုကိုအရင်ပြော”

“ဘာ”

“ကိုကိုချစ်သူ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲဆိုတာ ကိုကို အရင်ပြောပေါ့”

ဒီတော့မှ ဇာနည်အကြည့်လွှဲပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည် ပြောရတော့မှာပဲပေါ့။ အင်း ... ညီညီက နိုင်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတာ ဆိုတော့ ညီညီကိုပဲ အကူအညီတောင်းရမယ်။ ညီညီ နားချရင် ကောင်းနိုင်ပါရဲ့လေ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ပြောလေ”

“ဇာနည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...”

“သူနဲ့ငါက စာရွက်တစ်ရွက်လို ကျောချင်းကပ်ပြီး ဝေးနေ

တာကွ”

“ဟင်”

“ငါ ချစ်နေတာက နိုင်ထိပ်ထားကို”

“ဗျာ”

ဖာမဏီ ဦးခေါင်းကြီး ချာချာလည်သွားသည်ထင်ပါရဲ့။ အကြံပေးတော့ ရန်သူတို့၊ ညီအစ်ကိုချင်းတော့ ရန်သူမဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခနောက်ဆုတ်ပေးရမလား။ လေးထုတ်တင်လို့ရပါလျက်နဲ့ အစ်ကိုကို ပြန်ပြန်ချစ်တဲ့ လက္ခဏာလိုလေ။ မဟုတ်သေးပါဘူး ... ကိုယ် ရာဇဝင်ထဲက လက္ခဏာမဟုတ်ဘူးလေ။

ကိုကိုကလည်း ရာမမင်းသားမဟုတ်သလို နိုင်ကလည်း ဘာအေဝီမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတော့ နိုင်သဘောထားအတိုင်း ရွေးချယ်ပြီး ပွင့်လင်းကြမှဖြစ်မှာ။ ကိုကိုဖွင့်ပြောပြီးပြီလားတော့ မသိ။ မသိလည်း ဖွင့်ပြောရမှာပဲလေ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို မရွေးချယ်ရ သေးဘူးဆိုရင် နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အခွင့်အရေးရှိတာပဲဥစ္စာ။ နိုင်စိတ် ပြတ်သားနိုင်ဖို့သာ အဓိက။

“ကိုကို နိုင်ကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား”

“ပြောပြီးပြီ”

“ဇာမဏီ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရ၏။ ဒါဆို ကိုယ်က ခြေတစ်လှမ်းနောက်ကျသွားတာပေါ့။ နောက်ကျဆို ကိုယ်က ရပ်နေခဲ့တာကိုး။ အခု ရပ်နေလို့မှမဖြစ်တော့တာ လျှောက်ကြည့်ရမှာပဲလေ။”

“ဒါဆို ကိုကို အဖြေရပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲဖြစ်သွားပြီး ...

“နိုင်က ကိုကိုကို ချစ်တယ်တဲ့လား”

“မမှန်းပါဘူးတဲ့”

“ဟင် ... ဒါ အဖြေမှမဟုတ်တာ”

“လေးစားပါတယ်၊ ချစ်လို့တော့ မရဘူးတဲ့ကွာ”

“တော်ပါသေးရဲ့”

“ဘာကွ”

ဇာမဏီစကားကြောင့် ဇာနည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘာတော်ပါသေးရဲ့လဲ”

“ကိုကိုနဲ့ညီညီ တရားမျှတစွာ လေးတော်တင်ကြမယ်လေ ကိုကိုက ရာမ မဟုတ်သလို ညီညီကလည်း လက္ခဏာမှမဟုတ်တာ ဒီတော့ နိုင် ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်”

“ဒါဆို မင်းက”

“ကျွန်တော်ချစ်တာလည်း နိုင်ပဲ”

“ကျွတ်”

“ဘာလဲ”

“မင်း ချစ်စရာ ရှားလို့ကွာ”

“ကိုကိုကရော ဘာထူးလဲ”

“မင်းက ဘာလို့ ငါနဲ့အကြိုက်ချင်း လိုက်တူနေရတာလဲ”

“ဒါ ကျွန်တော်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒ”

ဇာနည် ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ သူနဲ့ညီညီ ဘယ်ဘဝမှာမှ မတူညီခဲ့သမျှ ဒီတစ်ချက်ကျမှ ဘာလို့ အကြိုက်ချင်း တူနေတာလဲ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် ညည်းကို အတူတူချစ်ခဲ့ကြတော့ ကိုယ်က အကြီးဆိုပြီး နောက်ဆုတ် ညည်းပေးလိုက်ရမလား။

ဒီကြားထဲ ဆန်းဦးက တစ်မျိုး၊ တကယ် နိုင်က သီတာဒေဝီ နဲ့တူနေပြီလားတော့မသိ။ အစက ဒီလောက်မထင်ထားခဲ့တာ အခုမှပဲ သိတော့ မီးဟပ်ခံနေရတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ မဖြစ်သေးပါဘူး ... ကိုယ်က နိုင်ဦးမှုယူထားမှ။

“ဟင်”

သူ ထရပ်ပြီး ဇာမဏီကိုကြည့်လိုက်တော့ ဇာမဏီက သူ့အနားမှာ မရှိတော့။ တော်တော်လျှင်တဲ့ကောင်ပါလား။ အေးလေ

...ဘယ်ကောင် ဘယ်လိုပဲဦးဦး နိုင်ကသာအဓိကပဲမို့ နိုင် လက်ခံ
လာအောင် ကြိုးစားရမည်သာ။

ဇာမဏီမှာလည်း ခုမှ ပျာယာခတ်နေလျက် ...

“နိုင်”

“.....”

“နိုင်”

“ဪ...ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ဇာမဏီရယ်၊ လူတို့
ဝင်တိုက်မိပါဦးမယ်”

“မကျော့ ... အဟဲ”

“ရုပ်က စပ်ဖြဖြနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“နိုင်ရော”

“ဟိုမှာ”

မကျော့ မေးဝေါ်ပြလိုက်တဲ့နေရာကိုကြည့်တော့ နိုင်က ယံ
ကန်တွေဆေးနေသည်။ ခုတစ်လောလေးမှာ အလုပ်ကို စာရင်း
ဇယားချပြီး ကိုကြီးမခိုင်းတော့တာ ဘာကြောင့်လဲမှတ်ပါတယ်။
ကြောင့်ကိုးလို့ အခုမှပဲ သဘောပေါက်လိုက်တော့သည်။

“နိုင်”

“ဟင်”

“အဲဒါတွေထားခဲ့ ... လာဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလေးရဲ့”

“လာဦးဆို”

လက်ထဲကပန်းကန်ကို လှယူပြီး ချလိုက်ကာ နိုင်ကို လက်ဆွဲ
ခေါ်လာခဲ့တော့၏။ ဇာမဏီက စိတ်မြန်လက်မြန်သမားပဲလေ။

“ကိုလေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“နင့်ကိုငါ ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောပါလား ... ဒီမှာပြောလည်း ရတာကို”

“ဒီမှာပြောလို့မဖြစ်တဲ့ စကားမို့လို့ပေါ့”

“ရှင်”

“ကဲ ... လာပါ”

“အလုပ်မပြီးသေးဘူး ကိုလေးရဲ့”

“နင့်ကို ဘယ်သူမှ အော်ငေါက်ပြီးခိုင်းမနေတော့ဘူး။ လာ
ခမ်းပါ”

“ကဲ ... လိုက်သွားလိုက်ပါ နိုင်ရယ်၊ ငါ မျက်စိတွေရွှုပ်လွန်း
လို့ပါ”

မကျော့ကလည်းပြော ဇာမဏီကလည်း ဇွတ်တရွတ် ဆွဲခေါ်
သွားလေသဖြင့် နိုင် ပါလာခဲ့တော့သည်။ ဇာမဏီပြောမယ့်စကားတွေ
ကိုများ ကြိုသိရင် ခုလိုလိုက်လာမလားဆိုတာ ...။

ကြီးလည်း နိုင်ကို ကြည့်ဖူးသည်လေ။

ဒါဆို ကိုလေးကရော ကိုကြီးပြောတဲ့ စကားမျိုးတွေပဲ နိုင်ကို ပြောမှာလား။ ကိုကြီးပြောတုန်းကတော့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပြီး ကျတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်။

ကတုန်ကယင်နှင့် ရင်တွေခုန်နေသည်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ။ နိုင် မျက်နှာလွှဲပြီး စိတ်ကိုတင်းလိုက်ရ၏။ ကိုလေး နိုင်ကို ချစ်သယ်လို့ ပြောမှာလား။ ပြောလာရင် နိုင် ဘာပြန်ဖြေရမလဲ။ အချစ်ဆိုသည်မှာ အံ့ဩမှုများနှင့် ဆန့်ကျင်သောအရာတဲ့။ တကယ်လည်း ဆန်းကြယ်ပါပေတယ်။ ကိုလေးထက် ပိုချောပြီး တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ ကိုကြီးကို နိုင် လုံးဝချစ်လို့မရ။ သူက နိုင်အပေါ် ညှာတာမူကင်းမဲ့တဲ့ သူ။ ဒါကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ယုံစား အားကိုးလိုက်ရမှာလဲ။

“နိုင်”

နိုင် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“နိုင်ကို ကိုကိုက ဘာပြောလဲ”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ”

“သူက နိုင်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ”

“ဟင်... ကိုလေး ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ”

“ကိုကိုပြောပြတာ”

“တခြား ဘာတွေပြောသေးလဲ”

အခန်း (၂၇)

ခေါ်တုန်းက ခေါ်လာပြီး ဘာမှမပြောသေးတော့ နိုင် စိတ်မရှည်ချင်တော့ပေ။ သူက ကန်ပြေင်ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေပြီး တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေပုံရ၏။ စောစောတုန်းကတော့ အလောတကြီး ခုကျတော့ အေးစက်စက်ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ကိုလေး”

“ဟင်”

“နိုင်ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို”

“အင်း”

“ပြောလေ”

သူက နိုင်ဘက်သို့ လှည့်လာပြီး နိုင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

အလို... ကိုလေးမျက်လုံးတွေက တစ်မျိုးပါလား။ ဒီအံ့ကြည့်မျိုးနဲ့

“နိုင်က သူ့ကို ငြင်းလိုက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နိုင်မှ သူ့ကိုမချစ်တာ”

အဖြေက ရှင်းမှရှင်းပါပဲ။ မချစ်လို့ငြင်းတာ အပြစ်မဟုတ်ဘူးလေ။ စာမတီရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲဖြစ်ပြီး ပျော်သွားမိတာ ရာနှုန်းပြည့်တော့ မဟုတ်သေးပေ။

“နိုင်”

“ရှင်”

“ကိုလေးကိုရော”

“ဘာကိုလဲ ကိုလေးရဲ့”

“ချစ်လားလို့”

“ဟင်”

“ဖွင့်ပြောတဲ့နေရာမှာ ကိုကိုကဦးပေမယ့် နိုင်ကို အရင်ချစ်ခဲ့တာက ကိုလေးပါ။ ကိုလေး နိုင်ကိုချစ်တယ်”

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ နိုင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ ကိုကြီးကိုတုန်းကလို ချက်ချင်းကြီး မချစ်နိုင်တဲ့အကြောင်း ပြန်ဖြေဖို့ နိုင်မှာ အင်အားမရှိ။

ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တာကတော့ သေချာနေသည်လေ။ သူ့

အမေရဲ့မာန်၊ သူ့အမေရဲ့ထန်တွေနဲ့ ချစ်ပြီးရင်ဝေးကြရဖို့က ကျိန်းသေ။ ချက်ရည်နဲ့လမ်းမခွဲဘဲ အပြုံးနဲ့ပဲ လမ်းခွဲကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဒီတော့ ချစ်ခွင့်ရှိသလောက်ချစ်ပြီး နိုင် သူတို့ဒိဋ္ဌိကနေ ထွက်သွားရမလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်စွာ နှလုံးသားကို ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ထားရမလား။

နိုင် ဆုံးဖြတ်ရခက်စွာနှင့် တွေ့ဝေငေးမောနေမိတော့သည်။ နိုင်မှာ အားကိုးတွယ်တာစရာဆိုလို့ ဒီဒိဋ္ဌိကလူတွေပဲ ရှိတာ။ ဒီဒိဋ္ဌိကနေ ထွက်သွားပြီဆိုရင် နိုင် ကိုယ့်အနာဂတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာပြန်ပြီး ချက်ဆီးသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။

“နိုင်”

“အမေ”

“ဟာ... လန့်စရာလားကွာ၊ တကယ်ပဲ”

နိုင် လန့်သွားတာကိုပဲ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ညည်းလေသည်။

“ကိုလေးက ရုတ်တရက်ကြီးခေါ်လိုက်တာကိုး”

“ရုပ်သာဆိုးရင် သတိမေ့သွားနိုင်တယ်”

“လန့်တာအပြစ်လား”

“ကဲ... အပြစ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ကိုသာ ချစ်တယ်လို့

အဖြေပေး။ စဉ်းစားဦးမယ်လို့ မပြောနဲ့နော်၊ ခုနက နိုင် စဉ်းစားနေတာ သကြာကြီး”

“ဟင်”

“ကဲ... ပြော”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ကိုလေးကို ချစ်တယ်လို့”

“နိဋ်ကို ကိုလေး အပိုင်တွက်ထားတာလား။ နိဋ် အဲဒါလောက် အညှာမလွယ်တတ်ဘူး”

“နိဋ်”

“သူဌေးသားဆိုပြီး အားကိုးရမယ်အထင်နဲ့ နိဋ် လွယ်လွယ်ခေါင်းညိုက်လိမ့်မယ်လို့ ကိုလေးက ထင်နေတာလားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး နိဋ်”

ဇာမထီ တကယ်အံ့သြရ၏။ နိဋ်ပါးစပ်က ဒီစကားတွေ ထွက်လာမယ်လို့ သူ လုံးဝထင်မထားတာ တကယ်။ ဒါ အထင်သေးခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်စိတ်က လောနေခဲ့တာ။ နိဋ်ကို လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တဲ့ စိတ်က နိဋ်ဘက်ကို တွေးမကြည့်မိဘဲ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ဦးစားပေးလိုက်ခြင်းက ဒီလိုမှားသွားခဲ့တာ။

“ကိုလေး အဲဒီသဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး နိဋ် ကိုလေး တောင်းပန်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကိုလေး နိဋ်ကို သနားရာကနေ စချစ်ခဲ့တာ။ အဲဒါကြောင့် နိဋ်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ။ နိဋ်ကို လက်လွှတ်လိုက်ရမှာတွေကို ကြောက်ပြီး စိတ်လောသွားခဲ့တာပါ နိဋ်

မယ်။ နိဋ်ကို အထင်သေးပြီး အပိုင်တွက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ကိုလေး ပျာပျာသလဲတောင်းပန်တော့ နိဋ် စိတ်မကောင်းခြစ်သွားရသည်။ တကယ်ဆို ဘဝအခြေအနေအရ ဘယ်လိုပဲ တွေးကြည့်ကြည့် ကိုလေးက နိဋ်ကို တောင်းပန်ရမယ့်အခြေအနေမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်က သူ့အိမ်မှာ ကပ်နေရတဲ့သူပဲလေ။

“ကိုလေး”

“နိဋ်”

“ကိုလေးရဲ့ စကားတွေကို ပြန်ရှုပ်သိမ်းပေးပါနော်”

“ဟင်... ဘယ်စကားကိုလဲ”

“နိဋ်ကိုချစ်တယ် ဆိုတာပါ”

“ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ အဲဒီစကားကို ကိုယ်ရှုပ်သိမ်းမပေးနိုင်ဘူးနိဋ်။ ကိုလေးပြောတာ တစ်သက်လုံးစာအတွက်ပဲ”

“ကိုလေးရယ်”

“ကိုလေး နိဋ်ကိုချစ်တာ စိတ်ကစားပြီး တစ်ခဏတာအတွက် မဟုတ်ဘူး နိဋ်။ ဘယ်တော့မှ ယိုင်ချိုပြပျက်သွားမယ့် အချစ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်ဘဝစာ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ပြီးချစ်တဲ့ ခိုင်မာသော ချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့ပါ။ အချစ်ဆိုတဲ့စကားကို တစ်သက်တာအတွက် မရည်ရွယ်ဘဲ အသုံးမပြုပါနဲ့တဲ့။ အခု ကိုလေး အသုံးပြုလိုက်တာ တစ်သက်တာအတွက်ပိုလို့ပေါ့။ ပြောပါဦး နိဋ်ရယ်... နိဋ် ကိုလေးကို ချစ်

တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“နိုင်ကို ထပ်မမေးပါနဲ့ ကိုလေး”

“နိုင်”

“နိုင်က ကိုလေးတို့ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးလို့ ရှင်သန်ခွင့်ရနေပုံ ပန်းပင်ကလေးတစ်ပင်ပါ”

“ဘာလဲ... နိုင်က ဥယျာဉ်မှူး ပန်းမခူးရဘူးလို့ သတ်မှတ်ချက်ချလိုက်တာလား”

“နိုင် အရိပ်နေပြီး အခက်ချိုးသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“အခု နိုင်က အခက်ချိုးတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အခက်ခိုင်ခေါင်းပေါ်ကို အရိပ်ထိုးပေးချင်လို့ ကိုင်းကျလာတာ”

“တော်ပါ ကိုလေးရယ်”

“နိုင်”

နိုင် သူ့ကို ကျောခိုင်းပစ်လိုက်၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြောနေရင်း နိုင် စုစည်းထားတဲ့ အင်အားတွေ ကုန်ခန်းကုန်တော့မည်။ မတော်သာခြင်းတွေအတွက် နိုင်ကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါတော့ ကိုလေးရယ်။ ကျေးဇူးတရားကို မဆပ်နိုင်ရင်တောင် ကျေးဇူးကန်းတာမျိုးတွေ အဖြစ်မခံပါရစေနဲ့။ အန်တီထက်က နဂိုကမှ မုန်းနေရတဲ့အထဲ

အမုန်းတွေ ထပ်ဆင့်ကဲပြီး ထပ်အမုန်းမခံပါရစေနဲ့တော့ ရှိရင်းစွဲ မဖြစ်မနေ သဘောကောင်းပေးတာလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်

နိုင် ရည်မှန်းထားတဲ့ ပန်းတိုင်ကိုရောက်အောင် ဆက်လျှောက်ရဦးမှာ။ ချစ်ကို ခလုတ်တိုက်ပြီး မှောက်လဲတာမျိုး နိုင် အဖြစ်မခံနိုင်။

“ကိုလေးမျက်နှာကို ကြည့်စမ်းပါ နိုင်ရဲ့”

ဇာမဏီ နိုင်ပန်းလေးကိုကိုင်ပြီး သူ့ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်

“နိုင် ... ကိုလေးကို ချစ်လား”

“နိုင်မဖြေနိုင်ဘူး ကိုလေး၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေကိုဘဲ ကိုလေးဘူးစမ်းပါ”

“မတွေးနိုင်ဘူး နိုင်၊ နိုင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် အရာအားလုံးကို ကိုလေး ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်တယ်”

“စိတ်ကူးမယဉ်ချင်စမ်းပါနဲ့ ကိုလေးရယ်၊ စိတ်ကူးဆိုတာ သက်တွေကြုံလာဖို့ လွယ်မှမလွယ်ဘဲ၊ လက်တွေ့ဘဝက မရိုးရှင်းဘူးလေ ကိုလေးရဲ့”

“အဲဒါတွေ ကိုယ်မသိဘူး... ကိုယ်သိတာ ကိုယ် နိုင်ကို ချစ်တယ်၊ နိုင်ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်”

“ကိုလေး”

“နိုင် ကိုလေးကို ချစ်တယ်၊ မချစ်ဘူးဆိုတာပဲ ဖြေ နိုင်အဖြေပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ကိုလေး ကိုလေးရဲ့ဘဝကို ရွက်လွှင့်ခြင်း၊ စွန့်စားခြင်းတွေ ဆုံးဖြတ်မယ်”

“ဟင်”

တစ်ခွတ်ထိုးလုပ်တော့မှာလားလို့ စိုးရိမ်ပြီး မပြစ်တန်ကောင်
ပါဘူးလို့ ပြန်လည်ဖြေသိမ့်ခြင်းနှင့်အတူ နိုင် မျက်လုံးကို မှိတ်ချင်
သက်ပြင်းပါ ဟင်းခဲနဲ့ ချမိသွား၏။ ပြီး ခေါင်းကိုခါလိုက်ကာ ...

“ကိုလေး တစ်ခွတ်ထိုးမလုပ်ပါနဲ့”

“ကိုလေးရဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့်က ဒါပဲရှိတာလေ”

မျက်လုံးကနေ ဖောက်ထွင်း၍ ဇာမဏီမြင်နေပါသည်။
မျက်လုံးတွေက ကိုကိုကိုကြည့်သလို သူ့ကို ကြောက်လန့်နေဟန်နဲ့
မရှိ။ ဒီမျက်စိနားလေးတွေမှာ ရင်းနှီးနွေးထွေးမှုတွေနဲ့ပဲ ဥစ္စာ။

“ကိုလေး”

ဇာမဏီ မေးဆတ်၍ ထူးလိုက်၏။

“နိုင်လေ ကိုလေးကို”

စကားစက ပြတ်၍ တံတွေးမျိုချပြီး ဆက်ပြောမလား။
မျှော်လင့်နေပေမယ့် နိုင်က ဘာမှ ဆက်မပြောလေတော့ ...

“ကိုလေးကို ဘာဖြစ်လဲ ... ဆက်ပြောလေ”

“နိုင်”

“ကိုလေးကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

နိုင် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

“နိုင် နိုင် ကိုလေးကို မချစ်ဘူး”

ပြောပြီးတာနှင့် နိုင်က သူ့ရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားလေလျှင်

“နိုင်”

အချစ်က ဒီလိုပဲ ရက်စက်စွာ စိမ်းကားတတ်သည်လား။

...ရင်ထဲမှာ ဆူးဆိပ်သင့်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

လောလေမလားလို့ ခေါက်လိုက်တာပါ။

'ခေါက် ခေါက်'

"ဝင်ခဲ့"

ထွက်မလာဘဲ ဝင်ခဲ့တဲ့၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဟု နိုင် တံခါးကို

မဝင်ဘဲနှင့် ...

"ကိုကြီး"

"ဝင်ခဲ့လေ"

"အဟွန်း ... မဝင်တော့ဘူးကိုကြီး၊ ဧည့်သည်ရောက်နေ

တာခေါ်တာပါ"

ဇာနည် မျက်မှောင်ကြူတ်သွားပြီး ...

"ဘယ်သူလဲ"

"မမပန်းရိပ်ပါ"

"ငါမရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်"

"ရိုတယ်လို့ ပြောပြီးပြီ ကိုကြီးရဲ့"

"ကျွတ်"

နိုင် လှည့်ထွက်မယ်လုပ်တော့ ...

"ခွင့်"

"ရှင်"

"ခဏဝင်ခဲ့ဦး"

အခန်း (၂၆)

ပန်းရိပ်ဇော် ရောက်လာသဖြင့် နိုင် အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်သေ့သေ့ သုတ် တက်လာခဲ့သည်။ ကိုကြီးကို ခေါ်ပေးဖို့လေ။ သွားမခေါ်မီ မယ့် အခြားခေါ်ပေးမယ့်သူက မရှိ။ ဒေါ်နုက အန်တီထက်တိုက် တရားစခန်းဝင်ဖို့ လိုက်သွားပြီး မကျေဉာဏ် ရှေးသွားသည်။ ကိုဝေလည်း အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ဆိုပြီး သွားချင်ဘဲ အပြင်ကိုထွက်သွားတာ

ဒါတောင် ပြောခဲ့သေးတာက အိမ်မှာ ကိုကိုနဲ့နိုင်ကို ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူးတဲ့။ မသွားချင်သွားချင်နဲ့ပဲ သွားတာလေ။ နိုင် ကိုကြီးအခန်းရှေ့ကိုရောက်တာနှင့် ခြေစုံရပ်တည်း ကာ ...

'ခေါက် ခေါက်'

တံခါးပိတ်မထားမှန်းသိပေမယ့် တံခါးခေါက်သံကြားပြီး

နိုင် ဘုရားသာတလိုက်မိတော့၏။ နိုင်းစရာရှိလို့ဆိုရင် ကို
မရှိပေမယ့် တောင်တောင်အိအိတွေထပ်ပြောရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။
ကိုကြီးအပေါ် ဟိုတစ်ခါထက်ပိုပြီး မရင့်သီးချင်။ ကိုယ် ရှိသေးလေး
သမျှ ဒီတစ်ချက်နဲ့တော့ အကြည်အညိုပျက်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။
နိုင် မဝင်ဖြစ်သေးဘဲ ခပ်တွေတွေလေးရပ်နေမိစဉ် ...
“နိုင်”
“ရှင်”
“ဝင်ခဲ့လေ”
“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”
တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ခြေလှမ်းတွေနှင့် နိုင်း ဝင်ခဲ့ရတော့၏။ ကို
က အမြဲတမ်း သူ့အမိန့်ကို နာခံခဲ့ရသူပို့ အခုလည်း မလွန်ဆန်ခဲ့
“တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နဲ့ကွာ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
“ဘာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”
“ဘာလဲ ... ကိုယ့်ကိုကြောက်နေတာလား”
“ဟုတ် အယ် ... မဟုတ်ပါဘူး”
ဇာနည်ပြီးလိုက်မိ၏။ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး မရဲတရဲကြည့်ပုံကို
ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံနေတာ။ နိုင်းကိုကြည့်ပြီး အသည်းယားသွားတာ
“မဟုတ်ရင်ရှေ့တိုး”
“ကိုကြီး ဟိုလေ”

“ကဲ”
“အို”
နိုင်ပါးပြင်လေးဆီမှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ ဒါကိုပဲ
ဦးစင်တက်ရသည့်ပမာ ပါးပြင်ကို လက်နှင့်အုပ်၍ တုန်လှုပ်ချောက်
သွားသွားလေသည်။
ဇာနည် မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ဟေ့ကြည့်တဲ့ နိုင်းကို ကြည့်ကာ
ယ်လိုက်မိပြီး ...
“ကျေနပ်သွားပြီ”
ဟုဆိုကာ သူ့ပဲ အရင်ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ထိုအနမ်းမှ
တစ်ဆင့် နိုင်းနှလုံးသားထဲကို အချစ်တွေ စီးဝင်သွားပါစေနိုင်ရယ်။
“ကိုဇာနည်”
“ပန်းရိပ် ... စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား”
“ကြာပြီပေါ့”
“ဆောရီး ... ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”
“တောင်းပန်ရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုဇာနည်ရယ်”
“ကဲ ဆို ... လာရင်းကိစ္စ”
“ပန်းရိပ် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ချင်လို့ အဲဒါ ကိုဇာနည် လိုက်ပြ”
“အင်”
ဇာနည် ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်မိတော့ ...

“ဘာလဲ... လိုက်မပြုချင်ဘူးလား”

“ကိုယ်မအားဘူး ပန်းရိပ်ရဲ့”

“ဟင်... အခု အခန်းထဲကနေ ထွက်လာတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို အခန်းအောင်းပြီး ဘာအလုပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ဟိုဟာ”

မလိမ်တတ်ဘဲ လိမ်ရင် မှားတတ်တယ်တဲ့။ မမှားအောင် ဘယ်လိုလိမ်ရမလဲ။ တော်တော်ရှုပ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ကူး ယဉ်ကျားလေးကို လာပြီးဖျက်ဆီးတာ။

“စောစောကတော့ အခန်းထဲမှာ စာဖတ်နေတာလေ၊ ပြီးရင် သွားစရာလေးရှိသေးလို့... အဲဒါ”

“ဟင်”

ပန်းရိပ် နှုတ်ခမ်းစုပြီး ပျက်စောင်းထိုးလေ၏။ ဒီနေရာမှာ နိုင်ဆိုရင် ရင်ခုန်မိမှာပေမယ့် ပန်းရိပ်ကျတော့ ရင်လည်းမခုန် ကျောလည်း တုန်လို့မရ။ စောစောက အနမ်းတစ်ပွင့်အတွက် ရင်ခုန်သံလေးပင် ပျောက်ရှုချင်၏။

“ကိုဇာနည်”

“ဟင်”

“ကိုဇာနည် ပန်းရိပ်ကို လိုက်မပို့ချင်လို့ ပြောတာလား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်သွားစရာရှိလို့ပါ ပန်းရိပ်”

“ဒါဆို ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

နေရာကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားလိုက်ချိန်မှာပဲ...

“ဇာနည်ရေ”

“ဟင်”

အသံစာစာနှင့် ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျော့။ ဒါ ကယ်တင်ရှင်ကြီးပါပဲ။ တကယ်အချိန်မှာ ရောက်လာပေးတဲ့ ထိုင်ပြီးကန်တော့ချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွား၏။

“မကျော့ ဘာပြောမလို့လဲ”

မကျော့က လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ဆွဲခြင်းကို လက်ပြောင်း နိုင်ရင်း...

“ဇာမဏီမှာသွားတယ်... ဇာနည်ကို အရေးကြီးလို့ ကုမ္ပဏီကို လိုက်လာခဲ့ပါတဲ့”

“ကျွတ်... ဒီကောင် ဖုန်းဆက်ရင် ရရဲ့သားနဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးတယ်ဆိုတော့ လိုက်သွားလိုက်ပေါ့ကနည်ရယ်”

“ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ... လိုက်သွားလိုက်ပါ့မယ်နော်”

ပုံစံက စိတ်မရှည်သလို ရှိနေပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ မှာ
သွားတဲ့သူကို ကျေးဇူးတွေတင်လို့ မဆုံးနိုင်။ ဇာနည် ပြေးနိုင်မှ
လွတ်မယ်ဆိုပြီး ထရပ်လိုက်မိစဉ် ...

“ကိုဇာနည်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ပန်းရိပ်ရယ်၊ ပန်းရိပ်ကြားတဲ့အတိုင်း
ပဲလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဒါဆို ပန်းရိပ်ပြန်တော့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရှင်”

“ဪ... ကိုယ့်ကို အပြစ်မတင်ဘဲ နားလည်ပေးတဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောတာ”

“ဪ”

ပန်းရိပ် ပြန်သွားတော့မှ ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး ဟင်းခနဲ သက်
ပြင်းချလိုက်မိ၏။ သူ့အပြစ်က လိုတာမရ ရတာမလိုဆိုတာမျိုးပါလား

အခန်း (၂၉)

ဇာနည် ကုမ္ပဏီကိုလိုက်လာခဲ့ပြီး ဇာမဏီကို ရုံးခန်းထဲမှာ
ရှာသည် ... မတွေ့။ ရုံးခန်းထဲမှာမရှိလို့ ရေအိမ်ဝင်နေသလား ထိုင်
စောင့်တော့လည်း အချိန်တွေသာကြာသွားတယ်။ ဇာမဏီက ပေါ်
မလာ။ ဒါနဲ့ ဟိုရှာ ဒီရှာ ရှာတော့လည်း မတွေ့ရလေတော့ ...

“ရှာလေး”

“ဗျာ”

“ညီညီရော”

“ကိုသောင်းဝေနဲ့ အပြင်ထွက်သွားတာ ကြာပြီဆရာ”

“ဘာကိစ္စနဲ့သွားတာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး ဆရာ”

“တောက် ... ဒီကောင်ကွာ”

ဇာနည် ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး အမဏီဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်ပြီး ခေါ်လိုက်၏။ ဖုန်းက ဝင်သွားပြီး မကိုင်။ နောက်ထပ်ခေါ်တော့မှ ...

“ဟယ်လို”

“ညီညီ”

“ကိုဇာနည်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ခုပြောနေတာ ကိုသောင်းဝေလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ကိုဇာနည်”

“ညီညီရော ညီညီ ဘာလို့ ဖုန်းမကိုင်တာလဲ”

“အဲဒါ ဟိုဒင်း”

“ဘယ်ဒင်းလဲ ... မြန်မြန်ပြောဗျာ”

“အမဏီ ဒီမှာ မှောက်တော့မယ်ကိုဇာနည်”

“ဘာ”

မှောက်တော့မယ်ဆိုကတည်းက ဇာနည် သဘောပေါက်သွားသည်။ ညီညီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီကောင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်များနှင့်အတူ။

“အခု ခင်ဗျားတို့ ဘယ်မှာလဲ”

ကိုသောင်းဝေက သူတို့ရောက်နေတဲ့ဆိုင်နာမည်ကို ပြောလေလျှင် ...

“ကျွန်တော် အခုလာခဲ့မယ် စောင့်နေ”

ဇာနည် ဖုန်းချပြီးတာနှင့် ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ခေါင်းထဲမှာတော့ အတွေးတွေက တန်းစီနေသည်။ ညီညီမှာ ဘာတွေများ စိတ်ညစ်စရာရှိနေတာလဲ။ ညီအစ်ကိုချင်း တိုင်ပင်ရင်ဖွင့်တာလည်း မရှိ။ နိုင်နဲ့များ ပတ်သက်နေမလား။ ဒီကောင် အဲဒီလောက်အထိတော့ ပြင်းပြင်းရှရှ ခံစားလိမ့်မယ်မထင်ပါဘူး။

အခြား စိတ်ညစ်စရာရှိဖို့ တွေးကြည့်တော့လည်း မရှိ။ ဖေဖေ နဲ့မေမေက အိမ်မှာမရှိတုန်းဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးအဖအရာအနေနဲ့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိသည်။ ကိုယ့်ထက် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာပါတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ နိုင်နဲ့မပတ်သက်ဘူးလို့တော့ ထင်တာပဲ။ ပတ်သက်လာပြီဆိုရင်တော့ အင်း ... သူ ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာကို စဉ်းစားဖို့တော့ လိုလာပြီ။

ကိုသောင်းဝေပြောပြတဲ့ဆိုင်ကို ရောက်လာခဲ့တော့ ...

“ညီညီ”

“ကိုဇာနည်”

သူ့ကိုမြင်တာနှင့် ကိုသောင်းဝေက အားတက်သွားဟန်ပါ။ အမဏီကတော့ ခုထိ အရက်ဖန်ခွက်ကို လှမ်းကိုင်တုန်းပါပဲ။

“ကိုဇာနည်ရောက်လာလို့ တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ ဒီမှာ ထိန်းမရတော့ဘူး”

“ခင်ဗျားက အလိုတူအလိုပါ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး ကိုဇနည်ရယ် ... သူခေါ်လို့ ကျွန်တော်က လိုက်လာတာပါ။ ကျွန်တော်က တကယ်မသောက်ပါဘူး။ မယုံရင် ပါးစပ်ကို နမ်းကြည့်ပါဗျာ”

“တော်စမ်းပါ”

ဇနည် တစ်ဖက်ကိုလည်းဟောက် ညီညီကိုလည်း ငုံ့ကြည့်ကာ ...

“ညီညီ ... ညီညီ ...”

“အင်”

“ညီညီ”

“ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်ကောင်လဲကွ ငါ့ကိုခေါ်တာ”

“ဟေ့ကောင် ညီညီ”

“ငါ ညီညီမဟုတ်ဘူး ငါ့နာမည် အမေကွ၊ အမေကွ ငှက်မျိုး ... အမွေးတစ်တောင် အကျွတ်မခံဘူး ... နားလည်လား”

“ဟေ့ကောင် ထစမ်း”

ညီဖြစ်သူကို ဇနည် ဆွဲထူလိုက်၏။

“ညီညီ ဒီမှာ”

“ဟင်”

“ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း”

အမေကွ မှေးစင်းနေတဲ့မျက်လုံးကို ပြုံးပြဲကြည့်ပေမယ့် အမှူး

သမားမျက်လုံးက ဘယ်လိုကြည့်လင်နိုင်မှာလဲ။

“ဘယ်သူလဲ ... မင်း ဘယ်သူလဲ”

ကိုသောင်းဝေက အမေကွကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်ပြီး ...

“အဲဒါ မင်းအစ်ကို ... မင်းအစ်ကို ဇနည်ကွ”

“ကိုကို”

“ဟုတ်တယ်”

“အဟဲ့၊ ကိုကိုဆိုရင် ကန်တော့ ကန်တော့။ ကျွန်တော် ကန်တော့ပါတယ်”

“ကျွတ်”

လက်အုပ်ချိုရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းက စိုက်ခနဲ ကျလာတော့ ဇနည် ကမန်းကတန်း ထိန်းလိုက်ရ၏။ ပြီး ခေါင်းက ပြန်မော့လာကာ ...

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“ကိုကို ... ကိုကိုမဟုတ်ဘူး နောင်တော်ရာမ”

“ဘာကွ”

“နောင်တော်ရာမနဲ့ ညီတော်လကွဏာ”

“ညီညီ ... မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“အမှန်တရားတွေ ပြောပြနေတာလေ၊ ကျွန်တော် နိုင်ကို”

အရမ်းချစ်တယ် ကိုကိုရဲ့၊ အသည်းတွေ၊ နှလုံးတွေ အသီးကင်းကြေ
သလို ဘုတ်ခနဲ ဘုတ်ခနဲ ကြွေကျကုန်လောက်အောင်ကို ချစ်တာ

“ဟင်”

“နိုင်ကတော့ မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်း၊ အဲ... မဟုတ်သေး
ဘူး။ ကျောက်ခဲနှလုံးသားပိုင်ရှင်လို ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူးတဲ့... အဲ
အိ ဟီး”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“ဘေးလူတွေ ဝိုင်းကြည့်ကုန်ပြီ၊ မင်း မရှက်ဘူးလား၊ လာ
... သွားမယ်”

ညီကို တွဲခေါ်လာတဲ့စာနည်ရင်ထဲမှာ မကောင်းပေ။ ညီညီက
နိုင်ကို အဲဒီလောက်တောင် ချစ်သတဲ့လား။ သူ တစ်ခုခုကို ခိုင်မာစွာ
ဆုံးဖြတ်မှုဖြစ်တော့မည်။ အချစ်ချင်းတူလို့ စစ်ခင်းယူရအောင်ကလည်း
သူနဲ့ညီညီက သူ့စိမ်းတွေမဟုတ်။ ညီအစ်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက်တွေ
လေ။

ဒါပေါ့လေ ... ကိုယ်က အမှန်းနဲ့စပြီးမှ ချစ်တတ်လာခဲ့သူ
ညီညီကတော့ အစကတည်းက ကရုဏာတွေ၊ အကြင်နာတွေနဲ့ လက်
ကမ်းကြီးဆိုခဲ့သူဆိုတော့ ပန်းပျိုးသူနဲ့ ပန်းခိုးချင်သူ ဘယ်သူက နိုင်နဲ့
ထိုက်တန်ပါသလဲ။

“နိုင်ရေ ... နိုင်”

“ဟာ ညီညီ ... မအော်နဲ့လေကွာ”

“ကျွန်တော် ရင်ဖွင့်ပါရစေ ကိုကိုရာ ... ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ
လောင်လွန်းလို့ပါ။ နိုင်ကို ကျွန်တော် အရမ်းချစ်တယ်၊ သူကတော့
ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ... အချစ်ကို
ဘနကြမ်းစီးရမလား၊ ဓားပြတိုက်ရမလား ... ပြောပါဦး ကိုကိုရာ”

“မင်းကွာ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အရက်
သောက်စရာလား”

“အရက်”

“ဟုတ်တယ် ... အခု မင်းအရက်သောက်ထားလို့ လူမှန်း၊
ခွေးမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ”

“သိပါတယ် ကိုကိုရ”

ဇာမဏီ သူ့ရင်ဘတ်ကို သူပြန်ပုတ်ပြပြီး ...

“ဒါက ကျွန်တော် ... ဇာမဏီ”

“ဘာကွ”

ပြီး ဇာနည်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ ...

“ဒါက ကိုကိုဇာနည်”

ဇာနည် စိတ်ပျက်စွာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားစဉ်မှာပဲ ...

“ဒါက ကာ၊ ဟိုမှာ လမ်း၊ ဒီလောက်တော့ ညီညီသိပါတယ်

ကိုကိုရီ”

“ကျွတ်”

“ကိုကို”

“ဘာလဲကွာ”

“ဖြည်းဖြည်းထူးပါ ကိုကိုရာ ... ကျွန်တော် ကြားပါတယ်ဗျာ
တကတဲ လူကို နားကန်းနေတယ်ထင်နေသလားမသိဘူး”

“နားက မကန်းဘူး၊ မင်း အချစ်မျက်ကန်းဖြစ်နေတာ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဘာတဲ့ ... ဦးလွမ်းမိုးဆိုတာ
တာ ... မချစ်ပြင်ပြင် မကြင်နာလေသည်မို့”

“ဟေ့ကောင်”

“မေ့အခွက်ကိုရှာ ရှာ ဆိုတာလေ”

“မေ့ကွက်ကိုရှာပါကွာ”

“အင်း အင်း ... အဲဒီမေ့ကွက်ကိုပြောတာ”

“တော်တော့ ... နားငြီးတယ်ကွာ”

ဇာနည် အော်လိုက်ပြီး ဇာမဏီ ဘာပဲပြောပြော ပြန်မပြော
တော့။ သူ ရင်ဖွင့်သမျှ နားထောင်ရင်း မောင်းလာခဲ့တာ အိမ်ရောက်
သည်အထိပါပဲ။ သူ့ရင်ထဲမှာ နာနေသည်။ ညီညီ ရင်ဖွင့်သမျှ နှိင်း
ချစ်တာတွေ၊ အနုပညာမခံနိုင်တာတွေချည်းပါပဲ။ ဒီတစ်ယောက်တည်း
ကိုမှ နှစ်ယောက် ဝိုင်းချစ်မိတဲ့အတွက် ဒီလိုခံစားရတာ။

အချစ်ဆိုတာ လူကို ဒီလိုနာကျင်စေတတ်မှန်းသိခဲ့ရင် အစ
ကတည်းက မချစ်မိအောင် နေခဲ့ပါတယ်။ ခုတော့ သင်္ကြားလုံးလားလို့
ဝါးပြီးမှ ဆေးခါးကို စားမိတဲ့အဖြစ်မျိုးကြုံရတာ။ ဒါကို ဇာနည်
ခါးမှန်းသိသိ ဆက်ဝါးရမလား၊ ထွေးထုတ်ပစ်ရမလား။

“ကဲ ... ဆင်း”

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဇာနည် တွဲခေါ်လိုက်စဉ် ...

“ရတယ် ရတယ်”

“ရမနေနဲ့ လာ”

“ဟော ... ပြန်လာကုန်ပြီ”

“ဟယ်”

ကားသံကြားလို့ ထွက်လာတဲ့မကျော့နဲ့ နိုင်။ ဇာနည်တို့
ညီအစ်ကိုအဖြစ်ကို မြင်သွားလေတော့ ခြေလှမ်းလေးတွေ တုံ့သွားကြ
သည်။ နိုင်က လက်ညှိုးလေးတထိုးထိုးဖြစ်ပြီး ...

“ကို ကိုလေးက ဘာဖြစ်”

“အရက်မူးလာတာ”

“ဟင်”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလားဟယ်”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“နိုင် နိုင်လား”

စာနည်တစ်ယောက် အမေ့စကားတွေ ရှေ့မဆက်နိုင်ခင်မှာ
ပဲ အတင်းဆွဲခေါ်လာခဲ့တော့သည်။ နိုင်ရှေ့မှာ ပွင့်အန်ထွက်လာရာ
အားလုံး မျက်နှာပူစရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ပါ။

အခန်း (၃၀)

အိမ်ရှေ့က ကားသံကြားသဖြင့် နိုင် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။
ကားက ဦးချမ်းကားမို့ ဦးချမ်းနဲ့အန်တီထက် ပြန်လာတာပဲဖြစ်မည်ဟု
စောင့်ကြည့်နေဆဲမှာပဲ ကားတံခါးက ပွင့်လာပြီး ...

“သမီး”

“ဦးချမ်း”

နိုင် ဝမ်းသာအားရနှင့် နောက်သို့လှည့်ကာ ...

“ကိုကြီးရေ ... ကိုလေးရေ ... ဒီမှာ ဦးချမ်းတို့ပြန်လာပြီ”

“သိတယ် သိတယ် ... လာပြီ”

“သားငယ်”

“ဖေဖေ မေမေ”

မိဘတွေ ပြန်ရောက်လာပြီဆိုတာနှင့် သားနှစ်ယောက်က

ရွှေဆင့်နောက်ဆင့်ရောက်လာသည်။ ညှော်ခန်းထဲမှာ စုန်းစုန်း ဖြစ်လာ
တော့ နိုင် နောက်ဆုတ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ ရစ်နေလိုက်၏။ ကိုကြီး
ကိုလေးတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး နိုင်က အပြစ်ရှိသူတို့ ခံစားနေရသည်လေး
အဲဒီအတွက် အန်တီထက်သိသွားလို့ အပြစ်ပေးရင် ခံယူဖို့ အဆင်ဆင့်
ပါ။

ကိုယ်က ဘာမာယာ ဘာလှည့်ဖြားမှုမှမရှိဘဲ သူ့အလိုလို
အချစ်တွေ ဖြန့်ကြက်စီခြယ်လာကြတဲ့အတွက် အပြစ်တွေက ကို
ခေါင်းပေါ်ပဲ ပုံကျလာဦးမှာက ကျိန်းသေ။ ဘယ်သူရှိနေတာလဲ
အားလည်းမကိုးရဲ။

“ဘယ်လိုလဲ ... အဆင်ပြေရဲ့လား မေမေ”

“တရားစခန်းဝင်ပြီး ကုသိုလ်ရေးလုပ်တာပဲ သားရယ် ...
ဘာအဆင်မပြေစရာ ရှိမှာလဲ”

ဒေါ်ထက်ထက်မြက်၏အကြည့်က နိုင်ဆီသို့ ရောက်လာ
သဖြင့် နိုင် အတင်းပဲ ခေါင်းကိုငုံ့ထားလိုက်သည်။ ကိုယ့်ဘဝ
ရှိသေမှ စုံပြည်မှာလေ။ ခြောက်သွေ့ခဲ့တဲ့ရက်တွေကို ထားတော့။

- “သမီး”
- “ဟင်”
- “သမီး နိုင်ထိပ်ထား”
- “အင် ... ရှင်”

နိုင် အံ့ဩလွန်း၍ ကိုယ်လေးပင် ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။
သူမကို သမီးလို့ခေါ်လိုက်တာသည် အန်တီထက်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။
ဒါမှမဟုတ် နိုင်များ နားကြားမှားလေရောသလားလို့ မဝံ့မရဲ ကြည့်လိုက်
ရင်မှာ နိုင် တစ်ခါမှ မပြင်ဖူးတဲ့ အပြုံးနုနုကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။

အန်တီထက်ကပဲ ဆေးစားမှားသလား။ နိုင်ကပဲ အကြား
အမြင်တွေ ဝါးနေသလားတော့ မသိ။ အမြဲတမ်း နိုင်ကို ရန်လိုစွာ
ကြည့်တတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေက အခု နူးညံ့နေသည်။ အသံစူးစူးနှင့်
ခေါ်တတ်ခဲ့ခြင်းတွေကလည်း နူးညံ့နေ၏။ ခပ်တင်းတင်းရှိနေတတ်
သော မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးတွေ ချိုနေတာသည် အန်တီထက်မှ
ဟုတ်ပါရဲ့လားလို့ သံသယဝင်စရာ။

“မတ်တတ်ကြီး ... ထိုင်လေ သမီးရဲ့”

“ဪ ... ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

နိုင် မဝံ့မရဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဇာနည်နဲ့ဇာမင်္ဂလည်း သူတို့
ရှေ့မှာ ထိုင်နေတာသည် မေမေမှဟုတ်ရဲ့လားလို့ မယုံနိုင်စွာ အံ့ဩ
နေကြ၏။

- “သမီး”
- “ရှင်”
- “အန်တီ”

ဟိုတုန်းက သမီးအပေါ်မှာ မောက်မောက်မာမာ ဆွေဆက်ဆံမိခဲ့တဲ့အတွက် အန်တီတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“ရှင်”

နိုင် တရှင်ရှင် ဖြစ်နေတော့၏။

“အန်တီ အားလုံးကို နားလည်သွားပါပြီ သမီးရယ်၊ မသေခင်မှာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဒေါသမီးမလောင်မြိုက်အောင် တိမ်းရှောင်နိုင်ရမယ်တဲ့၊ ထစ်ခနဲရှိ ဒေါသထွက်တာမျိုး၊ ကိုယ်မကျေနပ်တဲ့လူကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ ကလဲ့စားချေဖို့ ကြိုးစာတာမျိုး မလုပ်သင့်ဘူးတဲ့လေ၊ သူလည်း တစ်နေ့သေ၊ ကိုယ်လည်း တစ်နေ့သေရမယ့်ကိစ္စ၊ ဒေါသတွေ မောဟတွေထားနေရင် ကိုယ်ပဲ လောင်မြိုက်ခံရတာပဲလေ၊ အန်တီ သမီးအပေါ်ကို နားလည်သွားပါပြီကွယ်”

“အန်တီ အန်တီ... တကယ်”

နိုင် စကားကို ရှေ့မဆက်နိုင်ခင်မှာဘဲ ...

“တကယ်ပေါ့ သမီးရယ် ... အန်တီ အတ္တတွေနဲ့ လောင်မြိုက်ပြီး မစဉ်းစားတတ်ခဲ့တာ၊ သူများပြောပြနားချတာကို နားမဝင်ခဲ့တာ ကိုယ် မှားမှန်း တရားစံခန်းဝင်မှပဲ သိရတော့တယ်ကွယ်၊ တကယ်တော့ ထားက သေသွားပြီပဲလေ၊ ပြီးတော့ ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ်ဆိုတာ ခြေရာလို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လို့ အရာထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သေသူကို လိုက်ပြီးသဝန်တိုနေဖို့ မလိုဘူးလေ”

“အန်တီရယ်”

“ဒီနေ့ကစပြီး အန်တီ သမီးကို ကိုယ့်သမီးလေးလိုပဲ သဘောထားလိုက်ပြီ သမီးကလည်း မိဘမရှိဘူးဆိုပြီး အားငယ်စရာမလိုတော့ဘူး... နော်၊ အန်တီတို့လင်မယားက သမီးရဲ့မိဘတွေပဲပေါ့”

“သမီး သမီး ဝမ်းသာလိုက်တာ အန်တီရယ်”

တကယ်ပါ ... ဝမ်းသာလွန်းလို့ နိုင် မျက်ရည်တွေပင် ဝေသာမိ၏။ နိုင် ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့အရာ၊ မေတ္တာတရားဆိုတဲ့ အာဟာရကို စားသုံးခွင့်ရပြီမို့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုသွား၏။

ဒါကြောင့် ဒီနေ့သည် နိုင်အတွက် မင်္ဂလာအရှိဆုံးနေ့ပါပဲ။

“ဖေဖေ”

“ဟေ ... ဘာလဲ သားကြီး”

ဇာနည် မိခင်ကို မေးဆတ်ပြပြီး ...

“မေမေတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“မင်းအမေမဟုတ်လို့ ဘယ်သူဖြစ်ရဦးမှာလဲ သားကြီးရ ... ဟား ဟား”

“ဒီတစ်ခါ ဖေဖေက မေမေ့ကို အကျွတ်ချွတ်နိုင်တာပဲ”

“ဟာ သားငယ် ... မင်းစကားကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲကွ”

“ကျွတ်တမ်းဝင်တာကိုပြောတာ ဖေဖေရဲ့”

“သားငယ်နော်”

“ထက်... မင်းရဲ့သားတွေ မယုံမကြည် ဖြစ်နေပြီနော်”
အားလုံး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိကြသည်။ အခုတော့
လည်း အရာအားလုံးက သူ့နေရာနှင့်သူ လှပစိုပြည်လို့နေတော့
ရှေ့ဆက်ရှင်းရမယ့်ကိစ္စတွေအတွက်ကတော့ နောင်ကာလ နောင်ခ
ချေးပဲပေါ့။ ဘယ်သူ့ရင်မှာ ဘာတွေရှိမလဲဆိုတာ ကာယကံရှင်တွေ
နားလည်ကြလိမ့်မည်။

“သားကြီး”

“ဗျာ”

“ဟို... နိုင်အပေါ် အရင်လို အနိုင်မကျင့်ခဲ့တော့နော်”
အပြုံးနှင့်သာ ဖာနည် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိတော့၏။ မေမေ
မပြောခင်ကတည်းက ကိုယ့်ဆက်ဆံရေးတွေ ပြောင်းခဲ့တာက ကြာပြီ
မေမေ မသိလို့ပါ။ အခုဆိုရင် အမုန်းရဲ့နောက်ကွယ်က အရာတွေကို
ဖျက်သီးဖို့ ခက်နေလို့ ရင်ရော ကျောပါ နာရမယ့်အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံနေ
တာ။

“သမီး”

“ရှင် ဦးချမ်း”

“သမီးအန်တီပြောတာ ကြားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီနေ့ကစပြီး သမီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်နေစရာမလိုတော့

ဘူး။ စာကိုပဲ ကြိုးစား။ စာရင်းစာရွက်ကိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေစရာလည်း
မလိုတော့ဘူး”

“ဟင်”

နိုင် အားနာသလိုနှင့် ကိုကြီးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်
တော့ ကိုကြီးလည်း မျက်နှာပျက်သွားကာ ...

“ဖေဖေက ဒါတွေကို သိနေတယ်လား”

“ဖေဖေက အဖေလေကွာ၊ သားတို့ ဘာလုပ်တယ်၊ ဘယ်
အချိုးချိုးတယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိတာပေါ့”

မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ထွေးခဲ့တဲ့အဖြစ်မျိုးကို ပြန်သတိရတော့
နိုင်ကို မျက်နှာလည်းပူ အားလည်းနာမိ၏။

“သား တောင်းပန်ရမလား ဖေဖေ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“နိုင်ကိုလေ”

“ဟာ... ကိုကြီးကလည်း မဟုတ်တာ”

“ကဲ... အားလုံးပဲ ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့ထားလိုက်ကြတော့
ရှေ့ဆက် မိသားစုတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စည်းစည်းလုံးလုံး နေသွားကြ
တာပေါ့... ဟုတ်ပြီလား”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်”

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

မကျော့ကစပြီး လက်ခုပ်တီးတာနှင့် အားလုံး လိုက်ပြီး
လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြသည်။ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးသွားပေမယ့် မပြီးသေး
တာတွေက မပြီးသေးဘူးဆိုတာ။

အခန်း (၃၁)

“ညီညီ”

“.....”

“ညီညီ”

ဇာနည် ညီညီပျောက်နေလို့ ရှာတာနဲ့နေပြီ။ နောက်ဆုံး
ခရစ်တာမှာရှိနေမှာပဲလို့ လာခဲ့တော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဝရန်တာမှာ
ခုပ်နေတဲ့ ညီညီ။ သူခေါ်တာကို ပြန်မထူးပုံထောက်တော့ ဘာတွေငေး
ပြီး ဘာတွေအတွေးလွန်နေတယ် မသိ။

ဇာနည် ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်ပေးပြီး လျှောက်သွားတာကိုလည်း
သုည့်မကြည့်။ ဒါကြောင့် အနားရောက်မှ ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်
ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ညီညီ”

“ဟင် ... ဗျာ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိဘူးလေ ... မင်းကြည့်ရတာ ကျွန်စာသင့်ပြီး လူသား စစ်စစ်ကနေ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေသလိုမျိုးကြီး”

“ဆောရီး ... ကျွန်တော် အတွေးလွန်သွားလို့ပါ”

“ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“အဲဒီ ဒီလိုပါပဲကို ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ရင် နိုင်ထိပ်ထား အကြောင်းပဲမဟုတ်လား”

“မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားမို့ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေ သည့်ကြားမှ ဇာနည် ညီဖြစ်သူ၏ မျက်ဝန်းကစာမျက်နှာကို ဖတ်လိုက် ၏။ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိဆိုပေမယ့် ညီညီက ကိုယ့်ထက်ပိုပြီး ခံစားနေရပါလား။ အချစ်ဟာ ဒီတစ်ချက်တည်းရှိတာပေမယ့် ခံယူ ချက်တွေ၊ ခံစားမှုတွေကတော့ အတိမ်အနက် အကျယ်အကျန့်တွေ ကွဲလွဲနေမှာတော့ အမှန်။

ချစ်တတ်ကြပုံချင်း မတူကြလို့ ... အချစ်ကို တိတိကျကျ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုလို့မရနိုင်တာဘဲ ဖြစ်မှာပါ။ ညီညီအချစ်က ဘယ် လောက်တောင် နက်ရှိုင်းစူးနစ်နေပါလိမ့်။ ကိုယ်လည်း ချစ်တတ်တာ

လိုဆိုတော့ ရယူလိုမှုတွေနဲ့ပဲ နိုင်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ပြိုင်ဆိုင် အနိုင်ယူရမယ့်သူက အခြားသူစိမ်း မဟုတ်သော ကိုယ့်ညီအရင်းခေါက်ခေါက်။ ဇာနည် ရှည်လျားစွာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“ညီညီ”

ခေါ်တော့ မေးဆတ်၍သာ ထူးလေ၏။

“မင်း အရင်းခံစားနေရလား”

“ကိုကို ... ကိုကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်လေ”

“ငါ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်”

“ကိုကို ဘယ်လိုစိတ်ကူးထားလဲ”

“ဟင်”

“နိုင်က ကိုကိုကို မချစ်သလို ကျွန်တော့်ကိုလည်း မချစ်ဘူး

“မင်း ပြောပေါင်းထပ်နေပြီ”

“ဘယ်တုန်းကပြောတာလဲ”

“အရက်မူးတုန်းက”

ဇာမဏီ တွေခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ...

“ဟုတ်သားပဲ”

ဆိုပြီး မချီပြီးပြီးလေသည်။ မချစ်ဘူးဆိုလို့ ကြီးစားခွင့်ရှိနေ

သေးပေမယ့် တစ်ဖက်က လှေကန်သည်ကိုကဲ့၊ ကိုယ့်အစ်ကိုခို အနိုင်ယူချင်ပေမယ့် ရှုံးမှာလည်း ကြောက်နေမိ၏။

“နိုင် အဖြေရခက်နေလို့များလား”

“ကိုကိုက နိုင် ဘယ်သူ့ကို ချစ်တယ်ထင်နေလို့လဲ”

“ချစ်ရင်တောင် သူ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး ညီညီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် နိုင်က မာနကြီးပြီး သိက္ခာကိုထိန်းသိမ်းတဲ့ မိန်းကလေးမို့လို့ပေးပြီးတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အလွှာမတူတဲ့အတွက် သူနဲ့မတူဘူး မတန်ဘူးလို့ ထင်နေပုံရတယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ ကိုကိုရာ... အချစ်ကို သာတာတွေ၊ နာတာတွေ ထည့်တွက်နေဖို့မှ မလိုတာ၊ အချစ်မှာ သာတူညီမျှဆိုတာပဲ ခံနေရမှာလေ”

“အဲဒါက မင်းစိတ်ကွ”

“ကိုကိုကရော”

“မင်းမေးတာ လူများနေပြီ”

“ဗျာ”

“တကယ်တမ်း မင်းမေးရမှာက နိုင်ကို”

ဟုတ်သားပဲလို့ တွေးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်တာလား မသိ၊ ခေါင်းညိတ်ပြီး ဇာမဏီက တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွားလေသည်။ အဲဒီနောက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး အတွေးကိုယ်စီနှင့် တိတ်ဆိတ်သွား

ကြလေတော့၏။ လှုပ်ခနဲ ဖြတ်တိုက်သွားတဲ့လေပြည့်က အေးချမ်းမှုကို မေးဆောင်နေပေမယ့် သူတို့ရင်မှာ မအေးချမ်းနိုင်။ သူတို့ ကိုယ့်အပူထိန်းရှာသလို ဖြစ်နေကြပြီလား။

“ကဲ ညီညီ”

“ဗျာ”

“ငါ မင်းကို အနှောင့်အယှက်ပေးမိသလို ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေချင်မှာပေါ့၊ ငါသွားမယ်”

“ကိုကို”

ဇာနည် တွက်သွားတော့ ဇာမဏီ တွေ့တွေ့ကြီးရပ်ကျန်ခဲ့၏။ မြို့မှ သက်ပြင်းကိုမှုတ်ထုတ်ပြီး နောက်သို့ မှီလိုက်၏။ ဘယ်ရပ်ဝန်းဒေသကနေ ဝင်လာမှန်းမသိတဲ့အချစ်တွေ ပြန်ပြီးနှင်ထုတ်ရေးကျတော့ တော်တော်ခက်ပါလား။ သမားရိုးကျဝေဒနာလို ဆေးထိုးဆေးသောက်လုပ်လို့လည်း မပျောက်။ အပေါက်တွေသာစုပြီး နှလုံးသားတွေ ကျောက်ပေါက်မျက်နှာလို ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့။

နိုင်ရယ်... နိုင်ဆိုတဲ့အတိုင်း မင်း အနိုင်ယူတော့မလို့လား။

မင်းကို ကိုလေးရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ နှစ်နေအောင် ချစ်တာပါ။ တကယ်ပါ နိုင်... ကိုလေးရဲ့အချစ်ကို မင်း ယုံပေးပါနော်။ ပိန်းရွက်ပေါ် ရေမတင်သလို ကိုယ့်အချစ်ကို ပေါက်ခနဲ ကျပြီးတာနဲ့ လျှောက်ချောက်ရှုသွားမယ်လို့ ထင်နေတာလားနိုင်။ သနားခြင်းကနေ စခဲ့တဲ့

အချစ်က ခုတော့ နတ်မရ ပယ်မရ။

“ကိုလေး”

“.....”

“ကိုလေး”

“ဟင်”

ဇာမဏီ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နိုင်။

“နိုင်”

နိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ...

“ရော့ ... ကော်ဖီပူလေး သောက်လိုက်ပါဦး”

လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ကော်ဖီခွက်က အငွေ့တထောင်

ထောင်းနှင့်မို့ ခုမှ ဖျော်လာမှန်းကိုသိအောင် သတ္တိပြနေသည်။

“နိုင်ကိုယ်တိုင် ဖျော်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ကိုလေးပဲ ကော်ဖီပူသောက်ခွင့်

တယ်ဆိုလို့”

ကိုယ် ပြောမိလို့လား။ မပြောမိတာမို့ ဇာမဏီ မျက်မှောင်

ကြုတ်မိသွားကာ ...

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ကိုကြီးလေ”

“ဪ”

ကိုကို ဘာသဘောနဲ့ နိုင်ကို သူ့ဆီညာပြီး လွတ်လိုက်တာလဲ။

ဇာမဏီ နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။

“သောက်လေ ကိုလေးရဲ့”

“အင်း”

ဇာမဏီ ကော်ဖီခွက်ကိုယူပြီး ငုံ့သောက်လိုက်လေလျှင် ...

“အား”

“ဟင် ... ကိုလေး”

“အား ပါး ပါး”

“ပူသွားတာလား”

“ပူတာပေါ့”

“ကိုလေးက အရမ်းသောက်တာကို။ နည်းနည်းပါးပါး မှတ်

သောက်ရမယ့်ဥစ္စာကို”

“ခင်ဗျားလေးပဲ သောက်ဆိုလို့ သောက်လိုက်တာလေ”

“အဲဒါ ဦးနှောက်ကလေး ဘာလေး သုံးဦးမှပေါ့”

နိုင်က မျက်စောင်းထိုး၍ပြောလေ၏။ သူကလည်း သူပါပဲ။

နိုင်မျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရတာနှင့် ဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာတွေကို

တောင် မစဉ်းစားမိ။ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး

...

“အချစ်က ဒီလို ကော်ဖီပူနဲ့အတူတူပဲ”

“ရှင်”

“အခုသာကို အငမ်းမရခံစားချင်လို့ သောက်လိုက်တော့ ပူလောင်တဲ့ဝေဒနာကို ခံစားရတာပဲလေ”

“မှတ်သားလောက်ပါတယ်”

“မင်း ကိုယ့်ကိုမရွံ့နဲ့နော်”

“ဘယ်သူကရွံ့လို့လဲ”

“နိုင်”

“ပြော”

“ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ပြန်ချစ်မှာလဲ”

အချစ်အကြောင်းပြောလိုက်တာနဲ့ နိုင် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အချစ်က ပျော်စရာလို့မသတ်မှတ်ဘဲ ဘာကြောင့် နိုင်က ကြောက်စရာလို့ သတ်မှတ်နေပါလိမ့်။

“ကိုလေး”

“ပြော”

“နိုင်ကို ဒီစကားပြောဖို့ ကော်ဖီအကြောင်းပြပြီး ခေါ်တာလား”

“သေချာတာပေါ့”

“ဒါဆို နိုင် သွားတော့မယ်”

“ဟာ ... နိုင်”

ဇာမထီ နိုင်လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်၏။ ဒီလိုရခဲတဲ့ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံလို့ ဖြစ်မတဲ့လား။ နိုင် သူ့ကို ရှောင်နေတာ ကြာပြီလေ။ ရှောင်လို့မရတဲ့ အခြေအနေကို ကိုယ်က မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်ထားမှ။ ဝပ်တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ဆွဲလိုက်တော့ ရှေ့ဆိုက် ကျလာတဲ့ ကိုယ်လေးကို သူ ရင်ဘတ်နှင့်ခံထားလိုက်တာနှင့် နိုင် ကိုယ်လေး စပါယ်ရှယ် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ။

နိုင်က ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းပေမယ့် ဘယ်ရလိမ့်မလဲ။ ဇာမထီ ဖိချုပ်ထားပြီး မျက်နှာလေးကို တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်လေလျှင် အသက်ရှူသံချင်း ထိခတ်တာကို နိုင်က ဒဏ်မခံနိုင်။ ရင်ခုန်သံတွေ စည်းချက်မညီရင် လိမ်ထားတာတွေ ပေါ်သွားမှာပေါ့။ နိုင်က ကိုလေးကို မချစ်ဘူးလို့ ပြောထားတာမဟုတ်လား။ သူ့ကိုမော့ကြည့်နေရင်း သူ့ခေါင်းက တဖြည်းဖြည်း ငုံ့ကျလာလေလျှင် ...

“ကိုလေး”

“တို့ ချစ်တာကိုယုံပေးပါ”

“ဟင့်အင်း”

“မယုံဘူးလား”

“ကိုလေးနော် ... ဖယ်ပါ”

“မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်ကိုချစ်ရမယ်”

“ဘာလို့ ချစ်ရမှာလဲ၊ မချစ်ဘူး ... ဖယ်ပါ”

“နိုင်း”

“ဖယ်နော်”

“ကိုယ် မင်းကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကို ဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်မယ်”

“ကိုလေး”

“ဟင်”

“လူနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ ပေါင်းစပ်ဖို့ အဲဒီလောက်လွယ်လား”

“ခက်တာကိုပဲ ကိုယ်က လွယ်အောင်လုပ်မှာ”

“တော်စမ်းပါ”

“နိုင်း”

နိုင် လစ်ပြီမှတ်လို့ သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ပေမယ့် မရဘဲရှိကာ သူက တိုးလို့ဖက်ထား၏။ ဒီအဖြစ်ကို တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားရင် ဒုက္ခပါပဲ။ နိုင် ကြောက်တာရော ရှက်တာရော ရောပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာလေတော့၏။ ဒီအချိန်မှာ နိုင်အတွက် လက်နက်ကောင်းက မျက်ရည်ပါပဲ။

“ဟင် ... နိုင်း”

“အဟင့်”

“မငိုနဲ့လေကွာ၊ ဒါ ငိုရောမှမဟုတ်တာ”

“မငိုစေချင်ရင် ကိုလေး အနိုင်မကျင့်နဲ့ပေါ့”

“ဒါ အနိုင်ကျင့်တာမဟုတ်ဘူးလေ ... ချစ်တာ”

“မသိဘူး ... နိုင်းကိုလွတ်”

မျက်ရည်တွေကိုမြင်ရတော့ ဇာမဏီ စိတ်မချမ်းမသာတော့။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းချရင်း နိုင်းကိုယ်လေးကို လွှတ်ပေးလိုက်၏။

“ဆောရီး ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“.....”

“ကိုယ်က နိုင်အချစ်နဲ့မထိုက်တန်ဘူးဆိုရင်လည်း ထားလိုက်တော့ နိုင်းကို နေ့တိုင်းမြင်နေရရင် ကိုယ့်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“အဲဒီတော့ ကိုယ် နိုင်မမြင်ရတဲ့နေ့ရောက်တဲ့ ထွက်သွားပေးပါမယ်”

“ကိုလေး”

သူ နိုင်းကို ဝိဝေဓာစိုက်ကြည့်နေ၏။ ဟင့်အင်း ... မကြည့်နဲ့၊ နိုင်းကို အဲဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့ ကိုလေးရယ်။ နိုင် အသည်းတွေအရည်ပျော်ကုန်မှာစိုးလို့ပါ။ ချစ်တယ် နိုင် ကိုလေးကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ရွေးချယ်ကောက်နုတ်ပြီး နိုင် တင်းခံနေခဲ့တာပါ။ နိုင်းကို မထားခဲ့ပါနဲ့။ ကိုလေးထွက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကိုလေးက နိုင်ရှေ့ကနေ အန္တရာယ်တွေ တားဆီးကာရံပေးထားတဲ့ တောင်တန်းနဲ့

တူသော ယောက်ျားပါ။

တောင်တန်းကြီးမရှိတော့ရင် နိုင်ဘဝထဲကို အမှိုက်တွေ ခိုက်
တွေ စုပြုံဝင်ရောက်လာတော့မယ့်အတိုင်းပါပဲ။

“မင်းသွားတော့ နိုင်”

“ကိုလေး”

“ကိုယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါရစေ”

“ကိုလေး”

နိုင် မခံစားနိုင်တော့စွာ အချစ်တွေ ပွင့်အန်ထွက်လာပြီး
ကိုလေးရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်မိတော့၏။ တကယ်ချစ်လာပြီဆိုရင်
အချစ်က တားဆီးပိတ်ပင်ထားလို့မရဘူးဆိုတာ ...

“နိုင်”

“ကိုလေး ဘယ်ကိုမှမသွားပါနဲ့”

“ဒါဆို”

မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ဇာမဏီ မျက်နှာပြီး
သွားလေသည်။ နားလည်လိုက်ပြီလေ။ အချစ်အတွက် တုံ့ပြန်မှုသည်
အချစ်ပဲပေါ့။ အချစ်တွေ ဖြန့်ခင်းလိုက်တဲ့ ရင်ဘတ်နှစ်ခုထဲမှာ အချစ်
တေးသွားလေးက ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်းလေး စီးဝင်သွားလေတော့
၏။

အခန်း (၃၂)

နိုင်ထိပ်ထားဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ ခုတော့ ဦးချမ်းသာတို့ရဲ့
မိသားစုဝင်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ထမင်းတစ်ပိုင်းတည်း ဝင်စားခွင့်ရပါ
ပြီ။ ထမင်းပိုင်းမှာ လူတစ်ယောက်တိုးတော့ ပိုပြီးပိုပြည်သွားသလိုပါပဲ။
နိုင်ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းခပ်ထည့်ပေးကြလေရာ ဒေါ်ထက်ထက်နှင့်
ဇာမဏီ ဆုံသွားလေတော့ ...

“ဟော”

“ဆုံကုန်ပြီ”

“ကဲ သမီးရေ ... ထမင်းမစားဘဲ ဟင်းတွေချည်းပဲ ထိုင်
စားပေတော့”

ဦးချမ်းသာကပြောလေတော့ အားလုံး၏မျက်နှာမှာ အပြုံး
တွေနှင့်၊ ဇာနည်ကတော့ ပြုံးနေရသည့်တိုင် မချိပြီးလေ။ လက္ခဏာ

က နောင်တော်ရာမကို အရှုံးပေးတာ ရာဇဝင်ထဲမှာ။ အခု အပြင်
လောကမှာ ကိုယ်က ငဲ့ညွှာရမှာပေါ့။

ပြီးတော့ နိုင်က ကိုယ့်ကိုချစ်တာမှ မဟုတ်တာ။ အချစ်မရှိတဲ့
သိမ်းပိုက်တဲ့အိမ်ထောင်ရေးမှာ နွေနေ့လယ်ခင်းကို ပူလောင်နေမည်
သာ။

နိုင်ကိုချစ်မိတဲ့ နှလုံးသားကိုက ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်ပြီး
အချစ်ဆိပ်သင့်ဖို့ ဖြစ်လာတာ ဝဋ်ကြွေးကြောင့်လား။ သူ့အဖြစ်က
ပွဲဦးထွက်မှာကတည်းက ကျရှုံးခဲ့ရတာ။ အနိုင်ရသူက ကိုယ့်ညီမို့
ဖြေသာပါတယ်လေ။

ချစ်ကြပါ ...။ မင်းတို့ချစ်နေကြရင် ငါ ဖြေနိုင်အောင်
ကြိုးစားပါ့မယ် ညီညီ။ ညီအစ်ကိုရယ်လို့ ထိပ်ပုတ်ခေါင်းပုတ် အရော
တဝင် မနေပေမယ့် ညီညီကို ချစ်တဲ့အချစ်တွေက ရင်ထဲမှာအပြည့်။
ညီညီ ပျော်မယ်ဆိုရင် သူ ကျေနပ်ပါပြီ။

- “သားကြီး”
- “ဗျာ”
- “ထည့်စားလေ”
- “ဟုတ်ကဲ့”
- “ကိုကို”
- “ဟင်”

“စားမကောင်ဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“မသိပါဘူး ... ရင်ခံနေသလားလို့”

ညီညီစကားက အစွန်းမလွတ်ပေမယ့် သူ ကျေနပ်စွာ ပြုံး
လိုက်မိ၏။ ရိုးရိုးသားသား သမားရိုးကျပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ
လေ။

“သားကြီး”

“ဗျာ မေမေ”

“ပန်းရိပ်နဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားပေမယ့် ...

“ကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆို မေမေတို့ စီစဉ်လိုက်ရတော့မလား သားကြီး”

“မင်းကလည်းကွာ ... ဘာလို့ ဒီလောက်လောနေရတာ

လဲ”

“ရှင်သားက မငယ်တော့ဘူးလေ”

“ရပါတယ် ဖေဖေ ... ရတုန်းယူထားတော့ အဖတ်တင်တာ

ပေါ့”

“ဟေ”

“ကြားလား သားကြီးပြောတာ”

“ကြားတယ် ကြားတယ်”

ကိုယ့်အပူ ဘယ်သူမှမသိတော့လည်း ရယ်ကြဦးပေါ့လေ။ မိဘနှစ်ပါးကတော့ သူပြောတာ စိတ်အရင်းခံနဲ့ထင်ပြီး သဘောကျ ကျေနပ်နေပေမယ့် အချစ်ခါး အကြင်နာခါး သောကခါးခါးတွေနှင့် အခါးမကြိုက်ပါဘူးဆိုမှ ဆေးခါးကို သကာရည်နဲ့လူးပြီး မျိုချခဲ့တာ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ်။

“သားကြီး”

“ဗျာ”

“ဒါဆို မေမေတို့ စီစဉ်လိုက်တော့မယ်နော်”

“မေမေတို့သဘောပါ”

“အင်း... သားကြီးအတွက်ကတော့ စိတ်အေးရပြီ၊ ကံ... သားငယ်”

“ဗျာ”

“သားငယ်ကလည်း မိဘပေးစားတာကို မယူချင်ရင် ကိုယ့် ဘာသာ အချိန်မီရှာထားနော်”

“ရှာထားပြီးပြီ မေမေရဲ့၊ သားအတွက်က အဆင်သင့်ရှိပြီး သား”

“ဟင်”

“ဟ... ငါ့သားက ဒါမျိုးကျ တယ်သွက်ပါလား၊ ပြောပါဦး”

ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူ့သမီးလဲ”

ဇာမဏီအကြည့်က နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်သွားလေလျှင် နိုင် ရှိက်မျက်နှာလေးကို ဟိုလွှဲဒီလွှဲ။ ဇာမဏီကတော့ ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာ နှင့် ...

“ဖေဖေသမီး”

“ဟေ”

မိဘတွေမှာ ဇာမဏီစကားကို နားမလည်ဖြစ်သွားပြီးမှ ဦး ချမ်းသာက နောက်မှ သဘောပေါက်သွားဟန်ရှိလေလျှင် နိုင်ကို လှမ်းကြည့်လေတော့ နိုင် အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြစ်ပြီး ထရပ် လိုက်မိ၏။

“သမီး”

“ရှင်”

“ဝပြီလား”

“ဟုတ်”

တကယ်တော့ ထမင်းဝသေးတာမဟုတ်ဘဲနှင့် နိုင် ခပ်သွက် သွက်ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ရင်တွေခုန်လိုက်တာ။ ကိုလေး လူကြီးတွေ ကို ဖွင့်ပြောတော့မှာလား။ လူကြီးတွေသိလို့ နိုင်ကိုဆူရင် ဒုက္ခ။ ဒါတွေကို ကိုလေး မတွေ့မိဘူးလား။ သူ ဘာလို့ ချက်ချင်းကြီးပြောဖို့ ကြိုးစားတာလဲ။

စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။ ဒါ နိုင်ကို အနေကျပ်အောင် လုပ်
တာ။ တွေ့ဦးမယ် ကိုလေးတော့။ အဖြေပေးပြီးတာဖြင့် မကြာသေးဘူး
နည်းနည်းပါးပါး ကူခြေလေးနဲ့ နေပါဦးလား။ ခုတော့ မုန်းဖို့ကောင်း
လိုက်တာ။

နိုင် ထွက်သွားလေတော့ ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေမှာ နိုင်ကျောပြင်
လေးကို လိုက်ကြည့်ရင်း နားလည်သွားကာ ...

“သားငယ်”

“ဗျာ မေမေ”

“သားငယ် ရွေးချယ်ထားတဲ့ချစ်သူက နိုင်လား”

“အစစ်ပေါ့”

“ဟင်”

“ဘာလဲ ... မေမေက သဘောမတူဘူးလား”

ဒေါ်ထက်ထက် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“မေမေစိတ်တွေ အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါဘူး သားငယ်ရယ်၊
သဘောမတူဘူးရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“သဘောမတူလို့တော့ မရဘူးမေမေ နိုင်က သားဘဝ
အတွက်တော့”

“ဘာလဲ ဘာလဲ”

“အောက်ဆီဂျင်လေးလေ”

“ဟယ် ... အကဲပိုတာ ကြည့်စမ်း”

မိခင်က မျက်စောင်းလည်းထိုး ပြုံးလည်းပြုံးလေသည်။

“ထက်”

“ဟင်”

“မင်း သဘောတူရဲ့လား”

“နိုင်က ကျောင်းမပြီးသေးဘူးလေ ကိုချမ်းရဲ့”

“သားငယ်က ခု လက်ထပ်ချင်ပါတယ် ပြောနေလို့လား”

“မေမေ”

“ဟင်”

ဇနည် ဒေါ်လိုက်တာမို့ ဒေါ်ထက်ထက် မေးဆတ်၍ ထူးပြီး
မှ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လေသည်။ သားကြီးကိုကြည့်ရတာ
တစ်မျိုးပါပဲ။ ပြုံးလိုက်ရယ်လိုက်ရင် အားမရှိစရာ။ နေမကောင်းလို့
များလား ဆိုရအောင်ကလည်း အစားက ပုံမှန်အတိုင်းပဲဥစ္စာ။ သူမတို့
မရှိခင် ညီအစ်ကိုချင်းများ စကားများကြသလား။

မေးလိုက်ရင်လည်း ဖြေမှာမဟုတ်တာက အသေအချာမို့
မမေးတော့ပါဘူးလို့ဘဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“သားကြီး ... ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“သားနဲ့ ပန်းရိပ်ကိစ္စကို အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပေးပါ မေမေ”

“ဘယ်လိုသား”

ဒီလိုတောင်းဆိုခြင်းသည် သူ့စိတ်ကို ခုံးခုံးချပြီး အကျဉ်းချ ထားလိုက်ချင်လို့ပါ။ မင်း ကျေနပ်ပါတော့ ညီညီရယ်။ အချစ်ဆိုတာ ငါ့ဘဝအတွက်တော့ ပထမတစ်ထစ်မှာကတည်းက ပိုးထိုးလို့ ကျိုးကျရ တဲ့အဖြစ်မျိုးလေ။

အခန်း (၃၃)

မျက်ဝန်းမှာမိုး
ရင်တွင်းကနွေ
အချစ်တွေပေးဝေငှချင်ပေမယ့်
ဝေးပြီပေါ့ ခင်။

သတို့သမီးကို ဘေးမှာထားပြီး စိတ်က အခြားတစ်နေရာမှာ။
အက်ဖူးရောင် ဇာဝမ်းဆက်ကလေးနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေတဲ့ နိုင်။
ကိုယ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရလိုက်ပေမယ့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ့်သူက ညီညီပဲလေ။
တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုယ့်ညီရဲ့ဇနီးဖြစ်မယ့်သူကို သူ စိတ်နှဲတောင် မပြစ်မှား
သင့်တော့ပါဘူး။ နိုင်အပေါ်မှာ ကိုယ့်ညီမလေးလို သဘောထားရမည်။
ကိုယ်လည်း ဒီနေ့ကစပြီး အိမ်ထောင်သည်ယောက်ျားတစ်ယောက်

ဖြစ်တော့မည်မှ နန်းမယားအပေါ်မှာ လင့်ဝတ္တရားငါးပါးနှင့်အညီ သစ္စာ ရှိစွာ အိမ်ထောင်ရေးခိုင်မြဲဖို့ ကြိုးစားရမည်။

သူ ပန်းရိပ်အပေါ်မှာ အခု မချစ်နိုင်ပေမယ့် နောင်တော့ ချစ်သွားမှာပါ။ ချစ်နိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားရမှာပေါ့။ အိမ်ထောင်ရေး ဆိုတာ သက်ခဲပစ္စည်းတွေလို နေရာအနေအထားမကျတိုင်း ရွှေပြောင် ပြီးတပ်လို့မှ မရဘဲ။

ချစ်တဲ့သူနဲ့ ပေါင်းခွင့်ရမယ့် မင်းကတော့ ငါ့ထက်အများကြီး ကံကောင်းပါတယ် ညီညီ။ ကိုယ့်မှာတော့ ချစ်သောသူနဲ့ ကွေကွင်းရတဲ့ ဒုက္ခ၊ မချစ်မနှစ်သက်သောသူနဲ့ ပေါင်းသင်းရမယ့်ဒုက္ခ၊ ဒီဒုက္ခတွေကို ရင်မှာပိုက်ရင်း အရှုံးသမားဘဝနဲ့ အချစ်ကို ပြည်ဖုံးကားချလိုက်ပါပြီ။

ရှုံးမှာပေါ့။ အစကတည်းက အမှန်းကိုအလံထူပြီး ပြေးခဲ့မှ တော့ အဆုံးသတ်ပန်းတိုင်မှာ အရှုံးတံဆိပ် ကပ်တာခံလိုက်ရတာ သိကြရင်တောင် သနားမယ့်သူရှိမယ်မထင်။

“ကို”

“.....”

“ကို”

“ဟင်”

လက်မောင်းကိုလှုပ်ခေါ်လိုက်မှပဲ သတိတရားက ကိုယ်နှင့် ပြန်လည်ပူးကပ်လေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဝိုင်တီဝိုင်တိုင်နဲ့”

“ဪ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ပန်းရိပ်ရဲ့”

“ဟိုမှာ ကိုသူငယ်ချင်းတွေ”

“ကိုယ် မြင်ပါတယ်”

တကယ်တော့ ပန်းရိပ် လက်ညှိုးထိုးမပြခင်အထိ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းတွေရောက်နေတာကို ဇာနည် လုံးဝမမြင်၊ ပြောတော့ လည်း ချော်လဲရောထိုင်ပဲပေါ့။

“လာ ... သွားနှုတ်ဆက်ရအောင်”

ဟန်ဆောင်ပြီးကို မရမကဖန်ဆင်း၍ ဆန်းဦးတို့ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆန်းဦးက သူ့ကို အားကျမျက်လုံးနှင့်ကြည့်၍ ...

“မင်းကတော့ စွံသွားပြီပေါ့”

“မင်းလည်း စွံအောင်လုပ်လေ”

“ဆန်းဦးကို အထင်မသေးပါနဲ့ဇာနည်ရာ၊ ဒီကောင်လည်း မကြာခင် စွံတော့မှာကွ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီကောင်စွံမှာက မျက်ခမ်း”

“ဟေ့ကောင်”

ဝေဖြိုးစကားကြောင့် ရယ်လိုက်မိကြ၏။ ရယ်ကြပါ။ သူ့ကို

မေ့ထားနိုင်အောင် ရယ်စရာတွေများများ ပြောပေးကြပါ။
 စာနည်းတို့မှာ အဖွဲ့ကျနေသလို စာမထီတို့ သူငယ်ချင်းတွေ
 နှင့် အဖွဲ့မှာလည်း ရယ်မောနေကြ၏။ စာမထီရင်ထဲမှာတော့ စာနည်း
 ဆန်ကျင်ဘက်ရှိနေမည်သာ။ သူကတော့ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ရွှေ့လက်တွဲခွင့်
 မည့်သူမို့ ပြုံးလို့ပျော်လို့ပေါ့လေ။ တစ်အူတုံဆင်း ညီအစ်ကိုအရင်းကို
 တောင်မှ တရားမျှတမှုမရှိတဲ့ ကံကြမ္မာကိုမုန်းသည်။ ဘာလို့လဲဆို
 ညီညီကျတော့ ချစ်သူနဲ့ ပေါင်းခွင့်ရမယ့်အခြေအနေဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကျ
 တော့ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ ပေါင်းသင်းရအောင် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်
 တာ။

“စာမထီ”
 “ဟေ”
 “မင်းကောင်မလေးက တော်တော်လှတာနော်”
 “အဲဒါတောင် ရေမချိုးရသေးဘူး”
 “ဟုတ်မှာပါ။ မင်္ဂလာဆောင်လာကြတဲ့ လူငယ်ကောင်လေး
 တွေရဲ့ မျက်လုံးတွေက နိုင်ထိပ်ထားဆီမှာချည်းပဲ”
 “ဟင်”
 သူငယ်ချင်းပြောမှပဲ စာမထီ မျက်လုံးက ဟိုကြည့် သည်
 ကြည့်။ ဟုတ်သွားပဲ။ လူငယ်တော်တော်များများရဲ့မျက်လုံးတွေက
 နှိုင်းဆီမှာ။ စာမထီ စိတ်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ကိုယ်ချစ်တဲ့

နှိုင်းကို အခြားသူစိမ်းယောက်ျားလေးတွေ အဲဒီလိုကြည့်တာ မကြိုက်ပါ
 ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်က နှိုင်းကို ကိုယ့်မျက်ဝန်းအိမ်ထဲထည့်ပြီး
 ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် မျက်စိမှိတ်ထားချင်တာ။

“စာမထီ”
 “ဘာလဲကွာ”
 “အဲ... လေသံက ဟာသွားပြီ”
 “ဟိုဒင်းလေး မေးမလို့ပါ”
 “ဘာလဲ”
 “မင်းမေမေက မင်းတို့ကို သဘောတူလား”
 “တူတယ်”
 “အသပြာထောင်ထုပ်ကို တောင်စမှတ်ကနေ ဘယ်သူ့ကို
 ပေးသနားလိုက်ရလဲ”
 ဒီကောားကို သူတို့ မမေ့ကြသေးပါလား။ စိတ်က မွန်လာတ
 မို့ မိုက်ကြည့်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ ပြီး ဆတ်ခနဲ ထထွက်လာခဲ့လေလျှင်
 “ဟာ စာမထီ”
 သဝန်တို့တဲ့ ခြေလှမ်းတွေ နှိုင်းအနားကို ရောက်သွားတာနှင့်
 ...
 “နှိုင်း”
 “ဟင်”

နိုင်က ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး ...

“ကိုလေး”

“ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဘယ်ကိုဖြစ်ဖြစ် ... လာ”

“ကိုလေး”

လက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့တော့၏။ နိုင်က ဒီမင်္ဂလာပွဲမှာ ယောက်ျားလေးတွေ မျက်စိအရသာခံဖို့ အလှပြထားတဲ့ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်မှ မဟုတ်တာ။ နိုင် ကိုယ်လေးကို ကားပေါ်သို့ တွန်းတင်လိုက်တော့ ...

“ကိုလေး”

“ဘာလဲ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မင်းကို တစ်နာရီလောက် သိမ်းထားမလို့”

“ဘယ်လို”

“နိုင့်ကို ကောင်လေးတွေ လိုက်ကြည့်နေကြတာကိုလေး

မကြိုက်ဘူး”

“ဟင်”

“အဲဒါကြောင့် ဒီရင်ခွင်ထဲမှာ ခဏဂှက်ထားမလို့”

“ကိုလေးကလည်း”

ဇာမဏီ ကားမှန်ကိုတင်ပြီးနောက် နိုင်ကိုယ်လေးကိုဖက်ထား လိုက်မိ၏။ ဒီအချိန်မှာ မင်္ဂလာဆောင်တာ ကိုကိုတို့စုံတွဲမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တို့အတွဲသာဆို ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်ပါမလဲ။ မဖြစ် သေးတော့လည်း ဖြစ်လာတဲ့အချိန်အထိ စောင့်ရတော့မှာပေါ့။ စောင့်ရ တဲ့အချိန်တွေမှာ ကိုယ့်အချစ်သည် နိုင်အပေါ် ပြုစင်သန့်ရှင်းနေရမည် သာ။

“နိုင်”

“ဟင်”

“နိုင် ကိုလေးအပေါ် သစ္စာရှိရမယ်နော်”

“ကိုလေးရယ် ... နိုင် ကိုလေးကို ကြောက်လို့ပြန်ချစ်ခဲ့တာ

လို့ များထင်နေလား”

“မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး ... တကယ်ချစ်လို့ ချစ်ခဲ့တာ။ အဲဒါကို

ယုံပေးပါနော်”

“တကယ်ချစ်ရင် သက်သေပြ”

“ဟင်”

ဇာမဏီက နိုင်မျက်နှာရှေ့သို့ သူ့မျက်နှာကို တိုးကပ်ပေးကာ ဒါးပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလေတော့ ...

“အဟွန်း”

“မကြာစေနဲ့ကွာ”

“ကိုလေးကလည်း”

“ကိုယ် နမ်းရရင် ဆယ်ဆတိုးမှာနော်”

“ကြောက်စရာကြီးပါလား။ ကဲ... မျက်စိမှိတ်ထား”

နိုင်ပြောတဲ့အတိုင်း ဇာမဏီ မျက်လုံးလေးကိုမှိတ်လိုက်တော့ ပါးပြင်ဆီမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကျေနပ်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်းပါပဲ။ အချစ်သည်ခန္ဓာဆိုရင် နားလည်မှုမိုးရေဓက်တွေနဲ့ ပက်ဖျန်းပေးရမည်။ အချစ်က မိုးဆိုရင် အကြင်နာက ထီးတစ်လက်ပဲပေါ့။

အချစ်က ဆောင်းဆိုရင်တော့ဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့ စစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့သည် စောင်တစ်ထည်နဲ့ ကော်ဖီပူပူလေးတစ်ခွက် ဖြစ်နေရမည်သာ။

ချစ်တတ်သူတိုင်း တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး နားလည်ခွင့်လွှတ် နိုင်မှုတွေနှင့်အတူ ထာဝရ မခွဲ တွဲသောလက်တွေ ခိုင်မြဲနိုင်ကြပါစေ။

ဆန္ဒနဲ့ဘဝ တစ်ထပ်တည်း ကျနိုင်ကြပါစေ